

BAN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI
NÀY! 11

EM GÁI CỦA
ĐẠI PHÁP SƯ

Natsume
Akatsuki

Minh hoạ
Kurone
Mishima

EM GÁI CỦA
ĐẠI PHÁP SƯ

BAN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI
NÀY! 11

KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD! 11

The Arch-Wizard's Little Sister

CONTENTS

Prologue

Chapter 1

An Awakening for This LoliNEET!

Chapter 2

Retribution for This Roommate!

Chapter 3

A Goddess's Mercy for This Pious Believer!

Chapter 4

A Score to Settle with This Nasty Monster!

Chapter 5

Back to Basics with These Adventurers!

Epilogue

Afterword

**KONOSUBA:
GOD'S BLESSING**
ON THIS
WONDERFUL WORLD!
The Arch-Wizard's Little Sister

11

NATSUME AKATSUKI
ILLUSTRATION BY
KURONE MISHIMA

YEN
ON
NEW YORK

Characters

Aqua

Job **Arch-priest**

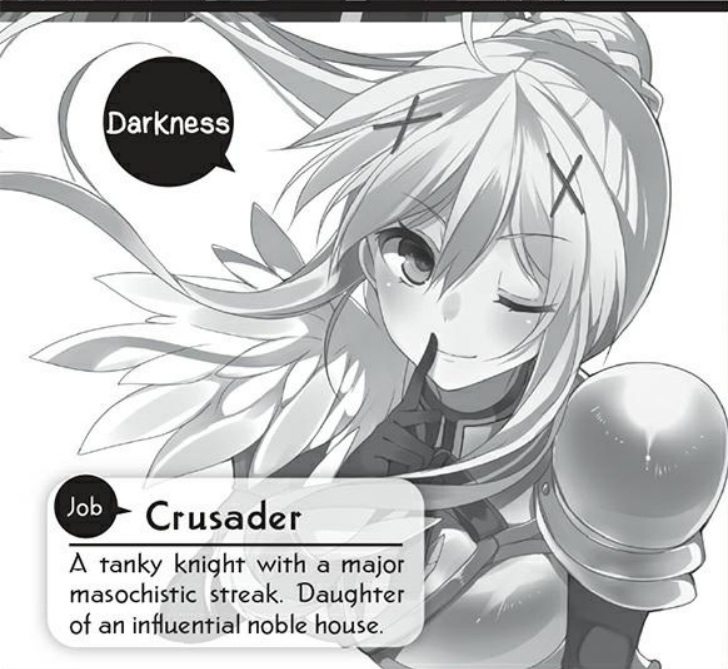
An untamable goddess of water. Specialty: party tricks.

Kazuma Satou

Job **Adventurer**

Our NEET protagonist. His Luck is his only decent trait.

Darkness

Job **Crusader**

A tanky knight with a major masochistic streak. Daughter of an influential noble house.

Megumin

Job **Arch-wizard**

Genius of the Crimson Magic Clan. Not interested in anything except explosion magic.

Vanir

A powerful demon of unknown age. Helps out in Wiz's shop.

Chomusuke

Emperor Zel

Iris

First princess of the kingdom of Belzerg. Adores Kazuma like a brother.

Tập 11

Em gái của đại pháp sư

Mục lục

Mở đầu	10
Chương 1: Sự thức tỉnh của tên Lolicon NEET này	13
Phần 1	13
Phần 2	19
Phần 3	33
Phần 4	38
Phần 5	48
Phần 6	51
Chương 2: Hãy giáng thiên phạt lên cái bọn sống chung này!	68
Phần 1	68
Phần 2	80
Phần 3	88
Phần 4	91
Phần 5	95
Phần 6	104

Phần 7.....	107
Chương 3: Hãy ban phước lành của nữ thần lên con chiên ngoan đạo này!.....	113
Phần 1.....	113
Phần 2.....	119
Phần 3.....	132
Phần 4.....	142
Phần 5.....	152
Phần 6.....	158
Phần 7.....	163
Chương 4: Lật tẩy con quái vật xảo trá này!	171
Phần 1.....	171
Phần 2.....	173
Phần 3.....	182
Phần 4.....	187
Phần 5.....	199
Phần 6.....	210
Phần 7.....	216
Phần 8.....	218
Chương 5: Cùng bắt đầu lại với những Mạo Hiểm Giả!.....	224
Phần 1.....	224
Phần 2.....	238

Phần 3.....	243
Phần 4.....	254
Chương kết.....	258
Phần 1.....	258
Phần 2.....	263
Ngoại truyện 1: Vì lợi ích của Iris-sama	270
Ngoại truyện 2: Kỹ năng mạnh nhất.....	276
Ngoại truyện 3: Về sự nguy hiểm của kỹ năng đó	282

Mở đầu

Ngày hôm đó—

Trong căn phòng kiểu Nhật của lâu đài hoàng gia Belzerg.

“Ahahahaha! Ahahahahaha! Nè Kazuma, nhìn xem! Tôi dùng mấy tờ roi chổi phổ mua sắm để làm cái mặt nạ của tên ác quỷ lập dị đó nè!”

“Buahahaha! Cái gì thế này? Cô mà không nói chắc còn lâu tôi mới biết cái này làm bằng tờ roi quảng cáo đó! Cô đúng là giới mấy trò này thiệt!”

Sau khi hộ tống Iris về an toàn, chúng tôi được mời đến chỗ của Claire nơi hiện giờ cả lũ đang rượu chè thả ga.

“Fuahahahah! Ác quỷ có thể nhìn thấu được tất cả giờ sẽ phán: Người, kẻ đang lặng lẽ ngược nhìn bọn ta cùng sự ngạc nhiên trên mặt, một quý cô sở hữu bắp tay cuồn cuộn; rượu muốn tiêu hóa cần thêm protein. Nếu cô chịu uống thêm nữa thì, may ra đám cơ bắp cứng nhắc phiền toái kia sẽ thả lỏng đi đôi chút.”

“Buhahahahaha! Giống quá xá!”

“I-, im đi đồ bọm rượu! Còn Aqua, đừng bảo tôi có cơ bắp cứng nhắc nữa mà!”

Aqua, giờ đang đội mặt nạ Vanir bằng tờ rơi, phô diễn một màn nhại lại hần đây sống động. Đáp lại, mặt Darkness trở nên đỏ gay.

“Cho em uống đi mà! Em đã đủ tuổi kết hôn rồi, sao mọi người vẫn cứ xem em như trẻ con là thế nào chứ!?”

Megumin, vì không được cho uống đồ có cồn, hỏi lại Darkness.

“Mà-, em có hỏi chị thế thì cũng, Megumin, vấn đề không phải ở tuổi tác, mà ờm, là khác biệt về sự trưởng thành của cơ thể hay đại loại thế ấy, chị nghĩ vậy? Megumin, ừm, so với mọi người thì, độ phát triển của em có hơi... “

Tôi bồi phụ Darkness, giờ đã bắt đầu lạc giọng.

“Ahyahyahyahyahyahya! Phán chuẩn-!”

“Cái đó không có ‘chuẩn’ gì hết đó! Nè, cái đó thì có gì vui chứ, đồ nát rượu! Đưa em chai rượu anh đang cầm đi mà, đưa đây! Hng, agh, hiahhhhhhhhhhh!?”

Tôi thẳng tay dùng ‘Drain Touch’ lên Megumin khi con bé cố nâng cái chai khỏi tay mình. Nhìn cảnh tượng đó, Aqua bắt đầu cười phá lên.

“Ahahahahah, Ahahahahaha! Trò này hay-!”

“Không có gì vui trong vụ này hết á! Nè, em bảo trò này hông có gì vui hết, chị có nghe không hả!? Và anh đang làm trò gì vậy hả Kazuma!? Nếu anh lấy ma lực của em thì sao hôm nay em dùng ma pháp bộc phá được, đúng không nè!? Lát anh sẽ trả lại cho em mà đúng không anh!?”

Tôi chỉ trưng một nụ cười thân hiểm trước cảnh Megumin nổi đóa.

“Ý hay đấy-!”

“Tên này!”

Bỏ qua Megumin đang bầu lấy mình, tôi vui vẻ nhìn 1 vòng mấy kẻ lộn xộn trong căn phòng kiểu Nhật này.

“Kazuma-san Kazuma-san, mình uống sạch cái lâu đài này luôn đi!”

“Tối bến luôn, nốc đây bụng tôi đi rồi tôi sẽ cho cả lũ chiêm ngưỡng 1 màn “Create Water” không cần xài ma lực!”

“Đồ khốn nạn cận bã! Sao a dám đùa dơ tới vậy hả!”

“Trời ơi có ai ở đây không! Nếu mấy người không bận gì thì làm ơn xách 2 đứa này về phòng dùm tôi đi mà!?”

Trong khi Aqua và tôi ngồi nghe tiếng khóc than của Megumin và Darkness-

“Nè Kazuma, hôm nay vui quá ha! Ý tôi là, đây là lần đầu nỗ lực và thành tích của chúng ta thật sự được ghi nhận đến thế này!”

“Cô nói phải! Chẳng biết vì sao mà, đó giờ mỗi lần cả lũ nghiêm túc chịu xách mông lên làm việc đàng hoàng thì ta toàn phải gánh thêm nợ nần hay vướng vào mấy vụ kì quái thôi. Cùng lắm thì cũng chỉ nhận được tí tiền bọ hay phần thưởng hay vài thứ linh tinh gì đó!”

Hôm nay, tôi đã tận hưởng một cách hết mình

Chương 1:

Sự thức tỉnh của tên Lolicon NEET này

Phần 1

Ngày hôm đó một tin chấn động đã lan truyền khắp quốc gia quân sự Belzerg

Công chúa của quốc gia giáp với lãnh địa quý trở về với danh hiệu "Dragon Slayer" (sát long)

Chúng tôi đã dính vào một số sự kiện trong chuyến tham quan quốc gia láng giềng trong vai trò vệ sĩ của Iris.

Tất cả bắt đầu với yêu cầu viện trợ để chiến đấu với quân đội quý vương, dẫn đến một chuỗi cá cược với hoàng tử và kết thúc với một chuyến giết rồng.

Khi mọi thứ kết thúc, chúng tôi phát hiện ra chân thân của đương kim thủ tướng Elroad là một doppelganger trà trộn vào hàng ngũ của họ và cứu quốc gia này khỏi cuộc khủng hoảng sắp xảy ra.

Mặc dù tất cả những việc tôi làm là chơi với tên hoàng tử sử dụng việc gian lận trong cờ bạc..... Nhưng theo kết quả thì có thể nói là tôi đã cống hiến một phần rất lớn.

Vấn đề hệ trọng nhất là việc đính hôn của Iris cũng được giải quyết xong xuôi.

Có lẽ đây là lúc để nói “và tự đó họ sống hạnh phúc mãi về sau” nhưng.....

-“Chúc mừng Kazuma-dono. Tôi đúng là đã hiểu lầm anh! Những thành tựu anh đạt được lần này hoàn toàn vượt qua mọi dự đoán của tôi!”

Sau khi trở về lâu đài với Iris, chúng tôi được đưa tới phòng yết kiến để báo cáo kết quả của chuyến đi lần này. Sau đó tôi được chào mừng bởi Claire Người đang mặc một bộ com-lê trắng với đôi mắt đang lấp lánh trong phấn khích.

Thật là một khoảnh khắc hiếm hoi khi đám người này hiểu chuyện và đứng sau lưng chờ tôi một cách kiên nhẫn.

-Không, tất cả công lao là của Iris, tôi chỉ làm một chút việc để hỗ trợ em ấy

-Khiêm tốn làm sao.... Thú thật là, chỉ cần việc đính hôn của Iris-sama bị hủy bỏ thì họ có cắt hoàn toàn viện trợ tôi cũng không quan tâm. Với suy nghĩ như vậy, khi cậu có thể thu xếp lấy được tiền viện trợ cùng với hủy bỏ chuyện đính hôn, cũng như cứu Elroad khỏi một tình huống tuyệt vọng và khiến họ nợ chúng tôi một ân huệ thì.....!

Cô ta nói to trong xúc động rồi tiếp tục giải bày những thứ trong lòng mình.

-Claire! Cái gì quan trọng hơn, việc đính hôn của em hay khoảng viện trợ quốc gia!? Chị có biết, nếu không có khoảng viện trợ đó chúng ta không có khả năng chống lại quân đội quý vương không?

-Iris-sama, đương nhiên việc đính ước của công chúa quan trọng hơn rồi. Chỉ cần công chúa an toàn, quân đội Quý vương có thể làm bất cứ điều gì chúng....AUAUUUU! Iris-sama, có phải từ lúc quay về ngài đã trở nên bao bọc hơn không!?

Iris vỗ lấy và giữ chặt Claire, người đang quần quai trong đau đớn bởi vòng tay sắt của Iris. Trong khi Claire đang cố chống cự, cô ta nói với bốn người chúng tôi.

Dù sao thì mọi việc đã ổn thỏa. Mọi người có thể lấy bất kì thứ gì cho phần thưởng, chỉ việc nói ra thôi.

Claire, người nói với chúng tôi bằng một thái độ hoàn toàn nghiêm túc khi đang bị kẹp trong vòng tay của Iris. Có thể nhìn thấy khuôn mặt cô ta đang bắt đầu tái đi, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận thấy một chút hạnh phúc trong biểu hiện của cô ta.

Để xem, về phần thưởng?

Giờ nghĩ về nó, cô ta hoàn toàn say mê Iris vậy nên cũng có thể coi cô ta là một người cùng chí hướng.

-Không phải phần thưởng đã được chúng ta quyết định rồi sao?

Claire dường như đã nhận ra những điều tôi vừa nói. Có lẽ cô ấy đang nhớ đến thỏa thuận trước khi tôi rời đi.

Claire sẽ nói cho tôi biết về tuổi thơ của Iris như là phần thưởng của việc khiến cho hôn ước của Iris và tên nhóc đó bị hủy bỏ.

Nó chỉ là một thỏa thuận nhỏ, nhưng....

-Giờ nghĩ về việc đó, trong trường hợp của Kazuma-dono.... hãy để tôi tổ chức một buổi tiệc tuyên dương thành tựu của mỗi người. Sau đó tôi sẽ đưa cho anh phần thưởng Kazuma-dono.

Claire có vẻ đã hiểu ý định của tôi.

-Ồn chứ? Tối nay tôi sẽ không để cô ngủ đâu đấy.

-Eh-!? x3

Tôi cười thầm trong lòng, mọi người trừ tôi với Aqua đều hét lên một tiếng kinh ngạc

---

Có chuyện gì với nhỏ này thế, tửu lượng kém vãi!

Buổi tiệc chỉ mới bắt đầu hơn 10 phút.

Chỉ vừa mới uốn được nửa ly rượu Claire đã đứng không vững rồi.

Địa điểm tổ chức tiệc có vẻ như được dựa theo sở thích của những người Nhật Bản đến từ dị giới. Mặc dù chỉ có một chú, sàn nhà được làm bằng loại thảm nhìn giống như tatami và nó được trang trí theo phong cách của một căn phòng kiểu Nhật.

-Uuuh, Kazuma-dono, t....tôi xin lỗi....

Claire, người nhanh chóng bị hạ gục bởi rượu ép mình về phía thối lắm bầm xin lỗi với khuôn mặt ửng đỏ.

Cô ta đúng là một quý cô thuộc tầng lớp quý tộc, mặc dù chỉ là một con biến thái lolicon.

Thành thật mà nói, được một cô gái đang ngồi bắt chéo chân dựa vào người mình cũng không tệ cho lắm.

-Từ khi nào mà Onii-sama và Claire trở nên thân thiết thế?

Tiến đến với ly nước trái cây trong tay, Iris hỏi chúng tôi với giọng điệu pha một chút khó chịu

-Oh, Chuyện gì vậy Iris? Em đang ghen à? Không sao cả, Onii-chan thích những onee-san ngực to và xinh đẹp. Thế nên.....

-.....

Hmmm., bề ngoài của Claire cũng gần giống kiểu tôi thích mà...

Tôi trở nên im lặng dưới ánh mắt khô lờ của Iris

Không lâu sau, Iris chen vào ngồi giữa tôi và Claire rồi để đầu cô ta gối lên đùi mình.

Iris hỏi tôi trong khi vừa cúi mặt vừa vuốt tóc Claire

-Onii-sama, anh dự định sẽ làm gì sau khi buổi tiệc kết thúc? Anh có thấy là còn hơi sớm để quay lại Axel không?

Thoạt nhìn như cô bé chỉ tự lằm bằm với chính bản thân mình, có vẻ cô bé muốn xác nhận kế hoạch sau này của tôi.

-Hmm, giờ em nói anh mới để ý... Gần đây anh chỉ làm những việc như là chinh phục tà thần và làm vệ sĩ cho em. Nên anh đang nghĩ là mình sẽ bắt đầu một kỳ nghỉ dài ngày.

Bình thường thì lúc này phải nói là đã đến lúc để bắt đầu phiêu lưu, đúng không nhỉ?

-Nếu như anh muốn nghỉ dưỡng, anh có thể làm việc đó ở đây không? Vẫn còn rất nhiều phòng trống, hơn thế nữa anh cũng đâu vội trở về nhà nhỉ?

Iris tiếp tục quay mặt khỏi tôi và nhìn về phía Claire, người đang nằm yên trên đùi cô ấy. Không giống như bản thân thường ngày của mình, lần này Iris thẳng thắn nói về những điều cô bé muốn.

Lúc trước, cô bé sẽ trốn đằng sau Claire và luôn nói chuyện với người phục vụ của mình, tạo ấn tượng rất trưởng thành mặc dù là một đứa trẻ.

Bây giờ cô bé đã hành động đúng với độ tuổi của mình. Không biết có phải do ảnh hưởng của người nào đó không.

Không thể nói rằng tôi không thích cách Iris rút lui và nghĩ về mọi thứ xung quanh mình, nhưng cá nhân tôi, tôi thích cô bé cư xử tự nhiên hơn rất nhiều.

-Vì em đã nói như vậy, anh nghĩ chắc sẽ không có vấn đề gì nếu anh ở lại đây thêm một chút.

Khi tôi đột nhập vào đây với tư cách một tên trộm, tôi đã chiến đấu với rất nhiều binh lính phụ trách canh gác.

Cho dù tôi đã giấu đi khuôn mặt mình và thay đổi giọng nói, nó vẫn có nguy cơ mọi người sẽ nhận ra dựa theo vóc dáng và thói quen của tôi.

-Anh mừng vì Iris khao khát anh nhiều như vậy, nhưng nó vẫn là một quyết định khá nguy hiểm....

-Nếu như có thể.....

Iris, người vẫn còn cúi đầu, nói một cách cô đơn

-Nếu có thể, em muốn được ở cùng tất cả mọi người.

Được rồi, Chúng tôi sẽ ở lại trong lâu đài.

Phần 2

-Chào buổi sáng, Dragon Slayer

-Onii-sama, làm ơn đừng gọi em là 'Dragon Slayer' .... em biết cách mọi người ở thủ đô gọi em, nhưng em mong họ có thể gọi em theo cách khác.

Iris cúi đầu trong khi ngượng ngùng đỏ mặt.

Dưới sự Hiếu khách của Claire, chúng tôi hiện đang lưu lại thủ đô.

Đúng rồi.

Đây là thời điểm để sống một cách sang chảnh với iris mà tôi từng mơ tới.

-Xem nào, Iris, kể cả khi em nói như vậy, Danh hiệu "Dragon slayer" không phải thứ mà em có thể nghe hằng ngày. Có vẻ như làm một buổi tiệc tầm cỡ quốc gia cũng đáng nhỉ? Nhớ lại lúc đó Claire đã không thể thờ nổi vì phẫn khích trong khi tuyên bố rằng 'Tôi luôn biết công chúa Iris có khả năng làm những điều tuyệt vời mà' đấy?

-Làm ơn đừng nhắc tới Claire, Thi thoảng chị ấy còn đến chỗ em vài lần chỉ để nghe câu chuyện dũng sĩ diệt rồng.

Nói về điều đó, Claire ngày nào cũng đến thăm tôi.

Từ khi Iris giết cái thứ gọi là Rồng Vàng bằng 1 hit, tôi chỉ có thể kể với cô ta là con rồng chết sau khi nhận phải một đòn đánh cực mạnh của Iris, thế mà cô ta vẫn đến chỗ tôi hằng ngày để nghe đoạn miêu tả cụt lủn ấy.

Ban đầu Claire phản đối với việc chúng tôi đi làm thịt con rồng, nói về khả năng có thể khiến iris bị thương, giờ đây cô toan hoàn toàn say mê câu chuyện anh hùng của Iris.

Có lẽ vì lòng biết ơn, cô ta không phàn nàn việc chúng tôi đang sống một cách buông thả và lười biếng ngay khi ở Thủ Đô

Hơn thế nữa, tôi nhận mới nhận được sự tôn trọng của cô ta trong việc hủy hoại cuộc hôn nhân của Iris, mối quan hệ của chúng tôi phát triển bằng việc thi thoảng trở thành bạn nhậu xuyên đêm trên danh nghĩa nhậu vì tuổi trẻ của Iris.

-Được rồi, onii-chan sẽ đi thay đồ, em hãy ra ngoài săn đơi anh một chút nhé. Chúng ta sẽ ăn cùng nhau khi người hầu làm xong món cơm nắm cá hồi mayo.

-Vâng ạ! Em thích cá hồi mayo lắm

Khá thích những món ăn vặt mà chúng tôi đã làm trong chuyến đi, cô bé đã mô tả chi tiết những món ăn đó cho các nữ hầu trong cung điện.

Thoạt đầu họ nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng 'tên này đã cho công chúa ăn cái thứ gì thế'. Nhưng rồi tôi vẫn được họ tha thứ khi nhìn thấy Iris ăn cơm nắm cá hồi mayo một cách hạnh phúc.

So sánh giữa những món ăn hoàng gia ngán ngẩm, thức ăn khi cô bé ăn cùng bạn bè chắc chắn ngon hơn rồi.

-Hẹn gặp lại, Onii-sama!

Nói xong, cô bé hối hả chạy đi đặt bento--

Cứ như thế, chúng tôi cứ lười biếng sống tại thủ đô suốt 3 tháng.

Hôm nay tôi với Megumin rời thủ đô để thực hiện nghĩa vụ.

-Em cũng đi theo sao? Nhưng không phải em bị cấm ra ngoài ô vì nó khá là nguy hiểm cho công chúa của một quốc gia à.

Không sao cả. Trở thành Dragon Slayer mang lại cho em mọi vài đặc quyền nhất định. Bên cạnh đó, quái vật mạnh thường xuyên ẩn nấp bên ngoài thủ đô, cho nên em khá là lo lắng cho sự an toàn của onii-sama.

Gần đây, Iris bắt đầu tham gia và chuyển thả bom hằng ngày của Megumin.

Lạ lùng thay, sau khi trở về từ Elroad 2 đưa lại trở nên khá thân thiết.

Có một chút thốn khi Iris đột ngột gọi "Big Boss", nhưng họ là hai cô gái tôi có thiện cảm nhiều nhất mà tôi đang phải tháp tùng.

Có khi nào Iris đang cố gắng cản tôi với Megumin có thời gian riêng tư bên nhau bằng cách tham gia chuyến đi này.

Không phải tôi đang tự sướng đâu đấy, nhưng tôi tự tin rằng họ sẽ đỡ kể khi tôi chỉ cần hành động một chút.

...Không, để Megumin qua một bên. Tôi không phải là lolicon để xem Iris là đối tượng của mình.

Nhưng theo tôi dự đoán, khả năng khá cao khi Iris trưởng thành sẽ trở thành cô dâu của onii-chan.

Thay vào đó, tôi nên định cư ở thủ đô và xua đuổi những tên dám tiếp cận Iris.

Bằng cách đó, một ngày tôi sẽ từ người anh trai yêu quý trở thành người trong mộng, rồi cuối cùng là.....

-Kazuma, Cuối cùng chúng ta cũng đã đến! Đây là nơi để xả Explosion mà em tìm thấy. Phía sau bãi đá đó là nơi tập trung của lũ quái vật. Bắn một cú thật đẹp ở đây cũng sẽ mang về cho em khá nhiều điểm kinh nghiệm.

Không để ý đến việc Megumin ngừng di chuyển. Dòng suy nghĩ của tôi ngừng lại khi cô ấy quay mặt về phía tôi.

Argh, không ổn rồi

-Được rồi làm cho xong rồi quay về nào..... Nhân tiện, Bọn em nghĩ về anh như thế nào?

Tôi hỏi một cách tự nhiên nhất cùng lúc giữ dáng vẻ ngẫu lòi hết sức có thể.

-Tự nhiên anh nói cái gì gì vậy? Bọn em nghĩ về anh như thế nào là sao? Có phải gần đây anh đang cảm thấy chán quá phải không? Những việc anh làm khá là bất thường đấy. Anh nên ngừng việc vào vườn tía cây với Aqua đi. Trong khi thành quả của Aqua nhìn như một tác phẩm nghệ thuật và được đánh giá cao ngất ngưỡng, thì bụi cây hình con chó của anh lại bị chê bai thậm tệ.

Tôi đã định thử tía hình con gấu đấy chứ

Theo sau Megumin, Iris thêm vào,

-Onii-sama, Cho dù anh có cảm thấy chán đến mức nào, em vẫn mong anh sẽ không tham gia vào việc huấn luyện cho binh lính khi họ tập luyện. Em sẽ không để tâm nếu như onii-sama là một tay lão luyện, nhưng sau giờ tập, binh sĩ đã gọi anh là “một vị khách kì lạ cứ thích diễn vai một thầy giáo mặc dù thường xuyên thua trận.

-Đừng bận tâm những việc anh làm gần đây, anh chỉ cảm thấy hơi chán thôi! Không, uhmm... Để xem, phải có thứ gì khác để nói về anh chứ, bất kì cảm xúc gì em dành cho anh. Cứ nói ra cho thỏa thích, anh muốn nghe chính bọn em nói ra điều đó!

Giờ không còn gợi ý nào khác. Sau khi nghe yêu cầu của tôi, họ liếc nhìn nhau rồi Megumin bắt đầu nói

-Có vấn đề gì sao? Như em đã nói, em thích Kazuma. Tại sao đột nhiên anh lại hỏi vậy?

-E.Em cũng t..thích...onii-sama....

-Được rồi, anh hiểu rồi. Anh đã sai rồi. Iris, anh đã thỏa mãn với câu trả lời của em. Và Megumin, anh rất vui vì cách em nghĩ về anh.

Tôi cố tỏ vẻ trưởng thành rồi nói vài câu khiến họ yên lòng

-Có chuyện gì sao? Hôm nay Kazuma đập đầu vào đâu à? Anh ta đã đủ kì quặc rồi, thậm chí còn nói những câu xa lạ.

-N..Nói cách khác, hành động của onii-sama có hơi tởm...

-Iris, shh! Đừng nói những điều như thế, cho dù nó có là sự thật đi chăng nữa!

Bỏ qua một bên việc bất ngờ nhận vào chút sát thương tâm lý, thì mọi việc vẫn nằm trong dự đoán của tôi.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ trưởng thành theo cách này

Họ sẽ ghen với nhau vì tôi chứ

-Cả hai đừng lo. Một người đàn ông rộng lượng như anh đây sẽ không bỏ qua ai đâu.

-Iris, không hiểu sao chị đang cảm thấy rất bức bối. Sao ta không đập cho anh ta bất tỉnh trước khi thực hiện cú nổ hẳng ngày nhỉ?

-Hôm nay anh thật sự khá là tởm đấy. Đầu anh có bị đập vào đâu không?

Mặc dù họ đối xử với tôi khá thô lỗ, cuộc sống mới của tôi ở thủ đô vẫn khá là yên bình, xét theo những công trạng mà tôi đã dành được.

Tên NEET ở thủ đô thức dậy sớm

“Heidel! Heidel!”

Trong trường hợp bạn muốn biết lý do tại sao... Khi bạn sống một cuộc sống sang chảnh được phục vụ bởi quản gia và người hầu thì không nên phí phạm bất cứ một giây nào cho việc ngủ.

-Tôi có thể giúp gì cho ngài, Satou-sama? Cà phê sáng? Hay ngài muốn ăn sáng trên giường? Buổi sáng hôm nay được làm theo đúng những gì ngài dặn dò: Súp miso gan ngỗng

Trả lời ngay lập tức cứ như đọc được suy nghĩ của mình, tay quản gia riêng được phân công hầu hạ tôi lúc trước, Heidel

-Tôi muốn thưởng thức bữa sáng trên giường, có thêm một ly cà phê trước khi ăn sẽ rất tuyệt. Trên hết....

-Nói với nàng hầu Mary mặc váy ngắn hơn bình thường trước khi tới, có đúng không ạ?

Thật ngạc nhiên khi thấy Heidel nhanh chóng nhìn thấu suy nghĩ của tôi

Đây có phải đẳng cấp của những người phục vụ cho hoàng gia

-Tôi không mong đợi gì hơn, Heidel. Thật mừng vì ông ghi nhớ sở thích của tôi

-Đó là vinh hạnh của tôi khi được ngài nhớ đến tên mình. Để trừng phạt Mary một cách dễ dàng tôi đã điều chỉnh lại vị trí của cái lọ để nó sẽ dễ dàng rơi xuống hơn bình thường.

Năng lực của ông ta thật không thể tin được

Tôi gật đầu một cách hài lòng. Nhẹ nhàng nhấm nháp ly cà phê mà Heidel nhanh chóng mang tới cùng lúc mở tờ báo ra đọc.

Hiện tại, có thể nói tôi chắc chắn là một thành viên cao cấp của lâu đài.

-Năm nay có khá nhiều tinh linh tuyệt, mua đông có vẻ sẽ khắc nghiệt đây. Liệu Guild Mạo Hiểm Giả có tặng phần thưởng cho việc tiêu diệt tinh linh tuyệt không nhỉ...? Heidel, việc này chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng đến việc thu hoạch sản phẩm của nông trại. Hãy dùng khoảng tiền của tôi để đầu tư vào những sản phẩm có thể sẽ sinh lời.

-Đã hiểu, Satou-sama. Theo ngài thì ta nên mua sản phẩm nào?

-Để xem, cứ mua loại nào sẽ bị thiệt hại nặng nhất. Loại sẽ thu hoạch được ít khi trời trở lạnh.

-Đã hiểu, Vậy thì thôi sẽ thay ngài quyết định.

Không có gì ngoài những điều tốt nhất từ Heidel, biết khi nào phải cho chủ nhân mình một lối thoát. Một tài năng toàn diện.

-Được rồi mọi việc cứ như vậy đi. Giờ thì, kế hoạch hôm nay thế nào?

Vừa hỏi tôi nhẹ nhàng nhấp một chút cà phê. Heidel lấy ra một quyển sổ để trả lời.

-Các sự kiện buổi sáng như sau. Đầu tiên kiểm tra các mục trong kho tàng với Aqua-sama trong khi đang giả trang thành thậm định viên. Sau đó Aqua-sama sẽ sử dụng những mảnh khóc tiệc tùng của mình trong sân để kéo ra một Amano-Iwato (TL note: Thần thoại Nhật Bản. Liên quan đến việc ném mình vào bữa tiệc và nhảy múa khiêu dâm để đánh lạc hướng những người bảo vệ) như là chim mồi.... Mời Iris-sama, Người đang bận rộn học tập ra ngoài chơi.

Heidel vừa đọc vừa lật qua từng trang ghi nhớ một cách vô cảm.

-Vào buổi chiều đi cùng với Megumin-sama để xả exposition ở vùng ngoại ô, sau đó, kiểm tra các cửa hàng vũ khí quanh thủ đô với tiểu thư Dustiness.

-Gee, hôm nay thật là bận rộn. Còn tối nay thì sao?

-Hiện tại buổi tối không có lịch, thêm một thông tin khác, tiểu thư Dustiness được mời đến một buổi dạ hội. Ngài nghĩ thế nào?

Tay quản gia này con tài năng đến mức nào?

-Đương nhiên tôi sẽ lên vào buổi dạ hội... để tán tỉnh những tên đàn ông khác cùng với Darkness

-Đã rõ. Tôi sẽ lập tức đi chuẩn bị.

Heidel cúi đầu một cách lịch sự rồi rời khỏi để lấy bữa sáng cho tôi

-Chào buổi sáng Satou-sama. Buổi sáng hôm nay được làm đúng như ngài dặn dò: súp miso với nhiều nấm cục. Ngài thấy nó như thế nào?

-Vị của nó như miso

-Là vậy sao. Tôi sẽ đi chuẩn bị cà phê. Mời ngài tiếp tục thưởng thức súp.

Đã được 1 tuần từ khi chúng tôi ở lại Thủ Đô.

Tôi dần quen với cách sống của quý tộc, Mỗi ngày đều bận rộn với danh sách lịch trình.

-Heidel, kế hoạch hôm nay là....?

-Hành trình cho ngày hôm nay như sau. Vào buổi sáng, đi cùng với Megumin-sama để phản đối tòa soạn báo thủ đô và buộc họ phải sản xuất một bộ tài liệu đặc biệt về Satou-sama và Megumin-sama. Sau đó, Aqua-sama mời ngài đến tham gia buổi giảng đạo của giáo phái Axis. Vào buổi chiều, Iris-sama và tiểu thư Dustiness muốn cùng ngài thực hiện nhiệm vụ săn bắn quanh thủ đô. Cuối cùng, Tham dự vào buổi trình diễn Exposition dưới trăng được trình diễn bởi Megumin-sama vào buổi tối.

Heidel nhanh chóng trả lời khi đang chuẩn bị cà phê sau bữa sáng. Tôi gật đầu và uốn cạn ly cà phê.

-Hãy hủy bỏ lịch trình buổi chiều. Nói với Iris tôi sẽ trình diễn khả năng thật sự của mình bắt đầu từ ngày mai. Thay vào đó hãy để Megumin thực hiện buổi trình diễn Explosion của mình sớm hơn dự kiến. Tối nay Darkness kiểu gì cũng được mời dự tiệc, tôi phải xuất hiện ở đó

-Chắc chắn rồi, theo như mong muốn của ngài. Nhân tiện, tiểu thư Dustiness muốn tôi nói với ngài rằng hãy dừng việc lên vào buổi tiệc của ngài ấy...

Cho dù ông ta là một người có năng lực, nhưng ông ta vẫn cần phải học hỏi thêm khi nói về phụ nữ.

-Ông đang hiểu sai vấn đề đấy, Heidel. Nó là một thứ được gọi là lòng tự tôn, khi họ nói ghét thì ý nghĩa thực sự là thích. Nghĩa là, khi cô ta nói không được đến sự thật là cô ta muốn tôi có mặt ở đó.

-Thật vậy sao? Tôi quả là thiếu kinh nghiệm.

Heidel tôn trọng sự chỉ dẫn của tôi.

-Kể từ khi không có những thứ gây sốc, Tôi sẽ chuẩn bị một chiếc bánh dành cho buổi tiệc rồi làm cho Tiểu thư Dustiness ngạc nhiên.

Như đã kỳ vọng ở Heidel, khả năng tự sửa sai trong vòng 1 nốt nhạc. Đó là điều làm cho tôi tự hào.

-Không tệ, hãy bắt đầu chuẩn bị nó..... Khoan đã, không, chúng ta sẽ khiến nó thêm phần thú vị. Hãy làm như thế này; hãy làm một chiếc bánh rỗng đủ để tôi chui vào, tôi sẽ được chuyên tới bữa tiệc mà không gây sự chú ý. Tới khi mọi người thắc mắc ai đã mang chiếc bánh tới, chiếc bánh sẽ mở ra và tôi sẽ trồi lên một cách ngoạn mục. Thấy kế hoạch này như thế nào.

-Ngài đúng là thiên tài, Satou-sama. Tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt của toàn bộ khách khứa vào lúc đó. Tôi sẽ bắt đầu chuẩn bị ngay lập tức

Nói xong Heidel cúi chào với toàn bộ sự kính trọng rồi rời đi.

--2 tuần trôi qua kể từ khi tôi trở thành quý tộc.

Mặc dù tôi đã hoàn toàn quen với cuộc sống trong Lâu đài, nhưng vẫn chút gì đó làm tôi phiền lòng.

-Chào buổi sáng, Satou-sama. Buổi sáng hôm nay theo yêu cầu của satou-sama sẽ là súp miso trứng cá muối.

Ông ta trượt chiếc bàn trên giường cùng với bữa sáng đến chỗ tôi trong khi nói.

-Heidel, cảm ơn vì tất cả mọi thứ ông đã làm cho tôi. Tôi thật sự rất biết ơn... Nhưng mà vẫn có một thứ làm tôi không hài lòng với cuộc sống thường nhật của mình.

Nghe tôi phàn nàn, Heidel cúi đầu xuống với khuôn mặt dường như đã nhận ra.

-Tôi vô cùng xin lỗi, Satou-sama. Heidel thực sự đã nhận thức được sự phiền muộn của Satou-sama.

Heidel vẫn tài năng như thường lệ.

Ông ta thực sự để ý đến sự không thỏa mãn của tôi.

-Có phải ngài không vui vì chất lượng của món súp

-Không, hoàn toàn không!! Giờ ông nhắc đến nó, món súp miso đúng là có mùi vị thật lạ. Tôi cơ bản chỉ yêu cầu món ăn được làm ra bởi những nguyên liệu thượng hạng, chứ không phải bỏ hết chúng vào súp miso! Kể cả khi tôi nói tôi muốn món súp mặn hơn một chút, tôi cũng không bảo họ bỏ thêm trứng cá muối vào.

Tôi hét lên trong khi nhìn chăm chăm vào Heidel

-Tôi phải nói.... Có phải mọi người nhìn tôi như một kẻ phiền phức không?

Tôi nói cho ông ta biết ciệc mà tôi luôn nghĩ đến.

-..... Tôi không tin đó là sự thật

-Cái khoảng lặng khả nghi đó là gì vậy? Sao ông không trả lời một cách dứt khoát!?! Đừng có lảng tránh ánh mắt của tôi, ông đang ám chỉ điều gì!?

Ban đầu, Mọi người ở thủ đô đều rất biết ơn và ngưỡng mộ tôi vì đã hỗ trợ cho Iris

Nhưng sau 2 tuần. Tôi cảm thấy cái nhìn biết ơn dần dà bị thay thế bằng “Tên này định ở lại đến khi nào”

Như để trả lời cho câu hỏi của tôi, Heidel tỏ vẻ miễn cưỡng không muốn nói. Tuy nhiên, ông ta trả lời.

-Satou-sama có đầu mối nào không?

-Làm sao tôi biết? Có phải là lúc tôi lên vào bữa tiệc của Darkness bằng ổ bánh tiệc? Không phải nó kết thúc với việc họ trả lại ổ bánh với tôi còn đang ở bên trong đó khi mà mọi người không ai muốn ăn một chiếc bánh có xuất xứ không rõ ràng...? Ngoài việc đó ra, tôi chỉ có thể nghĩ về Iris!

Đúng vào lúc đó, có người đến gõ cửa và người hầu gái quen thuộc Mary bước vào.

Xin lỗi vì đã làm gián đoạn, Satou-sama. Tiểu thư Dustiness muốn gặp ngài. Mong ngài vui lòng nhanh tiến đến phòng tiếp khách--

Phần 3

-Trở về thôi

-Từ chối

Tôi tới phòng tiếp khách theo yêu cầu của Darkness.

Đi cùng với cô ta là Aqua và Megumin, bọn họ đã mang theo đầy đủ hành lý của mình. Một kẻ từng khóc lóc về việc không muốn rời đi và luôn gây phiền toái đang ngồi rên rỉ.

Tôi biết Darkness sẽ nói gì ngay từ lúc bước chân vào đây. Do đó tôi trả lời ngay lập tức yêu cầu đơn phương của cô ta.

Darkness thở dài. Có lẽ cô ta cũng đoán được phản ứng của tôi.

-Nói đi Kazuma, có phải cuộc sống của anh quá hoàn hảo trong trong suốt 2 tuần vừa rồi? Không phải anh đã nhận đủ lòng hiếu khách từ họ? Toàn bộ những người đang sống trong lâu đài dần dần ít biết ơn đi rồi đấy..... anh hiểu không, bởi vì anh chỉ biết hưởng thụ. Anh thật sự muốn lãng phí sự tôn trọng khó khăn lắm mới giành được bằng cách này à?

Darkness đưa cho tôi vài lá thư trong khi phàn nàn.

Toàn bộ đều được mở ra, có vẻ như cô ta muốn tôi đọc nó.

“ Gửi Satou Kazuma-sama

Khi nào em lớn lên, em muốn được trở nên giống như Satou-sama thay vì một mạo hiểm giả mang theo thanh nguyên kiếm hay một vị hoàn tử của công lý. Mẹ của em nói rằng, Kể cả khi Satou-sama mang

nghề nghiệp yếu nhất, anh ấy vẫn có thể đánh bại những kẻ xấu siêu mạnh. Thế nên em cũng muốn trở nên giống như Satou-sama...?”

Đây là những lá thư hâm mộ huyền thoại.

Tôi tiếp tục đọc

“Gửi Satou-sama.

Bố em đọc báo cho em. Nó nói về việc công chúa Iris đã được cứu nhờ vào Satou-sama. Cảm ơn anh vì đã giúp công chúa Iris yêu quý của em. Xin anh khi nào em lớn hãy để em trở thành cô dâu của anh.”

Nó chắc chắn đến từ những đứa trẻ.

Bên cạnh những nét chữ của trẻ con là một bức tranh vẽ Iris

Tôi đọc từng lá thư một cho đến lá thư cuối cùng.

“Gửi Satou-sama

Em nghe nói rằng Satou-sama rất yếu. Đó là những gì ba mẹ nói với em. Nhưng họ cũng nói là mặc dù anh rất yếu nhưng anh vẫn giết được tướng lĩnh của quân đoàn quý vương, anh thật tuyệt vời. Em không hiểu được những thứ phức tạp, nhưng Satou-sama chắc chắn đã làm việc rất chăm chỉ bởi vì anh rất yếu, nên em mong anh nên dành chút thời gian để nghỉ ngơi. Xin hãy lo cho sức khỏe của mình, mong anh sống thật lâu! Cảm ơn anh vì đã giúp đỡ công chúa Iris”

Đọc xong những lá thư này, lòng tôi dường như dịu lại.

Darkness cười một cách nghịch ngợm khi nhìn thấy phản ứng của tôi.

-...Anh nghĩ thế nào? Sao không làm theo lời đề nghị của đứa trẻ này và thật sự nghĩ ngợi? Cô nữa Aqua. Hãy ngừng rên rỉ mà đọc đi.

Darkness đưa những lá thư của tôi cho Aqua.

-Đây là Kazuma đồng đội của tôi. Thế nên xin hãy tin tưởng tôi. Cho dù mọi chuyện có trở nên tệ đi, tôi vẫn sẽ cố vũ anh ở Axel.

Cô ta nói một cách vui vẻ nhưng đầy tự hào.

-... Có vẻ cái đứa chỉ giỏi quỵến rũ người khác và đe dọa đã đã có chút tiến bộ. Khi cô đã làm đến mức này, tôi cảm thấy khó chịu khi tiếp tục ở lại. Tôi không nói dối đâu, tôi rất khó thuyết phục đấy. Cô nên giữ lời hứa của mình khi chúng ta trở về.

-Được rồi, anh có thể tin tưởng tôi! Anh có muốn tôi chà lưng cho anh nữa không?

...Nhìn thấy chúng tôi vui vẻ thảo luận trực tiếp chủ đề này,

-Này, gần đây không khí xung quanh 2 người khá là lãng mạn nhỉ?. Nên nhớ chúng ta đang ở đâu. Hai người không thể đợi đến khi nào chúng ta trở về à.

-Em nói lãng mạn nghĩa là gì chứ!?! em thấy đấy, chị đã nói với kazuma về vấn đề này trong chuyến đi, nhưng đến tận bây giờ, chị vẫn chưa làm gì để bày tỏ lòng biết ơn của mình với sự giúp đỡ của hắn ta..... Thế nên, với tư cách là một quý tộc, Chị phải.....uhm....

Sắc đỏ ánh lên trên đôi mắt, Megumin nắm và lắc Darkness người đang co rúm lại trong khi giọng thì lạc đi.

-Chị chắc chắn lớn tuổi hơn em, vậy thì còn chờ gì nữa!? Ở giai đoạn này thay vì nói tới việc chà lưng cho anh ta, không phải chị nên thú nhận tình cảm của mình luôn à Darkness? Mặc dù cuộc đánh đêm của chị đã thất bại, vậy thì tại sao chị không nói ra hết cảm giác của mình một cách rõ ràng như em này!? Bằng cách đó em có thể biện minh cho việc loại bỏ chị!

-Chị bị loại bỏ!? Cảm xúc của chị không giống như em Megumin... bên cạnh đó, chị còn mang danh quý tộc, gia đình chị sẽ không để chị chọn người bạn đời là dân thường...

Thấy Darkness xoay ngón tay mình trong khi cuộn tròn lại như một đứa trẻ mặc dù bị lắc một cách dữ dội. Megumin cuối cùng cũng chịu thua.

-Trước đó chị cương quyết từ chối việc hẹn hò, vậy không phải chị chỉ dùng gia đình như cái cớ để rút lui à? Anh nữa kazuma, cho chị ta một chút dũng khí nào...Kazuma? này giờ anh đang lăm bằm cái gì vậy?

Là người ngoài cuộc, Tôi có thể tự nhận là một chủ hậu cung kiên định người không bị kiểm soát bởi harem của mình.

Gần đây tôi cũng đã nhận được câu trả lời thỏa mãn từ Megumin và cảm xúc của Iris.

Tôi có thể trở thành bất cứ thứ gì ngoại trừ ngu ngốc.

Tôi luôn biết Darkness có ra hiệu cho tôi mặc dù lúc nào cũng kiêu cố.

Việc thấu hiểu vấn đề chỉ là một nửa của trò chơi, Tôi vẫn muốn họ cạnh tranh với nhau vì tôi

Khoan, sao có thể quên Iris sau khi trưởng thành. Vậy là thành 3.

Hóa ra đây là cảm giác của mấy tên sát gái.

Tôi cũng đã hiểu được lý do trong tình cảm mọi thứ càng lúc càng trở nên chua chát khi mà các đối thủ cạnh tranh bắt đầu hiểu biết về nhau.

Sau cùng, tôi sẽ không xem cảnh này nếu như tôi phải chọn route của một người trong số họ.

Kể cả khi tôi điều khiển họ và khiến họ phải đánh nhau vì tôi....

-Tôi vẫn có thể xem cảnh này trong vòng 1 tiếng hoặc hơn.

-Nhìn cái tên này xem.

Khoảnh khắc tôi nói câu đó, Megumin chuyển mục tiêu từ darkness sang tôi. Ngay khi em ấy chuẩn bị tấn công.....

-Tôi quyết định rời Kazuma

Aqua người dành hết thời gian để đọc những bức thư tuyên bố.

-Hãy nghĩ về mục đích ban đầu của chúng ta được chứ? Đúng vậy đấy, mục đích của chúng ta là đánh bại tên quý vương bất nhân và đem lại hòa bình cho thế giới! Những lá thư lũ trẻ viết đã làm cho tôi nhớ lại nhiệm vụ đích thực của mình là gì! Được rồi, Kazuma, trở về Axel và bắt đầu cày lv thôi!! Hướng dẫn cho cái thứ yếu đuối như cậu, từ còn số không trở thành anh hùng là nhiệm vụ của tôi như là một nữ

thần! Đã đến lúc vị nữ thần của nước mang lại ánh sáng cho tương lai của lũ trẻ!

Tôi mất một lúc để dò xét con mắt này trước khi nhớ ra là nhỏ này vô cùng dễ dụ.

Hơn nữa, tôi có thể hiểu rõ thứ logic đang chạy bên trong đầu con mắt này.

-Được rồi Aqua tôi đã hiểu. Khi chúng ta trở về Axel, chúng ta sẽ quay về lại với mục tiêu của mình và hoàn thành nhiệm vụ cho guild mạo hiểm. Sau khi lấy lại phong độ, chúng ta sẽ cho tên chúa quỷ đó biết ở đây ai mới là sếp. Mọi người đều đang theo dõi mọi hành động của chúng ta. Từ khi bọn trẻ đang cố vũ cho chúng ta, còn lý do gì để chúng ta không làm việc hết sức mình?

Đúng vậy, quay trở lại mục đích chính.

Mặc dù gần đây mọi thứ trở nên bận rộn, chúng ta vẫn phải quay về với mục tiêu của chính mình, nghĩ về ước muốn của chúng ta với tư cách một tân mạo hiểm giả.

Nhớ lại cảm giác vui sướng khi vừa bước sang thế giới khác. Nhớ lại lời thề của tôi về việc bắt đầu lại cuộc đời từ con số không.

-Không tệ cho Kazuma kẻ gần đây được gọi bằng cái tên Lolizuma

-Này, tên khốn nào gọi tôi như thế!? Tôi có thể không quan tâm tới hai cái biệt danh Scumzuma hay Trashzuma, nhưng nó thì không!

Phần 4

Ngày hôm đó, Darkness đã trở về cùng với mọi người ngoại trừ tôi.

Tôi đã định đi cùng họ, nhưng rồi lại bị khuất phục bởi ánh mắt cô đơn của Iris.

Tôi sẽ ở lại thêm một ngày cuối cùng.

Được tôn vinh như một người hùng khiến Iris dạo này trở nên vô cùng bận rộn. Cô bé muốn nói chuyện với với tôi tối nay, chỉ hai người chúng tôi.

Trước sự chân thành của cô bé, Darkness và Megumin chỉ có thể gật đầu và mỉm cười cay đắng.

Thế rồi

“Đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối onii-sama đến phòng em. Cứ tự nhiên nhé, em sẽ đi lấy món tráng miệng từ Claire”

Tôi đến phòng của Iris sau khi ăn tối.

Tôi đảo mắt khám phá khắp căn phòng. Có một thứ khiến tôi chú ý, Iris nhanh chóng cầm lấy vật đang nằm trên bàn đem giấu dưới gối.

“Oi, cái gì bí mật vậy. Thật là, em đang giấu tạp chí khiêu dâm à? Đúng là, Iris đã đến độ tuổi tò mò những việc ấy rồi nhỉ. Anh khuyên em nên giấu nó thật kỹ, nếu không khi mấy người hầu tìm thấy họ sẽ vứt đi ngay”

“Hoàn toàn không, nó không phải là thứ gì giống như thế! Em đang giấu chiếc nhẫn”

Iris vội vàng lấy ra chiếc nhẫn tôi mua cho cô bé từ chuyến đi đến Elroad.

“Nếu như em mang nó, Claire sẽ hoàn toàn không đồng ý bởi vì giá trị của nó không phù hợp với hoàng gia và rồi tịch thu nó. Nên em chỉ có thể mang nó trong khi ngủ....”

Khi thấy Iris nói điều đó một cách thẹn thùng, tôi bất chợt muốn ở lại thủ đô. Ngay lập tức tôi tự kiểm điểm lại bản thân vì mang theo một ý nghĩ như vậy.

Tôi đã hứa với mọi người là chỉ ở lại thêm một ngày nữa thôi.

Nếu bây giờ tôi nói với họ tôi sẽ ở lại, ba người đó chắc chắn sẽ phát điên trong bất cứ trường hợp nào.

Tôi lảng tránh ánh nhìn mang lực công kích tinh thần cao khủng khiếp của Iris một cách tốt nhất có thể rồi chuyển ánh mắt sang chiếc nhẫn cô bé đang cẩn thận giữ lấy.

“Anh biết đáng lẽ ra mình nên mua một chiếc đắt tiền hơn. Tiền bạc không phải là vấn đề nhưng chỉ có duy nhất chiếc này được bày bán. Anh thật lòng xin lỗi, nếu như chất lượng của nó tốt hơn thì đã không khiến em phải khó khăn như vậy”

“Không! Em thật sự thích nó. Trong khi những chiếc nhẫn đắt tiền được đính những viên đá lớn và rực rỡ thì nhỏ nhắn như vậy nhìn rất dễ thương”

Iris thật sự vui vẻ khi nhìn vào chiếc nhẫn ấy.

Tôi không thể tiếp tục như thế này, mọi hành động của Iris như đang tàn phá ý chí của tôi.

Tỉnh lại đi Satou kazuma, Cô bé là em mày, là em gái mày.

Đầu tiên, tôi không phải là Lolicon. Nhưng tôi ổn với dáng vẻ trưởng thành của cô bé, Iris hiện tại chắc chắn nằm ngoài tầm ngắm của tôi.

Bên cạnh đó tôi đang có tiến triển khá tốt với Megumin?

Tôi tự hỏi mình có phải bản thân rất dễ bị lừa đảo hay không?

“C-chỉ cần em thích nó. Bỏ qua một bên, tối nay em muốn chơi trò gì? ... à anh có mang theo bộ bài mua ở Elroad, anh sẽ để em sử dụng bộ bài thứ 2 của mình.”

Nói xong, tôi định chạy đi lấy bộ bài, nhưng mà Iris nhẹ nhàng giữ lấy áo tôi.

“Chờ đã, tối nay chúng ta sẽ không chơi trò chơi. Hiếm khi có cơ hội được ở riêng với với nhau, em muốn được nghe onii-sama kể chuyện”

Cô bé rụt rè nói.

“—Đây là điều mà anh nói với cậu ta: ‘Người mà cũng chơi game trong khi làm việc hay trên trường thì không thể nào là kẻ thù của tôi. Gia nhập vào guild của chúng tôi, ở đây cậu sẽ tìm thấy những người bạn thật sự...’ Và đó là lý do mà tên hikiNEET mạnh nhất và nổi tiếng nhất chuyển sang guild của bọn anh, và nó làm cho bọn anh thực sự, không thể nào chối cãi là bang hội lớn nhất. Kể từ khi đó....Thì, nhiều thứ đã xảy ra dẫn đến việc tan rã. Những chuyện xảy ra tiếp theo chúng ta sẽ để dành cho lần sau.”

“Khoan đã, Ngày mai onii-sama sẽ quay về, em không biết lần tới là khi nào! Chuyện gì đã xảy ra, ít nhất hãy kể cho em phần đầu của câu chuyện!

Tôi ngồi lên giường cùng Iris, cả hai cùng hồi tưởng một cách sâu sắc.

Mặc dù tôi nói vậy, nhưng thực ra tất cả lỗi là tại tôi.

Iris chắc chắn không có nhiều kỉ niệm vui vẻ khi sống trong lâu đài, thế nên cô bé rất thích thú với những câu chuyện của tôi.

“Anh đoán điều đó cũng không giúp được gì. Chỉ phần mở đầu. Được chứ? ...Ngày xưa ngày xưa, Guild của bọn anh tiếp nhận một thành viên mới tên là ‘Thiên thần bóng đêm’. Thời điểm cô gái này gia nhập cũng là lúc bắt đầu cho sự kết thúc của guild bọn anh”

“Khoan đã, đoán mở đầu thật sự quá thú vị để có thể để dành cho lần sau! Cô gái đó đã làm gì? Em không thể ngủ được nếu không biết được nó!”

Đó là một phần tối của quá khứ, nhưng bằng cách nào đó Iris thấy nó thú vị một cách khác thường.

“Anh không muốn nói quá chi tiết .....Đại ý là, cô gái đó như một cô công chúa.”

“Công chúa, huh?...Eh!? Không kễ anh đang định nói cô công chúa-sama trở thành tình nhân của ai đó trong guild....?”

Tôi đang nói về hành động bỉ ổi của cô gái đó (TL note: kéo lv, cho đồ, đổi lại mối quan hệ tình cảm) trong games online, có vẻ Iris không có vấn đề gì khi có thể hiểu được nó.

Mặc dù tôi chỉ mô tả một cách mơ hồ, nhưng cô bé vẫn thấy được ý nghĩa thực sự.

“suy luận sắc sảo đấy. Đúng vậy, cô công chúa đó đã gây ra nhiều vấn đề lớn”

“Là vậy sao. Sau cùng, khoảng cách về địa vị của họ khá lớn....”

Vào lúc đó, khi Iris đang bận rộn nói ra suy nghĩ của mình, tôi để ý thấy có gì đó trong tay cô bé.

Như thể thấy được tôi thay đổi sự chú ý của mình, Iris xấu hổ đưa vật đó cho tôi.

“Uhm, Xin nhận lấy nó. Big Boss..... ý em là, Megumin đã chỉ cho em cách làm nó. Chị ấy nói đó là bùa may mắn truyền thống của Hồng Ma Tộc. Khi mà Onii-sama thường xuyên rơi vào tình huống nguy hiểm, em nghĩ có lẽ em nên thử làm một cái...”

Nó là là bùa may mắn truyền thống của Hồng Ma Tộc mà Megumin từng đưa cho tôi.

Theo những gì tôi nhớ, lá bùa chứa những sợi tóc ma thuật của những pháp sư mạnh mẽ thuộc Hồng Ma Tộc.

“Cảm ơn em. Anh thích một cuộc sống yên bình hơn, nhưng rắc rối luôn tìm đến anh. Hơn nữa, nguồn gốc của rắc rối thường là do những đồng đội của anh mang tới.

Nhìn thấy tôi bỏ lá bùa vào túi. Iris hạnh phúc nói.

“Sau khi onii-sama quay về, em sẽ không còn được đi mạo hiểm nữa... vậy nên, ít nhất mong anh sẽ mang theo lá bùa bên mình”

Một biểu cảm cô đơn hiện lên trên khuôn mặt của cô bé sau khi nói lên điều này.

“— được rồi. Chúng ta đã bị lôi cuốn theo câu chuyện của anh. Giờ cũng khá trễ, anh nên đi ngủ sớm.”

Để giảm bớt bầu không khí xấu hổ pha chút cay đắng còn lại sau khi nhận lá bùa, chúng tôi tiếp tục trò chuyện thêm một chút mà hầu như không để ý rằng đã là nửa đêm.

Nếu tôi không đi sớm, chắc chắn Claire sẽ nổi trận lôi đình.

Khi tôi chuẩn bị đứng dậy khỏi giường....

“...Đừng mà”

Đột nhiên, Iris nắm áo tôi thật chặt.

“Kể cả khi em nói như vậy, nó không thể thay đổi được việc gì cả. Đừng lo, anh sẽ quay trở lại. Nếu có bất kì ai đó cản anh, kể cả đó có là Claire hay vài tên bảo vệ, anh vẫn còn sợi dây chuyền mà Darkness đã cho anh mượn. Kể cả khi Claire lấy lại gia huy của mình, Gia huy nhà Dustiness là đủ để anh tiến tới thủ đô với cảm xúc của mình. Thế nên....”

“Em cấm anh! ‘Thi thoảng đến thăm’ là không đủ. Em biết em đã nói là anh có thể mang lá bùa theo mình, nhưng em vẫn muốn được tự mình đi. Em vẫn muốn được du hành cùng với onii-sama, trải nghiệm mọi thứ mà thế giới này mang lại!”

Những cảm xúc được dồn nén của Iris bùng nổ hoàn toàn như một đứa trẻ.

“Làm ơn hãy tiếp tục chỉ dạy cho em tất cả mọi thứ! Trong suốt mười hai năm sống trong lâu đài, khoản thời gian ngắn mà em được du hành cùng onii-sama làm em cảm thấy nó thỏa mãn và tuyệt vời hơn rất nhiều. Đừng bỏ rơi em. Cùng với nhau, chúng ta...”

Một hơi nói hết tất cả mọi thứ, cô bé dùng tay che miệng mình lại sau khi lấy lại được nhận thức.

Iris giờ đang thu mình lại với cái đầu cúi thấp xuống, thật không giống với người mang danh hiệu ‘Dragon Slayer’ tí nào.

“Thứ lỗi cho em, em lại mất kiểm soát thêm lần nữa .... mỗi khi em ở cùng với onii-sama tính khí trẻ con lại bộc phát. Em vẫn là công chúa của một quốc gia. Em có nghĩa vụ phải bảo vệ người dân.

Sinh ra trong gia đình hoàn tộc, các cô gái phải lớn lên với sự dạy dỗ kèm cách tự chủ bản thân.

Đó là điều đương nhiên, vài người có thể nói gì đó về công chúa.

Chỉ có Claire và Darkness để thể hiện bản chất của mình. Kể cả như vậy ngoài trừ bọn họ, một người thì bao bọc quá mức, một người thì hầu như chỉ ở tại Axel.

“Iris, em chỉ mới mười hai tuổi, nó vẫn ổn kể cả khi em cư xử một cách dễ thương. Không phải anh đã từng nói với em? Em là một người trong hoàng tộc, sẽ chẳng có vấn đề gì nếu ích kỷ những người xung quanh mình.”

Nước mắt đang chuẩn bị chảy ra từ khóe mắt của cô công chúa khi cô bé nở một nụ cười mờ nhạt. Cô Công Chúa-sama người mang trong mình sức mạnh vượt trội và khả năng kiểm soát bản thân tuyệt vời.

“Onii-sama, xin đừng chiều hư em. Nếu như chúng ta tiếp tục sống cùng nhau. Em sợ rằng mình sẽ nói điều gì đó vượt qua cả việc lưu lại lâu hơn.”

...Ồ đệt, cái quái gì đang xảy ra vậy?

Tôi không thích cách mà cuộc nói chuyện này sẽ dẫn tới, tôi cảm thấy mình sắp không kiềm chế được nữa.

“Cho đến ngày onii-sama tiêu diệt quý vương. Em hứa em sẽ không hành xử dễ thương hay ích kỷ. Vậy nên...”

Agrhhh chết tiệt.

Nếu bạn thắc mắc việc gì là khủng khiếp nhất, đó là việc tôi gần như thay đổi cảm xúc dành cho cô bé này.

“...vậy nên, chỉ tối nay thôi, hãy nuông chiều em thêm một chút.”

Cái cách mà Iris nói điều đó trước khi ôm chầm lấy tôi không phải là điều đáng ngại.

Điều tội tệ nhất là cô bé sẽ là một hoàng tộc có khả năng bẻ cong luật hôn nhân theo ý muốn của mình. Để cho phép bất kì khoảng cách tuổi tác nào mà cô bé muốn.

Không, Không thể được!

Iris là em gái tôi- tôi không phải là lolicon!

Nếu việc này tiếp tục thì cho dù là luật sư giỏi nhất thế giới cũng không thể giúp được tôi.

Kể cả khi việc đó là hợp pháp ở đây, nhưng kể cả Megumin còn không được theo quan điểm bình thường của người Nhật.

Bất chấp mọi sự hỗn loạn bên trong tôi, Iris nhẹ nhàng đưa ép khuôn người nhỏ nhắn của mình gần hơn.

Nếu tin đồn về sự vắng mặt kinh niên của gia đình cô bé là thật, cô bé hoàn toàn không có kinh nghiệm trong việc sử dụng sự dễ thương của mình.

Từ lúc cô bé lo lắng về sức mạnh siêu nhân của mình, ban đầu cô bé rụt rè ôn lấy tôi. Dần dần cô bé bắt đầu ôm chặt lấy tôi hơn...!

“A-Anh không quan tâm. Quên tối nay đi, em có thể cư xử dễ thương khi ở bên anh bất cứ lúc nào”

Tiêu rồi! Tôi đã nói một điều nguy hiểm khi không kiềm chế nổi ham muốn của mình.

Tôi phải đối phó với đồng đội của mình thế nào trong khi đang bị trói chặt bởi Iris?

Đột nhiên nói rằng “Tôi sẽ ở lại” sau khi gần đây có quá nhiều mối liên kết với Megumin, điều này sẽ xóa sạch uy tín của tôi.

Bên cạnh đó

“Onii-sama...không,”

Bên cạnh đó, Satou Kazuma, hãy nghĩ về nó một cách chân thành.

Mày có muốn quay trở lại Axel?

Nghĩ về mấy lá thư của những đứa trẻ mà mày mới đọc cách đây vài tiếng.

Đúng rồi, Quý Vương.

Tôi phải đánh bại hắn ta vì lợi ích của Iris.

Chính xác cho lợi ích của lũ trẻ, và cả Iris.

Và cũng vì lợi ích của thế giới.

“Onii-chan,”

.....

“Em thích anh rất nhiều...!”

Cuối cùng, tôi vẫn quyết định ở lại.

Phần 5

Đã được một tuần từ khi Aqua và mấy nhỏ kia rời đi

Vì đã quyết định ở lại, tôi gửi thư cho họ.

Nói rằng sau cùng tôi sẽ không quay trở về Axel.

Tôi bảo họ là từ giờ mình sẽ sống luôn ở trong lâu đài, và họ có thể chuyển hết những thứ thuộc quyền sở hữu của tôi như khoáng tiết kiệm, hành lý và tài sản sang cho họ.

Và cũng mong họ có thể đánh bại Quỷ Vương mà không có cái tên mang chức nghiệp yếu nhất này.

Darkness nhanh chóng trả lời vào cùng ngày mà bức thư được gửi đi.

Nội dung “Tĩnh lại đi” – Rõ ràng cái thứ này được cô ta viết nên trong khi cười một cách cay đắng.

Có lẽ cô ta nghĩ tôi sẽ ở lại thêm một ngày để giúp cho Iris vui đi nỗi cô đơn.

Cách cô ta viết thật dịu dàng. Nói chung, cô ta bảo tôi hãy cư xử nhẹ nhàng với Iris nhưng vẫn phải trở về sớm nhất có thể...

— Ba ngày sau

Những lá thư bắt đầu trở nên nghiêm túc.

— Hai ngày tiếp theo, những bức thư với nội dung tràn đầy sự giận dữ được gửi đến chỗ tôi.

Cuối cùng, hôm nay.

Ai đó gõ cửa một cách lớn tiếng bên ngoài phòng ngủ của tôi.

“Kazuma-dono, tôi có chuyện cần nói với anh”

Đó là giọng của Claire.

Tôi gạt đầu với Heidel, người đang pha trà cho tôi, nhanh chóng đi ra mở cửa.

“Có chuyện gì quan trọng lắm sao Claire?”

“Có chuyện gì? Câu hỏi hay đấy, Kazuma-dono, tôi nghĩ anh biết chính xác lý do vì sao tôi ở đây.”

Lòng biết ơn của Claire về những hành động dũng cảm của tôi chỉ vừa đủ để cô ta kiềm chế lại.

“Anh biết điều mọi người trong lâu đài nghĩ về anh đúng không?”

“Đương nhiên. Kể cả khi những lời lăng mạ tàn nhẫn đầy trong không khí, tôi vẫn chả có vấn đề gì với nó, vì ý chí của tôi không dễ gì bị lung lay bởi những việc tầm thường như vậy. Tôi là dạng người sẽ vẫn kiên trì là một Neet kể cả khi họ hàng hay người quen có chửi rủa và lăng mạ tôi mỗi dịp năm với và lễ hội Bon”

Lúc này Claire nghiến chặt răng của mình.

“Thật vậy. Điều đó thật hoàn hảo, tôi có một yêu cầu cho ngài đây người mang tinh thần thép đã cống hiến nhiều điều tuyệt vời cho đất nước”

“Đó là chuyện gì? Tôi có thể giúp bằng cách nào?”

Con người này cũng không đến nỗi tệ.

Cộng thêm, cô ta cũng giống như tôi đều yêu quý Iris.

Tôi nên hết lòng giúp đỡ cô ta, cô ta chắc sẽ cần kỹ năng của tôi.

“Đương nhiên! Đó là điều mà chỉ có mình anh mới thực hiện được!”

Nói xong, Claire nở một nụ cười rục rĩ.

“Đã lâu không gặp, Kazuma-dono”

Rain, người phụ trách việc học tập của Iris bước vào.

Điều gì đã mang họ tới đây?

Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, Rain ngưng nói,

“Uhm... Tôi biết Kazuma-dono đã làm việc rất vất vả để trợ giúp cho Iris khi còn ở Elroad, Kazuma-dono cũng đã ở lại mỗi đêm để kể chuyện cho công chúa Iris, nhờ vậy mà công chúa dần trở nên năng động và vui vẻ...”

Theo sau Rain, Claire thêm vào,

“Chính xác, ngày nào ngài ấy cũng vui vẻ, tôi phải cảm ơn anh vì điều đó. Chúng tôi không thể tưởng tượng được công chúa Iris có thể trở nên nghịch ngợm đến thế này đó có phải là bí mật của một đứa trẻ

sống trong lâu đài bị bao bao vây bởi quân đội quý vương lúc nào cũng sẵn sàng xâm chiếm”

Hai người này đang cố nói điều gì?

Ngay lúc đó, một tiếng gõ cửa khác lại vang lên.

Kể từ khi cửa được mở sẵn, đó chỉ là tiếng gõ theo phép lịch sự mà thôi.

Liền nhìn xung quanh chỉ có cô em gái mang dáng vẻ cô đơn người liền trở nên vui vẻ ngay khi cô bé nhìn thấy tôi.

“Sup, Onii-chan? Ngủ nướng đến giờ này là không tốt đâu đấy, yanno? Thời tiết hôm nay thật tuyệt vời, cùng đi lấy bento rồi đi picnic nào, kazzi!” Cô bé nói một cách hào hứng.

Nghe thấy cách Iris nói chuyện, Hai người họ ứa nước mắt mà gục đầu xuống,

“Kazuma-dono, Tôi cầu xin cậu, làm ơn về đi mà!” x2

Yêu cầu bị từ chối, ký tên, Kazuma.

Phần 6

“—Hắn ta chạy về hướng đó! Bắt lấy hắn!”

Vài tiếng sau.

Tôi đang bị truy đuổi một cách vô lý bởi đám binh sĩ, đâu đâu cũng thấy mặt chúng.

Trước giờ tôi chưa phải dùng quá nhiều mưu kế hay phải giao chiến với thế lực nào như vậy.

...À, có một lần, nó cũng có liên quan tới Iris.

“Đừng xem thường hấn cho dù hấn chỉ có một mình! Hấn ta đã đánh bại vô số tướng lĩnh của quân đội quý xương và sẵn những tên tội phạm được treo thưởng cao ngất, Chỉ có nữ thần Eris mới biết hấn ta đang giấu chiêu bài gì!”

Clairre vừa hét vừa đuổi theo tôi.

Một vài binh sĩ chặn đường tôi, như không hề nghe thấy cảnh báo của Claire.

“Vị khách kia, chúng tôi không cho phép ngài vượt qua!”

“dừng ngay việc khán cự vô nghĩa này và tuân theo....!”

Mặc kệ họ, tôi nhét tay vào túi.

“Create Earth!”

Một chiến thuật đánh phủ đầu gọn gàng và nhanh chóng.

“Ng-Ngươi đang làm gì thế?”

Đám binh sĩ trước mặt tôi đang trở nên lúng túng.

“Wind Breath!”

“!? Cái quá.....!?”

“Mắt tôi...!”

Bị cát dây vào mắt, hàng loạt binh sĩ khụy gối xuống.

Quan sát một cách cẩn thận, Tôi thấy một trong số các binh sĩ có mang theo dây thừng, có lẽ họ định dùng nó để trói tôi.

Tôi giật lấy sợi dây từ tên lính bị yếu đi và tiếp tục chạy.

Tôi phải tìm cách thoát khỏi mấy tên này và đến gặp Iris.

Đúng vậy, không đời nào mình quay trở về.

Chỉ cần mình có thể tới chỗ Iris, mọi thứ sẽ được giải quyết một cách ổn thỏa... Không, thay vào đó, tôi có thể kéo cô bé chiến đấu cùng với mình.

Tôi lấy tay chụp mũi của tên lính đang tiến đến.

“Create Water!”

“Wharrgarbl!”

Tên lính ho sặc sụa trong khi bị sặc nước.

“K-Kazuma-dono! Cách chiến đấu đó.... Không thể nào...!”

Chứng kiến cách chiến đấu của tôi, Claire hỏi tôi với một biểu cảm kinh hoàng như thể cô ta vừa mới phát hiện ra một sự thật khủng khiếp nào vậy.

Cho dù tôi khá tự tin vào khả năng trốn thoát của mình, tôi vẫn vô tình bước vào ngõ cụt.

Ngay khi tôi nhận ra điểm cuối của con đường, tôi nghe thấy giọng của Claire từ phía sau.

“...Nữ thần ơi, làm sao tôi lại có mắt như mù thế này.”

Tôi quay mặt lại đối mặt với Claire và đám binh sĩ đã bắt đầu dàn đội hình.

Tôi phải đột phá qua họ để đến bên Iris bằng bất cứ cách nào.

Sau khi quyết định, tôi bắt đầu đàm phán với Claire.

“Thật là đáng tiếc, Claire. Đó là vinh dự của tôi khi cùng được uống rượu với cô và được nghe cô kể về thời thơ ấu của Iris. Nếu mọi chuyện không đi đến mức này, chúng ta chắc chắn sẽ trở thành bạn tốt đấy.”

“Kazuma-dono... Tôi cũng rất tiếc khi phải chia tay như thế này. Bỏ việc đó qua một bên, tôi phải cảm ơn anh một việc. Cảm ơn anh vì đã bảo vệ Công Chúa Iris khỏi món thánh vật nguy hiểm đó. Tuy nhiên...”

“...Tuy nhiên?”

Để trả lời câu hỏi của tôi, Claire rút kiếm ra.

Vậy đây là ý của cô ta. Claire hôm nay khác với bình thường.

Sau đó.....

“Tuy nhiên, việc anh đánh cắp chiếc nhẫn của Công Chúa Iris là điều không thể chấp nhận được. Làm ơn hay trả lại nó. Chiếc nhẫn không phải là thứ anh được phép sở hữu. Nếu anh từ chối, tôi sợ là mình sẽ phải công khai nhân dạng bí mật của anh. Điều đó là cần thiết cho dù phải khiến Công Chúa Iris tức giận. Nếu như anh muốn tiếp tục giấu đi thân phận, hãy tuân theo và...”

Vậy thì, sẽ thật là bất lịch sự nếu tôi không đáp trả lại cô ta bằng tất cả những gì tôi có.

“Không đời nào cô sẽ công bố nó. Sau tất cả, sự thật là kẻ được Iris-sama xem như anh trai mình là tên trộm hào hiệp sẽ đem đến một si nhục không hề nhỏ cho gia đình hoàng gia. Hãy để tôi qua, white suit, không thì tôi sẽ không do dự mà tra tấn cho đến khi cô khóc lên đấy.”

Tôi trả lời để chặn miệng cô ta.

“...Đ-Điều đó nghĩa là gì?”

Claire, người luôn xem thường thôi và chế nhạo sức mạnh thực sự của tôi,, Ngạc nhiên là cô ta không lập tức lao đến. Thật sự thì, cô ta đang run rẩy với dòng nước mắt trực trào ra.

Cái kiểu phát triển tính cách gì thế này?

Có phải là từ lúc cô ta nhận ra tôi là tên trộm đã đột nhập vào lâu đài?

Hay do đã tận mắt nhìn thấy sức mạnh thật sự của tôi trong hành động?

Cái nào cũng được.

Bây giờ, tôi phải đến chỗ Iris, dạy cho cô bé một vài bài học nâng cao.

Giữ lấy lời hứa nhỏ trong tim, tôi kéo căng sợi dây đang ở trong tay mình.

“Tôi sẽ trói cô với sợi dây này, sau đó liên tục dùng Steal cho đến khi cô khóc lóc đầu hàng.”

“Eh!? K-Khoan đã! Dừng lại Kazuma-dono, cho dù chuyện gì xảy ra tôi, tôi vẫn là một người phụ nữ mang danh quý tộc! Anh sẽ không

làm....những thứ.... quá khích như thế ở nơi công cộng....đúng không?”

Tôi đáp lại để hù Claire trong khi quất sợi dây một cách đe dọa.

“Tiện thể, tôi cũng đã từng trói Darkness và kéo cô ta đi bằng xe ngựa rồi còn dùng nước đá tạt thẳng vào cô ta. Tin hay không thì tùy cô.”

“Rút lui!!!”

Khuôn mặt của Claire sững lại phát ra âm thanh như vừa thét vừa rít lên vậy.

Trái với mệnh lệnh của cô ta, mấy tên lính này đang rón rén tiến lên.

Đối diện với sự áp đảo hoàn toàn về số lượng. Tôi đương nhiên không thể thắng nếu chỉ dựa vào sức mạnh.

“Đề đó cho chúng thuộc hạ, Claire-sama! Chúng tôi sẽ hạ hấn...!”

Kẻ địch có bốn tên.

Hơn nữa, bọn chúng đã nhìn thấy combo hại mắt của tôi từ xa.

Như vậy, bọn chúng sẽ không bị khuất phục bởi nó.

“Được rồi. Thưa quý khách, Hãy phục tùng và -!?”

“Bind!”

Tôi lập tức ứng biến và trói ngay cái tên lính đang mở mồm nói.

Tên lính đang cố làm chệch hướng sợi dây bằng thanh kiếm của hăng ta, nhưng sợi dây đang bay thì làm sao có thể dễ dàng gạt ra được.

Khi việc trói không diễn ra nhanh chóng, tên lính vẫn bị trói cùng với thanh kiếm của mình.

Sợi dây trói khá lỏng lẻo, cứ thế này chỉ một lúc sau là hẳn ta có thể thoát ra.

Không sao, những gì tôi cần chỉ là một khoảnh khắc sơ ý!

“Bắt được rồi!”

Tôi hướng tay về tên lính vừa la hét vừa lao đến phía tôi.

“Wind Breath!”

Kể cả khi nó chỉ khiến hấn dao động dù chỉ là một chút, nó vẫn tạo ra một kẻ hở trong đội hình của bọn chúng.

“Đây chỉ là những mảnh khoe nhỏ thôi! Đừng sợ hãi, tiến lên!”

Những lời đó chắc phải đến từ tên thủ lĩnh, hoặc ai đó tương tự.

“C-Chờ đã! Đừng, hẳn ta là....!”

Claire tuyệt vọng hét lên điều gì đó, nhưng mọi thứ đã quá trễ.

Tôi trượt tới nơi con mồi tiếp theo đang đứng và đưa tay ra như đang chuẩn bị bắt tay.

Theo phản xạ, gã đó nắm lấy tay trái của tôi. Không một chút nhân từ tôi sử dụng Drain Touch.

“!?”

Nhìn thấy tên đó gục xuống, nhưng tên lính còn lại và tên đang nằm trên sàn trở nên do dự, nhìn tôi một cách dè chừng.

Nhìn thấy cơ hội ngay trước mắt, tôi phóng tới mấy tên lính...!

“Dừng lại đó Kazuma-dono, anh đã bị bao vây! Tôi sẽ dịch chuyển anh về với phép thuật. Hẹn gặp lại ở Axel!!”

Bên ngoài ngõ cụt, tôi lao vào đám lính khác.

Chỉ huy của họ, Rain nói câu đó với khuôn mặt trắng bệch.

Tôi vẫn đứng yên, Claire và hai tên lính cũng đang dần tiến lại từ phía sau.

Chết tiệt, thật sự không có lối thoát nào sao!?

Binh lính của Rian dần bao vây tôi không chừa một kẻ hở nào, hi vọng của tôi dần nhanh chóng bị mất đi.

Khốn kiếp, đâu không phải là số lượng tôi có thể đối phó.

Vẫn còn nhiều điều mình phải dạy cho Iris.

“Thôi nào, Kazuma-dono. Làm ơn hãy đầu hàng và rời đi... Trong cuộc truy đuổi suốt hàng giờ liền, rất nhiều binh sĩ đã bị thương vì trượt ngã trên những sàn nhà bị đóng băng, những người khác thì không thể di chuyển bởi Bind, Một số thì bất tỉnh vì bị rút cạn mana một cách không rõ.... Đó là một thành tựu lớn đối với một mạo hiểm giả đơn độc. Anh khá giống với tên trộm lúc trước đã từng đột nhập vào lâu đài...”

Rain nói với một giọng đầy mỉa mai.

“ha...Ha...Th...Thật là không thể tin được.... Không khó tưởng tượng tại sao Mitsurugi-dono đã thua anh tận 2 lần. Tuy nhiên, tên này có kỹ

năng gì để xác định hướng di chuyển của chúng ta, trốn đi trước thời hạn và biến mất khi nào hẳn ta bị dồn vào góc khuất...?

Caire, người tôi cố tránh mặt không biết bao nhiêu lần, nặng nhọc nói.

Chắc chắn cô ta đang nói về 'Detect Enemy' và 'Sneak'.

Trong hoàn cảnh đấy, tôi cũng sử dụng 'Farsight' và 'Lip Reading' để dự đoán hành động của họ. Cho dù họ có đến gần, 'Escape' sẽ dễ dàng giải quyết vấn đề đó.

Mặc dù tôi đã cố hết sức, nhưng tôi vẫn dính vào hoàn cảnh này.

Tuy nhiên, nếu cơ bản thất bại trong tình huống này, tôi sẽ không thể nào đối phó nổi với bất kì tướng lĩnh nào của quân đội Quỷ Vương.

Nhìn thấy thấy tôi không di chuyển, Claire có lẽ nghĩ tôi đã đầu hàng. Cô ta thả lỏng và từ từ tiếp cận tôi...

"Nói chuyện tí nào, Rain, sao ta không làm một thỏa thuận nhỉ."

Tôi giữ phong thái điềm tĩnh và nói với Rain thật nhẹ nhàng.

Nghe thấy tôi nói, mặt Claire cứng lại.

Trong lúc đấy, lông mày của Rain có hơi nhướng lên.

"Nếu tôi nhớ không lầm, Rain đến từ một gia đình quý tộc cấp thấp, có đúng không? Như cô đã biết, tôi có mối quan hệ tình cảm sâu đậm, gắn kết với Darkness, bố của cô ta cũng có ấn tượng rất tốt đối với tôi. Ông ta tin tưởng tôi đến mức giao phó Darkness cho tôi. Họ tin cậy tôi đến mức cho tôi mượn tất cả mặt dây chuyền và quyền lực của nhà Dustiness."

“Im đi! Đừng nghe những điều nhảm nhí hần nói, đừng bị lừa bởi hần ta, Rain!”

Lắng nghe sự trình bày của tôi, Raid nuốt lấy nước bọt trong khi Claire điên cuồng phản bác.

“...Bên cạnh đó, Tôi còn rất thân thiết với Iris đến mức có thể gọi trống tên nhau. Cô thật sự muốn chia cắt người mà Iris ngưỡng mộ ra khỏi cô bé? Liệu đó có phải điều Iris muốn? Nếu bây giờ cô để tôi đi, cô sẽ nhận được sự tôn trọng từ gia đình nhà Dustiness và cả Iris. Nói cách khác, mọi mối quan hệ có thể làm cho tương lai của cô trở nên sáng lạng. Rain.”

“Đừng nghe hần ta, Rain! Cậu có thể được đánh giá tốt hơn bởi gia đình Dustiness, nhưng nó sẽ để lại một ấn tượng vô cùng xấu trong tôi! Không có gì tốt đẹp đến với kẻ thù của tôi! Bên cạnh đó, vì tương lai của Công chúa Iris, Chúng ta phải tách tên này ra khỏi ngài bằng bất cứ giá nào, mặc kệ công chúa ngưỡng mộ hăng ta bao nhiêu! Cô biết rõ điều này, Nếu như hần ta còn ở đây, Iris-sama sẽ càng lúc càng trở nên ngớ ngẩn! Cứ nhìn vào những hành động của Iris-sama dạo gần đây!”

Kẹt giữa tôi và Claire, khuôn mặt Rain nhăn lại với biểu cảm do dự.

Những tên lính đang ngơ ngác mà Rain mang theo chắc chắn là những hộ vệ cá nhân hay thứ gì đó tương tự.

Nhìn thấy thủ lĩnh của mình đang do dự, Rain, những tên lính khựng lại trong ý định bắt giữ tôi.

Với việc những tên lính của rain đứng bất động, những tên bên phía Claire cũng không đưa ra bất kì hành động nào.

Tắm trong mồ hôi lạnh, Rain nhìn qua nhìn lại giữa tôi và Claire.

Giờ cô ta đang ở giữa một tình huống khó xử, Chỉ còn duy nhất một việc tôi có thể làm.

“Nói đi, Rain, suy nghĩ một cách cẩn thận. Không phải tôi là người có kinh nghiệm phong phú trong việc đánh bại tướng lĩnh của quân đội Quý Vương và những tên tội phạm khét tiếng, người có thể trở thành một hậu quân đặc lực cho quân đội sao? Không phải cô đã chứng kiến kỹ năng tuyệt vời của tôi trong khoản thời gian vừa rồi? Tôi sẽ là bạn cùng chơi của Iris, và tôi cũng có thể giúp trong công cuộc phòng thủ lâu đài. Tôi không hề nói dối, tôi có kỹ năng tuyệt vời trong việc tìm kiếm điểm yếu của kẻ địch... Cô thấy thế nào? Không hề có một chút tiêu cực nào trong vấn đề này phải không? Với một người bạn chơi cùng, Iris sẽ trở nên vui vẻ. Tôi cũng sẽ hạnh phúc khi ở đây. Quốc gia này cũng sẽ nhận được lợi ích vì được một mạo hiểm giả hùng mạnh phục vụ. Cuối cùng, cô, Rain, Sẽ nhận được nhiều thiện cảm từ Iris và nhà Dustiness. Đúng không? Cô không thích cái kết cục mà mọi người đều thắng này à?”

“.....”

“Rain, đừng im lặng! Mình cầu xin cậu, đừng tán thành với cái ý tưởng ‘à đó là lý do, thế nên không sao cả!’ ...M-mình biết rồi, Rain, Mình nhớ gia đình cậu có một món nợ chưa trả, đúng không? Vậy hãy để gia đình mình trả cho cậu? Có phải nó chỉ khoảng mười triệu? Thấy thế nào, không tệ, đúng không!?”

Đề nghị của Claire có vẻ như đã mang Rain quay trở lại.

Rain vừa cúi đầu vừa lẩm bẫm xin lỗi.

Nghe thấy điều đó, Claire trở nên thoải mái và biểu hiện của cô cũng dịu đi.

—Nếu tôi chỉ là một tên Mạo Hiểm Giả bình thường, câu chuyện sẽ kết thúc ở đây.

Nhưng, tôi không thể đi mà không trưng ra dáng dấp của một quý ông.

“Ngay này, Rain. Gia tài của tôi đã vượt qua hàng tỷ. Cô hiểu như...”

“B-Bắt lấy hắn ta! Đừng để hắn phun ra thêm bất kỳ lời nào nữa!”

Trước khi tôi có thể nói xong, binh lính của Claire, đã lên đến sát gần tôi, đè tôi xuống sàn từ phía sau.

“T-Tên hèn hạ khốn kiếp! Tôi đang ở giữa cuộc thương lượng, cô không nên làm gián đoạn! Này Claire, cô có quý trọng pantsu của mình không!? Mới một lúc trước cô nhắc đến việc không có gì tốt đẹp nếu trở thành kẻ thù của cô, nhưng tôi chắc chắn rằng trở thành kẻ địch của tôi không hề tốt đẹp hơn một chút nào!”

“Tôi biết, tối biết, Kazuma-dono! Thật sự, tôi nghĩ anh còn khủng khiếp hơn cả quái vật! Không riêng sự nhanh nhạy trong chiến đấu, anh còn có khả năng lôi kéo người khác và mối quan hệ rộng rãi. Tôi biết anh rất giàu, và còn có những bước phát triển không thể nào tưởng tượng được..!”

Cô ta vừa nói vừa nói vừa ra lệnh cho binh sĩ đè tôi xuống chặt hơn nữa.

“Rain. Mình đoán cậu có mang lọ thuốc xóa trí nhớ mà mà từng đề cập tới đúng không?”

Cái gì? Xóa trí nhớ.

Khi tôi giật mình với cái thuật ngữ đang sợ đó đám binh sĩ còn đè tôi xuống mạnh hơn nữa.

“Vấn dĩ tôi không định sử dụng biện pháp tiêu cực này, nhưng để cho anh ở cùng công chúa Iris sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến ngài. Bên cạnh đó, Việc sử dụng biện pháp quá khích này sẽ khiến anh trở nên căm thù chúng tôi. Thật sự, tất rất sợ hãi khi nghĩ đến những việc anh sẽ làm để trả thù. Thế nên, chúng tôi vô cùng xin lỗi, chúng tôi buộc anh phải quên đi mọi việc từ lúc tiểu thư Dustiness mời anh quay về Axel. Chính xác, đó là lúc mà anh đọc được thư của bọn trẻ... Tiến hành đi, Rain!”

Này, đợi đã.

Quên hết mọi việc sau cái ngày tôi quyết định rời đi?

Nói cách khác, những điều Iris nói về việc thích onii-chan rất nhiều cũng sẽ....

“T-Tôi hiểu. Chúng ta có nên thực sự dùng đến nó? Thứ thuốc này bị cấm vì có tác dụng phụ như gây nên một số chứng mất trí nhớ cho kẻ nào kém may mắn, sau tất cả.... C-cậu có chắc là nó ổn không?”

Rain tiến đến chỗ tôi với lọ potion trong tay khi nói ra những từ không thể nào tin được với Claire....!

“D-Dừng lại! Dừng cho tôi uống những thứ kì lạ như thế! Nên nhớ là, bọn cô may mắn vì bây giờ đang là ban ngày, chỉ vào ban đêm ta mới giải phóng được toàn bộ sức mạnh. ‘Night-vision’ và ‘Detect Enemy’ cùng với ‘sneak’ có nghĩa là ta có thể đột nhập bất cứ thành trì nào. Sử dụng cung, ta cũng có thể nhắm bắn các người từ xa! Bọn người hãy nhớ lấy thật kỹ! Nhớ đó!”

“N-Nhanh lên! Bắt hắn ta uống thuốc ngay đi, Rain! Tên này thật khủng khiếp! Hắn đáng sợ như địa ngục vậy!! Đã vậy hiện tại còn không phải hình dạng cuối cùng của hắn ta! Nghĩ đi, hắn ta còn không dùng cái phép thuật đóng băng nguy hiểm đã làm nghẹt thở Mitsurugi-dono. Hắn đã thương xót cho chúng ta! Rain, nhanh lên! Xóa bỏ hoàn toàn trí nhớ của hắn ta ngay bây giờ đi!”

Bị kẹp như ổ bánh mì giữa hai tên cảnh vệ trong góc khuất của lầu đài hoàng gia, Hai người phụ nữ quý tộc thì đang tuyệt vọng tìm cách bắt tôi mở miệng.

Nó có thể nhìn giống như một lễ hội âu yếm từ xa, nhưng thực tế thì việc này không thể nào đùa được!

“Tinder!”

“Nóng! Cháy rồi! Ahhhh, nó làm cháy một lỗ trên cái áo choàng đắt tiền mà mình thích nhất rồi!”

“Tên này, vẫn cố chống cự cho dù đang bị áp chế...! tôi hoàn toàn khiếp sợ anh rồi, Kazuma-dono! Rain, lát nữa mình sẽ mua cái áo choàng khác cho cậu, hãy bắt đầu niệm phép dịch chuyển đi! Tớ sẽ lo vụ bình thuốc!”

Claire giật lấy bình thuốc từ tay Rain rồi tiến đến chỗ tôi với biểu cảm vô cùng căng thẳng.

Tại sao cô phải căng thẳng như thế. Ở đây tôi mới là kẻ bị dồn đến chân tường mà!

Rain nhanh chóng niệm phép ngay khi lọ thuốc được động vào mặt tôi – Đột nhiên.

“Onii-chan!”

Tiếng ồn chắc chắn đã mang em ấy tới đây.

Iris thét lên từ xa vừa xông thẳng đến chỗ tôi.

Một công chúa được giải cứu bởi hiệp sĩ trong bộ giáp sáng bóng khỏi việc bị xâm hại.

Nó diễn tả chính xác tình huống hiện tại nếu như chúng tôi không bị đổi chỗ.

Iris hét lên về phái tôi người đang bị đè trên sàn.

“Claire, chị đang định làm cái quái gì với đại ca! Hiện tại em đang vô cùng tức giận! Dừng ngay chuyện quái quỷ này lại bằng không thì em sẽ ghét chị, từ tận đáy lòng mình!”

Nguyên văn: “Claire, what the hell are you trying to do to my aniki!? I’m angry AF right now! Cut the crap or else I’ll really hold a grudge, from the bottom of my heart!” (AF = AS Fuck) mình không biết nên dịch sao cho sát nghĩa và nó cũng hơi thô nên mình sẽ để nguyên văn ở đây cho các bạn tự do tưởng tượng,

“Công chúa Iris, Xin đừng dùng những từ như đại ca hay AF thêm lần nào nữa! Thần đã chuẩn bị tinh thần để nhận lấy cơn thịnh nộ của người. Hiện giờ, thần đang buộc tên này uống thuốc xóa trí nhớ và tống khứ vắn về Axel”

“Princess Iris, please don't use terms like aniki or 'AF' anymore! I've already prepared to face your inevitable wrath. Right now, I'm making this man drink the memory wiping potion and repatriating him to Axel!”

Iris hét lên trong khi cố đẩy những nười lính đang cản đường cô bé.

“Điều này thật không thể tha thứ được!”

“That's unforgivable AF!”

“Tiếp theo sẽ đến lượt thần giận dữ như điên nếu như Iris-sama không ngừng ngay việc sử dụng thứ ngôn ngữ ấy!”

“It'll be my turn to get angry AF if Iris-sama doesn't stop using that language!”

“Kể cả Claire-sama cũng bị lây nhiễm sao! Vịnh xướng dịch chuyên đã xong, có thể bắt đầu bất cứ khi nào cô muốn!”

Chết tiệt, chỉ còn một chút!

“Onii-sama!”

Hiểu rằng em ấy không thể nào ngăn việc này lại, Iris dừng lại lấy lại hơi thở trước khi hét lên như muốn trút ra hết không khí trong lồng ngực.

“Onii-sama, nếu có cơ hội nào để cho chúng ta ở bên nhau lần nữa, em sẽ không bao giờ bỏ anh lại phía sau!”

Cô em gái đang yêu của tôi hét lên tràn đầy quyết tâm.

“Iris, onii-san sẽ quay lại! Anh hứa với em lần tới anh sẽ không rời khỏi lâu dài. Anh sẽ sống thoải mái ở đây mỗi ngày--!”

“Hắn ta nói cái quái gì vào thời điểm này vậy!? Giờ thì, nuốt nó đi! Rain, dịch chuyển hắn ta ngay khi hắn uốn lọ thuốc!”

Nói xong, Claire trút lọ thuốc vào miệng tôi.

Không biết có phải hiệu ứng diễn ra tức thì không, một cơn chóng mặt ập đến khiến tôi nhanh chóng mất ý thức.....

“Hãy viết thư cho em mỗi khi anh nhớ đến em! Onii-sama, em sẽ đợi anh! Em tin rằng một ngày nào đó anh chắc chắn sẽ tiêu diệt được quỷ vương--!”

Chương 2:

Hãy giáng thiên phạt lên cái bọn sống chung này!

Phần 1

Khi tỉnh lại, tôi đang không hiểu tại sao mình lại đứng trước cổng vào Axel

.....?

Với không một chút manh mối về chuyện gì đã xảy ra.

Chuyện quái gì đã xảy ra, tại sao tôi lại có cảm giác như mình đã đánh mất một thứ gì đó vô cùng quan trọng....?

Giống như là tôi bị mất đi một thành viên trong gia đình mà tôi đã cực khổ làm việc để có thể được đoàn tụ.

Cái cảm giác trống rỗng này là gì?

Tôi vẫn nhớ Claire, kẻ thù lớn nhất của mình, đã làm điều gì đó đối với tôi....

Bởi Claire?

Chuyện gì đã xảy ra? Kể từ lúc nào mà Claire lại trở thành kẻ thù lớn nhất của tôi?

Cũng như tôi, cô ta yêu quý Iris. Có thể nói chúng tôi như là đồng bạn.

Nhưng vì một vài lý do, tôi cảm thấy bắt buộc phải trả thù Claire.

Để xem, chuyện có thể xảy ra khi tôi chỉ ở lại thêm 1 đêm dưới lời mời của Iris. Sau khi Darkness và mấy nhỏ kia quay về, Iris chắc chắn đã nói với tôi điều gì đó vô cùng quan trọng.

Tôi nhớ lại những điều Iris đã nói....

Cô bé.... đã nói gì nhỉ?

...Huh?

Cái quái quỷ gì thế này, chắc chắn có gì đó không ổn.

Tôi không chắc nó là gì. Tuy nhiên, tôi phải trả thù Claire.

Bản năng bảo tôi phải làm điều đó.

Thôi kệ.

Sau cùng, tôi cũng đã quyết định là sẽ chiến đấu sau khi đọc được lá thư của mấy đứa nhỏ.

Bọn họ chắc cũng đang mang cảm xúc giống như vậy.

Tôi bước những bước thật dài tiến thẳng đến ngôi biệt thự đã bị bỏ hoang khá lâu của mình.

Bọn tôi đã ở lại Elroad nhiều ngày.

Tôi rõ ràng chỉ ở lại thủ đô khoảng 2 tuần, nhưng tôi có cảm giác là mình đã rời đi rất lâu rồi. Tại sao vậy nhỉ?

Trong lúc mãi suy nghĩ, tôi đã về đến trước cửa.

Sau đó, khi tôi thử mở cửa....

Nó đã bị khóa.

“...?”

Làm sao có thể? Nó thường được mở khi có người đang ở nhà.

Với suy nghĩ như vậy, chắc chắn mọi người đã đi ra ngoài.

Có thể họ đã quá phấn khích rồi đi đến Guild để nhận Quest.

Nếu vậy thì họ sẽ quay về ngay thôi.

Hay đúng hơn là, nó sẽ khá là rắc rối nếu như họ không quay về sớm.

Tôi đã đưa hết hành lý cho Darkness. Và cũng không có nhiều tiền trong người.

...Eh?

“Huh, ví mình đâu rồi? Chết tiệt, có phải mình làm rơi nó ở đâu không? Mình không nhớ là mình đã chạy nhảy gì nhiều. Có lẽ nó chỉ rơi đâu đó quanh đây.”

Vì tôi chỉ vừa mới trở lại từ Elroad, trong ví của tôi gần như đã cạn tiền vì đi mua quà tặng.

Sao cũng được, tôi sẽ đứng chờ ở đây thêm 1 chút.

— Trong khi mơ màng, mặt trời đã lặn từ lúc nào không biết.

“vẫn chưa quay lại...! Mấy con mắt này đang làm cái gì vậy!? Mình có nên đến Guild Mạo Hiểm để kiểm tra không? Không, sẽ thật khủng

khiếp nếu họ quay về lúc mình đi. Cộng thêm, đi đến guild sau một thời gian dài đứng đây chờ đợi khiến mình có cảm giác thua cuộc....”

Thế nên tôi bắt đầu chọc Zell đại đế đang bên trong sân vườn của biệt thự.

Cái chuồng sở hữu một chiếc giường với rất nhiều lớp khăn bông mềm – chỉ cần nhìn vào nó thôi bạn sẽ thấy nó thật ấm áp – cùng với thức ăn và nước uống. Con gà ngủ bên trong cái chuồng VIP của nó ngược lại với tình trạng của tôi người đang bị nhốt bên ngoài biệt thự của mình.

...Rồi tôi chợt nhận ra.

“trông người lớn hơn là ta nhỏ”

Tôi khụy gối bên ngoài chuồng để quan sát Zell đại đế.

Không phải con gà này sẽ cực kì chậm lớn bởi vì khả năng ma thuật cao của nó à?

Ngoài ra thì không có gì kì lạ sau khi tôi quay lại từ chuyến đi dài ngày.

Đột nhiên.

“Tên trộm rông!”

Cửa sổ trên tầng 2 của tòa biệt thự đột nhiên mở ra rồi ai đó hét vào tôi.

Tôi đang định vặn lại ‘ngươi gọi ai là tên trộm rông đấy’ thì mới nhớ ra là chỉ có duy nhất một con mắ gọi Zell đại đế là rông.

“Cô gọi ai là tên trộm hả? Đây là lúc cô phải chấp nhận nó chỉ là một con gà. Tại sao không chịu mở cửa khi tôi về nhà hả? Làm tôi ngồi đứng chờ ngoài này trong khi nghĩ không có ai ở nhà.”

Nghe tôi trả lời, Aqua trao tôi cái nhìn ghê lạnh.

.....?

“Tôi không biết cậu đang nói về vấn đề gì. Sau khi bàn bạc với Megumin và Darkness chúng tôi đã quyết định biệt thự này thuộc về nữ thần xinh đẹp Aqua-sama. Darkness đã có biệt thự riêng của mình trong thành phố, Megumin có nhà tại Làng Hồng Ma, vậy nên ngôi nhà giờ rơi vào tay tôi. Đó là cách mà tôi sở hữu ngôi nhà này. Không phải cậu sẽ sống ở trong lâu đài sao? Đi ra ngoài! Ra khỏi vườn của tôi ngay!”

.....!

“tôi biết cô bị bệnh ngu kinh niên, nhưng hôm nay cô thật sự quá lỗ bịch đấy, Nhìn lại mình xem, có chuyện gì xảy ra với não cô à? Sao không thử dùng phép hồi phục lên đầu cô xem? Nếu nó không hoạt động, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện ngay lập tức.”

Như để trả lời, Aqua đóng sập cửa sổ lại.

.....

Tôi vòng ra phía trước rồi đập cửa.

“Tôi về rồi! Darkness, Megumin, mở cửa ra nếu như mọi người ở nhà! Con ngốc Aqua nhốt tôi bên ngoài rồi!”

Sau một lúc đập cửa và la hét, cửa sổ ngoài ban công ngay phía trên tôi mở ra.

Tôi nghĩ có thể lại là Aqua, nhưng không phải, Megumin và Darkness thò đầu ra ngoài.

Thật là nhẹ nhõm.

...tuy nhiên cảm giác đó vô cùng ngán ngùi, bởi vì.

“Ngài Kazuma vĩ đại không thể nào đến đây để thăm chúng ta được. Không phải anh ta đang có một tuần lễ tuyệt vời ở Thủ Đô sao?”

...1 tuần?

Darkness khiến tôi bối rối.

“Hahaha, bọn em gần đây không là gì đối với anh....! Gạt chuyện đó qua một bên, Sao anh dám để bọn em về trước rồi một mình ở lại Thủ Đô hả....! Anh còn có thể trở nên đê tiện tới mức nào hả!? Em không bao giờ nghĩ anh sẽ cả gan làm những việc như vậy ngay sau khi được buff tinh thần đấy!”

Megumin vung cây trượng một cách dữ dội trong khi giận giữ một cách vô cớ.

Khoan, đợi một chút đã.

“Này, khoan đã. Cái vụ tôi ở lại Thủ Đô thêm một tuần sau khi mọi người rời đi là sao? Chuyện đó có nghĩa là gì? Tôi chỉ ở lại thêm 1 đêm, Làm sao nó có thể trở thành.....huh?”

Thật là kì lạ, có thứ gì đó cứ luẩn quẩn trong tâm trí tôi.

Cái cảm xúc tuyệt vọng này là gì.

Nghe câu trả lời của tôi. Megumin còn trở nên giận dữ hơn nữa.

“Này, anh dám cả gan giả ngu à. Anh muốn làm người đầu tiên hưởng trọn quả Explosion của em, để thí nghiệm xem nó có hiệu quả thế nào trên cơ thể người đúng không?”

Sau câu cảnh báo vô cùng nguy hiểm của Megumin, Darkness thò đầu ra với vẻ nghi hoặc.

“...Kazuma, có phải anh lại quậy vụ gì ở Thủ Đô không? Trông anh như bị cho uống thứ thuốc “xóa trí nhớ” đã bị cấm vậy thứ ấy rất khó khi được phép sử dụng cho dù có là hoàng tộc đi chăng nữa. Thứ thuốc đó có thể xóa đi một phần kí ức với liều lượng nhất định, với tác dụng phụ là sẽ làm cho người uống sẽ bị mất trí nếu như kém may mắn, có khi nào?... Dù sao, trong trường hợp anh thực sự bị mất trí nhớ, nó thật là sai lầm khi phải phán xét anh ta dưới tình trạng hiện giờ.”

“Đối với em, tên này chỉ đang giả vờ mất trí.... Cho dù có là, thuốc xóa trí nhớ, chị nói thuốc xóa trí nhớ phải không?.... Đúng vậy, thái độ của anh này giờ khá là kỳ lạ.... Anh ta có thể giả vờ mình bị mất trí nhớ để tránh bị trừng phạt, phải không?...Nhưng trong trường hợp anh ta thật sự mất trí nhớ, cảm giác sai sai nếu như cứ phán xét anh ta trong tình trạng này...”

Trong khi Megumin vẫn còn một chút không hài lòng, em ấy thở dài và tỏ ra một chút khoan dung.

Kể cả khi tôi không có bất kì manh mối gì về những việc đã xảy ra, nhưng theo phân tích của Darkness có vẻ tôi đã bị xóa đi trí nhớ.

...Hmm.

“Tôi chỉ nhớ đến đoạn chúng ta tạm biệt và được gọi đến phòng ngủ của Iris, sau đó thì...”

Cho dù Iris là em gái tôi đi chăng nữa thì vẫn là đi đến phòng của một cô gái. Làm sao tôi có thể không có bất kì ký ức nào về việc đó?

...vậy đó là, tẩy não phải không?

Chỉ có thể là tôi đã khám phá ra một bí mật quốc gia vô cùng lớn nhờ vào sự may mắn của mình.

Và như kết quả của việc đó, hoàng gia đã phải nhúc đầu về việc giải quyết tôi như thế nào.

Bình thường, bất kì mạo hiểm giả nào biết được bí mật quốc gia sẽ bị khử ngay.

Nhưng người biết được thông tin lại là tôi.

Để lộ những bí mật đó cho người ngoài sẽ rất tệ.

Đương nhiên mạng sống của tôi vô cùng giá trị. Không có lợi ích gì từ việc trừ khử một mạo hiểm giả mang lại sự an toàn cho quốc gia như tôi.

Và thế là họ đưa ra kết luận là xóa trí nhớ của tôi.

Ummm, chắc chắn là như vậy.

Đến cả tôi cũng bắt đầu tin vào giả thuyết của mình.

“Này, trong khi tôi không thể khẳng định, nhưng tôi luôn có chiều hướng bị kéo vào những tình huống nguy hiểm. Rất có thể tôi đã tự mình vướng vào một bí mật quốc gia. Sau đó, hoàng gia rất có thể đã dành ra nhiều ngày để kiếm cách xử lý một người quan trọng như tôi. Trong khoảng thời gian đó, tôi đoán họ đã gửi những lá thư nữa vùi dưới tên của tôi để không làm mọi người lo lắng về chuyện tôi kéo dài thời gian ở lại.... Cuối cùng, họ nhận ra mọi chuyện sẽ trở nên tệ nếu như không có tôi, vậy nên họ đã để tôi đi cùng với việc xóa đi trí nhớ. Thấy giả thuyết đó như thế nào?

Sau khi nói ra điều đó, tôi cảm thấy tự tin hơn vào kết luận của mình. Hơn thế nữa, tôi nghĩ là mình biết ai là người đứng sau toàn bộ việc này.

“Hmm... Rất có thể...? Bên cạnh đó, tôi không thể nghĩ thêm được khả năng nào khiến họ phải sử dụng thuốc xóa trí nhớ.....”

Vừa nói Darkness vừa đưa ngón tay lên cằm mình rồi chìm vào suy nghĩ.

“A-Ai biết được? Bản năng của em nói rằng tên này ở lại nhiều ngày bởi vì không thể kháng lại sự dễ thương của Iris... Mặc dù, điều đó không thể giải thích tại sao anh ta lại bị xóa trí nhớ. Hmmm...”

Với điều đó, Megumin cũng chìm sâu vào suy nghĩ.

Vậy thì tôi sẽ nói cho họ biết lý do duy nhất vừa mới đến với mình.

“Không phải ở thủ đô có một người tên là Claire sao? Tôi có cảm giác cô ta là ngọn nguồn của tội lỗi. Tôi đã có một mối quan hệ tốt với cô

ta nhờ vào Iris, tuy nhiên tôi không thể giải thích cái cảm giác muốn trả thù con điếm đấy.”

Sau khi nghe lý do của tôi, Darkness trở nên nghiêm túc.

“...Chính xác. Người đứng đầu gia tộc Symphonia có quyền sử dụng thuốc xóa ký ức. Bên cạnh đó, cô ta là một nhân vật quan trọng trong bộ máy chính quyền. Tôi cũng nhớ là cậu đã trở thành bạn thân với Claire-sama..... hmmm, việc này khiến chuyện tẩy não càng thêm đáng tin.

Theo sau Darkness Megumin nói

“quên nó đi, việc anh trở về an toàn là đủ rồi. Hơn nữa. Từ khi anh không đi hộ tống em cho việc xả explosion hằng ngày, từ ngày mai anh phải thực hiện nó như là để trừng phạt.”

— Từ ngày mai anh phải đi xả explosion với em, rõ chưa?

Đó chính xác là điều mà Megumin muốn nói.

“Hai người đang nói gì vậy? Ngốc à? Đầu óc mấy người có vấn đề gì mà đi tin cái tên Neet vô liêm sỉ này? Nhớ lời tôi, tôi cá cái tên loliNEET này đã bị thuyết phục sau khi nghe Iris nói mấy câu như ‘onii-chan em thích anh’. Khi mà cuộc sống của hấn ta được vây quanh bởi người hầu và quản gia đối với hấn nó là thiên đường. Hấn nghĩ hấn ta có thể sống cuộc sống thoải mái tại Thủ đô và đích cần phải quan tâm đến chúng ta nữa. Đó mới là sự thật!”

Khi mà tôi vừa mới giải quyết được vấn đề, con mắt ồn ào đấy lại làm hỏng chuyện.

Tôi nhìn vào khuôn mặt của cả ba trên tầng hai với một Aqua không hề rung động.

“Này, đừng có vô lý như vậy. Làm sao những việc như thế có thể xảy...ra.....huh?”

Chuyện gì thế nhỉ? Nghe những lời cô ta nói làm tôi bỗng dưng nhớ tới một việc rất quan trọng.

Quan sát phản ứng của tôi, Aqua nói 1 cách tự hào.

“Thấy chưa? Bây giờ, cậu bị cấm vào cái biệt thự này. Nếu anh thật sự muốn vào, hãy quỳ lạy tôi và nói ‘thành thật xin lỗi Aqua-sama.’

Ngoài ra từ giờ cậu phải thành tâm cầu nguyện cho tôi 3 lần mỗi ngày. Nếu cậu không muốn, cút khỏi đây! Biến đi! Cái quái gì thế, cậu không thể dừng việc lừa dối Megumin và Darkness của tôi à!?”

Sau khi Aqua nói những lời phản kháng tuyệt đối đó, cô ta đóng sập cửa lại luôn.

“Đùa kiểu gì thế!? Chờ đã!”

Tôi vội vã hét lên. Nhưng mà Aqua bỏ đi kiểu như không còn gì để nói.

...Đúng là một con mụ đáng khinh!

Tôi đi dọc tầng trệt kiểm một cái cửa sổ để lên vào....

“O, Cái gì thế này?”

Tôi câm nín trước những gì mình nhìn thấy.

Từ những gì tôi có thể thấy, toàn bộ cửa sổ tầng trệt đã bị lấy ván đóng kín lại từ phía bên ngoài.

Tôi có thể dành ra một chút thời gian để gỡ nó ra, nhưng Aqua chắc chắn sẽ để ý và cản trở.

Huh...

Kể cả khi tôi mới là nạn nhân ở đây, tôi vẫn phải ở trong tình cảnh tuyệt vọng này.

Bất chấp hoàn cảnh, tôi tuyệt đối không bao giờ phục tùng con mụ đáng ghét đó.

Tuy nhiên tôi không nên làm điều gì dại dột.

...trong khi đang suy nghĩ., có một thứ nho nhỏ rơi xuống cạnh chân tôi.

Nhìn lên, tôi thấy được cái bóng của Megumin, đã lén ném thứ gì đó qua cửa sổ cho tôi.

Tôi dời sự chú ý của mình sang vật thể vừa mới rơi xuống, nhìn nó khá quen.....

Ah, có khi nào nó là?

Đó là chiếc ví tiền yêu quý của Megumin.

Megumin có vẻ đã đưa tôi một chút tiền trong khi lo lắng là tôi đã sử dụng hết phần của mình khi còn ở Elroad.

Nghĩ lại thì, số tiết kiệm cũng đang ở trong nhà. Sự thật thì đối với người vừa mới làm mất ví tiền thì nó chính là phao cứu sinh.

Cuối cùng, Megumin quay đi một cách vô cảm mà không thèm nhìn lại.

Tôi nhặt ví tiền của cô ấy rồi một cái bóng khác xuất hiện trên mặt đất.

Nhìn lên thêm một lần nữa, tôi thấy thứ gì đó được quấn lại bên trong mớ quần áo được thả xuống cái 'bịch'.

Nhìn qua cửa sổ, tôi có thể lò mò nhìn thấy mái tóc vàng đang ánh lên dưới ánh nắng.

Có vẻ Darkness cũng từng ra cho tôi thứ gì đó.

Trong khi cảm ơn họ. Tôi vẫn mong họ dùng thời gian để thuyết phục con ngốc đó.

Bên trong gói đồ mà Darkness ném ra là bộ cung tên quen thuộc của tôi.

Nó cũng có mũi tên móc mà tôi thường hay sử dụng. Với thứ này, dự định của Darkness trở nên rõ ràng.

Đi mua đồ ăn tối với tiền của Megumin, sau đó sử dụng cung và móc Darkness thả xuống để trèo vào trong nhà qua cửa sổ tầng 2 vào buổi tối.... Có vẻ đây là dự tính của họ.

...tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày tôi phải đột nhập vào chính ngôi nhà của mình.

Phần 2

Giờ thì, tất cả là bao nhiêu?

“Tổng là 900 Eris.”

Quay lại lúc tôi đột nhập vào dinh thự của Darkness, tôi đã nhận được buff tăng sức mạnh của Aqua nên nó diễn ra khá trôi chảy.

Nhờ vào Darkness mà tôi mới có lại bộ cung tên quen thuộc, liệu tôi có thể lên vào một cách yên lặng mà không cần buff của Aqua không?

Kết thúc bữa ăn, khi tôi mở ví tiền của Megumin ra để trả...

“...”

Bên trong đây nhóc phiếu giảm giá, tôi kéo tờ tiền 1000Eris ra để thanh toán.

“Tiền thừa của quý khách đây. Cảm ơn vì đã ghé qua, mong ngài sớm quay trở lại!”

Tại sao tôi lại thấy mất mặt khi sài tiền của Megumin nhỉ?

Trong khi việc thu thập phiếu giảm giá sẽ biến Megumin trở thành một người vợ tuyệt vời, dùng tiền của cô ấy thật là làm tôi cắn rứt lương tâm.

Em ấy thường đưa hết tiền cho tôi quản lý.

Khoảng chia của em ấy hầu như được gửi hết về nhà. Khi tôi vào được trong nhà, tôi nên trả lại cho cô ấy nhiều hơn số tiền này kể cả khi nhỏ từ chối không muốn nhận.

...nhưng vẫn còn một thứ khiến tôi bận tâm. Lần này, Aqua là hòn đá lớn nhất cản trở tôi đột nhập.

Bình thường thì luôn tỏ ra ngu ngốc vậy mà cô ta chọn đúng thời điểm này để trở nên thông minh.

Cộng thêm, cô ta có tầm nhìn đêm tốt hơn tôi.

Nó sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu cô ta uống thật nhiều rồi ngủ sớm, nhưng cái con ngốc không biết đọc tâm trạng người khác này chắc chắn vẫn còn thức vào thời gian thích hợp nhất để đột nhập.

Cho dù tôi không biết chắc, nhưng theo kinh nghiệm của việc sống chung với cô ta thì khả năng này khá cao.

Khi tôi nghĩ Aqua sẽ không còn là vấn đề một khi tôi vào được bên trong, bị bắt bởi cô ta lúc đang leo giữa đường mới là điều đáng sợ

Lên kế hoạch cho việc đột nhập, tôi giết thời gian bằng cách đi từ từ dọc theo con phố, hy vọng rằng mấy cô gái đã chìm vào giấc ngủ khi mà tôi đến nơi.

“Oho, đã lâu không gặp, tên trai bao vừa tận hưởng một bữa ăn tuyệt vời được trả từ cô gái đang thương thầm hắn. Thật vui khi ta có thể nhìn thấy điều này trong khi đang dạo phố. Không khí của đêm trăng tròn hôm nay ngập tràn sức mạnh ma thuật, tạo nên một bầu không khí hoàng hảo cho việc tản bộ! Sau khi đi dạo, ta định leo lên nóc của nhà thờ của giáo phái Axis và thay biểu tượng của bọn chúng bằng cây củ cải khiêu dâm này. Ngươi có muốn đồng hành cùng ta?”

“...cho tôi xin. Cần thận để không bị xé ra từng mảnh khi họ phát hiện ra nhé.”

Trên đường về tôi gặp Vanir.

Ở trên tay hắn ta là một thứ nhìn có vẻ giống củ cải.

Bởi vì ác quỷ không ngủ, tên này chắc đêm nào cũng thừa thời gian.

.....

“Này Vanir, anh đang rảnh đúng không? Giúp tôi một chút được không?”

Để lên vào một ngôi nhà được nữ thần bảo vệ, tôi sẽ về phe bóng tối để yêu cầu giúp đỡ.

Không thể giúp được nó vẫn khá là vô đạo đức.....

“Ohh? Để yêu cầu điều đó, ngươi phải biết là luôn phải có thứ gì để trao đổi khi thương lượng với quý, nếu không thì đừng? Ta chỉ phục vụ với một cái giá. Như là một con quý hùng mạnh, ta mong là sẽ được nhận một khoảng hậu hĩnh. Liệu ngươi có hiểu ý ta?”

Vanir nở một nụ cười phù hợp với hình tượng quý dữ.

Đúng là anh ta có một chút đáng sợ, nhưng giờ tôi cảm thấy quan ngại cho cái củ cái-sexy mà anh ta đang cầm hơn. Quan ngại một cách khủng khiếp.

“Lần sau khi tới cửa hàng của Wiz, Tôi sẽ mua hết mấy sản phẩm rác rưởi ở đó không những thế mà còn chi trả thật mạnh tay.”

“Dành mọi lời ca ngợi cho vị khách hàng này! Ngài có thể tin tưởng ở tôi! ... Ngài có muốn nhận lấy củ cái này như hàng khuyến mãi?”

“Thôi bỏ đi”

— Vào ban đêm, lúc ba giờ 15 mọi thứ xung quanh đều im lặng.

Khoảng thời gian hoàn hảo cho lũ ác quý và hikiNEET.

Trong lúc mọi người đang yên giấc dưới bầu trời sao, tôi và Vanir đã đến được căn biệt thự.

“Muahahahaha! Tối nay ta cảm thấy vô cùng phấn khích! Tấn công nữ thần dưới ánh trăng tròn. Làm sao ta có thể bình tĩnh được?”

Tôi cảm thấy tên này không phải lựa chọn tốt nhất.

Đằng nào đi nữa, đây là kế hoạch.

Đầu tiên, tôi sẽ đột nhập như bình thường.

Cho dù tôi không có phép hỗ trợ, nếu thành công, thì công việc hoàn thành.

Tuy nhiên, nếu tôi không thể trèo lên một mình hay bị phát hiện giữa đường, Vanir sẽ tấn công biệt thự

Giống như lần cô ta bắt được cô bé succubus, Aqua chắc chắn có dụng rào chắn chống ác quỷ.

Để đánh lạc hướng Aqua, Vanir đơn giản chỉ cần chạm vào rào chắn.

Và tôi sẽ tận dụng cơ hội đó để lên vào.

Mục tiêu chính là vào được bên trong biệt thự rồi làm tất cả mọi việc cần thiết để giảng hòa với Aqua. Nếu không được, thì phải bảo vệ và phòng thủ biệt thự.

Kế hoạch dự phòng là vào phòng tôi để lấy lại sổ tiết kiệm.

Thẳng thẳng mà nói, chỉ cần có tiền tôi có thể không quan tâm tới việc bị nhốt bên ngoài. Đơn giản tôi chỉ cần thuê một đám ất ơ và sống một cách thoải mái cho đến khi cô ta bị bắt.

Tốt thôi, hơn nữa, sống theo cách đó tôi có thể ngang nhiên phung phí khoảng thời gian rảnh rỗi mà mình có.

Nhưng dù sao đi nữa, kế hoạch đã được quyết định. Với Vanir đang quan sát tôi nhắm vào cửa sổ phòng mình và....!

“...O!?”

Tôi cảm thấy mình đang bị xâm phạm.

Cửa sổ phòng tôi đã bị lấy ván đóng lên từ phía trong.

Tôi điên cuồng kiểm tra những cái cửa sổ khác, để rồi chỉ thấy chúng cũng đang trong tình trạng tương tự.

Tôi chỉ biết một đũa đủ vô dụng và nhỏ mọn để làm những việc như vậy.

Kế hoạch của tôi đã vấp phải một tảng đá lớn. Khi tôi bắt đầu mất bình tĩnh, tôi đột ngột nhìn thấy không phải tất cả mọi cánh cửa sổ đều được gia cố.

Cửa sổ của những phòng có người ở thì không bị lấy ván đóng lại.

Có lẽ Megumin và Darkness kiên quyết phản đối việc lắp cửa sổ của mình lại.

Và có vẻ như Aqua cũng tin tưởng Megumin và Darkness sẽ cản trở việc tôi đột nhập.

Sự thật thì họ đã từng ra cho tôi ví và bộ cung tên, nên tôi có thể nói họ ở về phía mình.

“Vanir, anh có thể nhanh dùng dự đoán lên tôi không? Nhìn xem tốt nhất

nên chọn phòng của Darkness hay Megumin.”

“Ohh? Cái hào quang khó chịu xung quanh người có chút cản trở tầm nhìn của ta. Cho dù vậy.... từ những gì ta có thể nói, đột nhập vào

bất kì phòng nào cũng mang lại kết quả tương tự. Tuy nhiên, chọn phòng của con bé Hồng Ma nghèo khổ thì sẽ mang đến kết quả tổng quan tốt hơn, Người có thể tận hưởng một chút phần thưởng ở đó. Đi đi”

Vanir trả lời câu hỏi của tôi một cách tự tin.

Vậy là, vào phòng nào cũng mang lại kết quả tương tự. Nhưng mà phần thưởng hẳn ta nói là gì nhỉ?

“Cửa sổ phòng Megumin. Được rồi, tôi đi đây!”

Phần 3

Tôi tiến thẳng tới phía dưới cửa sổ phòng Megumin rồi bắn cái móc lên nóc nhà.

Để giảm thiểu tối đa tiếng ồn, tôi đã nhắm tới góc tường xa nhất.

Với khoảng cách này, bắn trượt là điều bất khả thi với sự kết hợp của ‘Farsight’ và ‘Snipe’

Cái móc quắp lấy góc tường một cách hoàn hảo. Tôi kiểm tra sợi dây đang treo lủng lẳng bằng cách kéo nó thật mạnh.

Quét hết phạm vi ngôi nhà mà không thấy bất kì dấu hiệu cảnh giác nào.

Tôi quay lại để ra hiệu cho Vanir rằng tôi sẽ bắt đầu trèo lên.

Bước tiếp theo là dùng sợi dây để trèo vào phòng Megumin....

Trèo lên p.....

“...Hộc...hộc...!”

Leo dây mà không có buff đúng là khó khăn không tưởng!

Do sợi dây quá trơn hay vì lực cánh tay tôi quá yếu.

Kể cả vậy, tôi vẫn cố nắm chặt sợi dây, cuối cùng tôi cũng leo đến nơi.

Tôi hít một hơi thật sâu. Sao khi bình tĩnh lại một chút, tôi gõ vào cửa sổ.

Không lâu sau, Megumin đến mở rèm cửa. Nhìn thấy tôi em ấy mỉm cười nhẹ nhàng.

Như một ảo ảnh, Megumin xuất hiện một cách vui vẻ. Khi em ấy bấm mở cửa sổ thì đột nhiên.....

“Kiểm tra phòng! Megumin, em còn thức chị nói đúng không? Chị có linh cảm bây giờ tên đó đang lén vào phòng em hoặc Darkness! Hôm nay hai người có thể cảm thấy buồn ngủ, nhưng hãy cố gắng thích ứng, được chứ?”

Giọng của Aqua vọng ra từ phòng của Megumin.

Trong tất cả mọi trường hợp mà cô ta có thể dùng não của mình, tại sao cô ta lại phải dùng nó vào lúc này...!

Biết bao nhiêu vấn đề phiền toái có thể được giải quyết nếu như ngày nào cô ta cũng tỏ ra thông minh như vậy!?

Nghe thấy tiếng ồn bên ngoài, Megumin lập tức kéo rèm lại.

“Aqua, em vẫn còn thức. Tất cả đều ổn, ở đây không có vấn đề gì. Aqua, chị cũng nên nghỉ ngơi đi? Bên cạnh đó, chỉ một cuộc đột nhập nhỏ cũng không quá tệ. Sau cùng, Kazuma có vẻ như đã bị xóa trí nhớ, không phải chúng ta nên nhẹ nhàng với anh ấy một chút sao...?”

Khi Megumin vừa góp ý ngay lập tức, cánh cửa mở bung ra một cách thô bạo.

“Có chết cũng không, Megumin! Không được cho tên hikikomori bản thủ đó một chút khoan dung nào hết! Chị hiểu rồi, Megumin là kiểu sẽ đi cả ngàn cây số vì người mà em yêu kể cả khi hắn ta chẳng là gì ngoài đồng rác! Và kể cả khi hắn ta lừa dối chúng ta bao nhiêu lần đi chẳng nữa, em vẫn sẽ tha thứ cho hắn ta vì tình yêu của mình – đó là những gì mà đôi mắt có thể nhìn thấu mọi chuyện của chị cho hay!”

“C-c-c-chị đang nói cái quái gì vậy? Em hoàn toàn không phải kiểu đó....!”

Những câu chất vấn gây shock của Aqua khiến Megumin rơi vào hỗn loạn.

Nhìn thấy phản ứng của Megumin, Aqua âm ừ như cô ta đã nghe đủ rồi....

Không, làm ơn bỏ qua chủ đề này đi.

Bình thường, tôi sẽ hạnh phúc khi nghe về nó, nhưng tạm thời hãy bỏ qua nó đi!

“Megumin, Megumin, không lẽ nào em...”

“Cái gì!? Không lẽ chuyện gì!?”

Trong lúc Aqua và Megumin đang dành thời gian để cãi nhau, mồ hôi trên bàn tay tôi đang làm sợi dây càng lúc càng trở nên trơn trượt.

Hiện tại tôi đang treo lơ lửng, cánh tay tôi bắt đầu run lên...!

Chúng ta có thể để dành cái máy võ kịch lãng mạng cho sau này không!?

“Megumin... Em! Hấn là một tên khốn, không lẽ em...!”

“Không hề.”

Biến đi con mám kia!

Hai bàn tay tôi đang ướt đầm mồ hôi đang dần tuột khỏi sợi dây, vậy mà cửa sổ vẫn....

Tôi bắt đầu trượt tay và không thể giữ nổi thăng bằng.

Chết tiệt, Ai đó làm giúp với!

Kẻ đáp lại lời cầu nguyện của tôi.....

...không phải là con mám vô dụng tự gọi mình là nữ thần, hay nữ thần thực sự mà tôi chỉ có thể gặp mặt mỗi khi chết.

“Muaahahaha! Muaahahaha! Ra đây, ra đây và chiến đấu, nữ thần nhà xí! Tối nay, khi mặt trăng lên đỉnh điểm, thời khắc vô giá cho một kẻ vĩ đại như ta, kẻ mang sức mạnh ma thuật ở đỉnh cao tuyệt đối! Là một công tước của địa ngục, ta ở đây để tiễn ngươi trở về chỗ của ngươi!”

Trợ lý của cửa hàng đạo cụ ma thuật ‘vĩnh viễn thua lỗ’ thông báo sự hiện diện của mình ngay cửa chính.

Phần 4

“Ngay bây giờ, Kazuma! Aqua đang ùng ùng chạy ra cửa chính, nhanh, bắt lấy tay em!”

Tôi chộp lấy bàn tay được Megumin chìa ra và dùng cánh tay còn lại để nâng người lên.

Em ấy có điểm 'Strength' cao hơn thôi, em ấy dễ dàng kéo tôi vào trong.

— một vài giọng nói vọng lại từ xa.

“Cuối cùng người cũng lộ ra bộ mặt thật, con quỷ khiếm khuyết về tinh thần này! Nhân lúc người ở đây, ta sẽ là người tiễn người về nơi người thuộc về!”

“Nhào vô, nhào vô! Ta xem người có làm được không! Ăn này, Vanir-Style-- !”

Trong khi nghe hai người đó hét vào mặt nhau....

“Haa...haa...!”

Tôi đã lén được vào bên trong, nắm tay Megumin, cố gắng bắt lại nhịp thở.

Megumin đóng cửa sổ trong khi vẫn nắm chặt tay tôi.

Cuối cùng thì tôi cũng đột nhập vào phòng, tôi thở dốc khi Megumin ôm chặt tôi trong khi tôi giơ tay lên cao.

“Haa...Haa...! Megumin...Megu...Megumin...Haa-aaah...!”

“Chờ đã....! K-Kazuma, cái cách anh thở kìa! Cái cách anh thở sai lắm đấy! Trong cái hoàn cảnh hiểm hoi khi chung ta đang ôm nhau mà anh lại thở hỗn hển trong khi lảm bảm tên em, thấy sai một cách khủng khiếp!”

Tôi muốn bày tỏ sự biết ơn của mình, nhưng không thể giữ lấy nhịp thở.

Đúng thật, nhìn qua cảnh này, bất cứ ai còn tỉnh táo cũng nghĩ nó là một cuộc đánh đêm.

“Aqua, nãy giờ cậu gào lên vì cái gì thế... Vanir, giờ này mà anh còn muốn gì ở chúng tôi!? Mọi người gần đây đang khá là bực, với việc anh ở đây....!”

“Ồ, không phải đó là cô bé, người đã luôn bồn chồn không yên vì phải cách xa tên khốn nào đó trong một tuần? Cô là cô gái đang bị nỡ cô đơn giầy vò, người khao khát được thực hiện lời hứa của mình để rồi bỏ nó lại nó một cách đầy do dự? Được rồi, tối nay ----”

“Anh ám chỉ điều gìiiiiiiiiiiiiiiiiiiii —”

Cuộc đối thoại vui vẻ của Darkness vào Vanir vọng lại từ phía cửa chính, nhưng tôi không quan tâm.

Đầu tiên tôi nên tách ra khỏi Megumin và kiểm soát hơi thở của mình.

...Huh.

“làm tốt lắm Darkness, Tiếp tục đè hấn ta xuống! Sacred Exorcism!”

“Gahhhhhh!? Không thể nào! T..ta đã bị đánh bại... kể cả khi được tăng sức mạnh dưới ánh trăng tròn, tại thời điểm đỉnh cao ....!”

“C-CHúng ta làm được rồi...!” x2

Bên ngoài thật sự rất là ồn ào

Bọn họ vẫn hay đánh nhau như mọi khi, So với điều đó việc Megumin vẫn ôm tôi một cách bình tĩnh cứ như một kì tích.

Nó cho tôi cảm giác như mình đang cúp tiết và trốn ở một nơi nào đó bí mật – như phòng dụng cụ -- với một cô gái... trong khi mọi người vẫn còn đang học....

Đương nhiên là tôi chưa bao giờ trải qua cảm giác ấy.

“Ahahahahaha! Các người nghĩ mình đã thắng à? Rất tiếc, thứ mà các người vừa giết chỉ là một củ cải khiêu dâm! Các người có thể lấy nó như là phần thưởng vì đã tham gia tiết mục này.”

“.....” x2

“Oho, Xem nào hãy ngưng việc truy đuổi ta trong im lặng! Sau một thời gian dài chờ đợi, cuối cùng ta cũng có thể thưởng thức những cảm xúc tiêu cực tuyệt hảo! Vì đã hoàn thành mục đích, ta sẽ dừng lại ở đây. Tạm biệt!”

“Darkness, Tấn công bên sườn hấn từ phía sau! Hạ hấn ta! Tối nay, chúng ta sẽ xóa sổ tên hề này kẻ lấy việc chọc gẹo làm lẽ sống, một lần và vĩnh viễn!”

“A-Aqua, chúng ta nên làm gì với củ cải khiêu dâm ....!?”

Giữa cuộc gây gổ vui vẻ của họ.

“Mừng anh trở về. Kể cả khi cuộc sống tại thủ đô thật tuyệt, chỉ có việc gây gổ và đôi co với nhau mỗi ngày chỉ có thể tìm thấy trong biệt thự này. Làm ơn đừng bỏ lại chúng em chỉ vì sự ích kỷ của bản thân thêm lần nào nữa, được chứ?”

Megumin vỗ vào lưng tôi trong khi vẫn giữ tôi trong vòng tay của em ấy.

...Cảm giác này...thật ấm áp.

Phần 5

Hít một hơi thật sâu và tự chấn chỉnh lại bản thân mình, Tôi quyết định phá vỡ việc tiếp xúc cơ thể với Megumin.

...nhưng em ấy không chịu thả ra.

“Nè, Megumin, anh sẽ không đi đâu hết. Anh đã về nhà rồi, nên, đây không phải là lúc em nên thả anh ra à?”

Tôi sợ một vài điều nóng bỏng sẽ xảy ra nếu chúng tôi tiếp tục ôm nhau như vậy.

Tuy nhiên, Megumin vẫn giữ chặt vòng tay và trả lời,

“sao anh không để Darkness người khỏe hơn em rất nhiều kéo anh lên, em nghĩ với điều đó việc đột nhập của anh sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Mặc dù vậy, anh vẫn đặc biệt đến phòng của em. Thế nên,”

Em ấy cười khúc khích.

Mặc dù, tôi chọn phòng của em ấy chỉ bởi vì Vanir nói tôi nên làm vậy. Tôi cũng không thể chắc chắn điều gì. Tốt nhất là tôi nên giấu đi sự thật khi mà chúng tôi đang trong hoàn cảnh như thế này.

Cái tên ‘ác ma thối thị’ đúng không phải là hư danh. Đây chắc hẳn là ‘phần thưởng’ mà hắn ta để cập tới.

Lần sau tôi nên tặng cho cửa hàng của hắn một đợt bán sạch hàng.

Bên cạnh đó, chính xác thì quan hệ giữa tôi và Megumin là gì?

Đúng là chúng tôi đã thổ lộ với nhau, nhưng mọi thứ vẫn không có gì thay đổi kể từ lúc đó.

Không, có thể thông cảm bởi vì việc phải trở thành vệ sĩ ở Elroad cùng với mấy thứ vô nghĩa. Nhưng bây giờ không phải là lúc để đi đến bước tiếp theo sao?

Cuối cùng, không có điều gì thật sự đã xảy ra giữa tôi và Iris, điều đó khiến tôi trở thành một người đàn ông khá là chung thủy.

Kể từ lúc bản thân Megumin mở rộng vòng tay ôm lấy tôi, tôi đoán lần này tôi nên ở bên phía chủ động.

Ngay lúc tôi đang chuẩn bị đáp lại cái ôm của em ấy...

“Nhanh lên và làm lành với Aqua, được không? Chị ấy ngày nào cũng nói ‘sao cái tên NEET phóng đấng đó còn chưa chịu về nhà? Vẫn chưa về nhà?’ trong khi anh không ở đây, chị ấy lúc nào cũng chán chường, cũng có một chút cô đơn, mặc dù...”

.....

“Chị ấy đêm nào cũng làm đồ ăn tối cho Kazuma, gọi nó là ‘phần dành cho tên NEET phóng đấng người mà vẫn không biết đang ở đâu’. Cuối cùng chị ấy ép Darknesss ăn hết mọi thứ.”

Vậy là Darkness cũng chịu đựng việc bị văng miển.

Lắng nghe suy nghĩ của Megumin, tôi chuyển từ chuẩn bị ôm sang giữ lấy vai của em ấy.

Kể cả khi tôi hiếm khi có được cơ hội này, trong không khí hoàn hảo này.....

“...Để anh đi giảng hòa với con ngốc đó. Chúng ta sẽ tiếp tục việc này khi anh quay lại.”

“K-Không có tiếp tục, chắc chắn không!”

Kể cả khi nói như vậy, em ấy vẫn trưng ra bộ mặt khá là thất vọng.

Nhưng quan trọng hơn, em ấy trông vui vẻ vì đồng đội của mình.

“Giờ thì đi thôi!”

Khi vừa đi ra ngoài để tìm Aqua thì em ấy nói vậy.

“— Ahh! Có trộm! Darkness, một tên trộm vừa đột nhập và biệt thự của nữ thần xinh đẹp! Xông lên, bắt lấy hắn!”

Tôi chạy tới chỗ Aqua người đang hét lên trong khi hướng đến cửa chính.

Biểu cảm của cô ta cộng thêm việc mặc đồ ngủ và đi chân không thật là không phù hợp với cái tiêu đề ‘Nữ thần xinh đẹp’.

Nghe cô ta ra lệnh, Darkness chỉ có thể liếc nhìn tôi rồi chuyển sang Aqua một cách đầy mâu thuẫn.

“...Nè, Aqua, không phải đã đến lúc cậu nên làm lành với Kazuma sao..... Owieowieowie! Dừng lại ngay, Aqua, đừng có kéo tóc tôi!”

Darkness hét lên vì tóc mình bị giật mạnh.

MEGUMIN

AQUA

NGOÀI RA
TỪ GIỜ
CẬU PHẢI
THÀNH TÂM
CẦU NGUYỆN
CHO TÔI
3 LẦN
MỖI NGÀY.

HÃY
QUỖ XUỐNG
VÀ NÓI
'THÀNH THẬT
XIN LỖI
AQUA-SAMA'.

NHANH
LẪM LẪM
VỚI AQUA,
ĐƯỢC KHÔNG?
LÚC ANH
KHÔNG
CÓ Ở ĐÂY,
CHỊ ẤY LÚC
NÀO CŨNG
BUỒN CHÁN,
THẬM CHÍ CÓ
MỘT CHỨT
CÔ ĐƠN...

ỒI ỒI ỒI!
DỪNG LẠI
NGAY, AQUA,
DỪNG CỐ
KÉO TÓC TÓ!

NÈ, AQUA,
KHÔNG PHẢI
ĐÃ ĐẾN LÚC
CẬU NÊN
LẪM LẪM
VỚI KAZUMA
SAO.....

DARKNESS

“Darkness, Cậu thật sự hưởng thụ việc bị tên NEET này bỏ rơi đến như vậy à? Khi cậu nhận được là thư viết rằng hắn muốn sống với Iris, hơi thở của cậu trở nên nặng nhọc và rên rỉ về việc mình đã bị đá. Nếu chúng ta tiếp tục chiều hư Kazuma, thì cái tên bần tiện này sẽ không thể nào cứu chữa được nữa! Quên đi, hắn ta đã vượt qua mốc hết thuốc chữa rồi!”

Con khốn này.

“Ê, giờ cô muốn đánh nhau đúng không, nhưng tôi sẽ nói rõ điều này. Tôi sẽ không bao giờ phản bội mọi người. Nghĩ lại đi, tôi là thằng con trai hời hợt đến thế à? Cô nghĩ tôi sẽ bỏ rơi những người đồng đội yêu quý của mình vì Iris? Tôi không đến mức rác rưởi lại càng không phải là lolicon để làm việc đó. Đúng là tôi rất trân trọng Iris. Cuối cùng thì cô bé vẫn là em gái tôi. Cô thật sự tin rằng tôi sẽ chạm vào một cô bé ở tuổi đó à?”

Aqua thoáng chốc sững sốt bởi sự bùng nổ của tôi, nhưng—

“Ngươi, một đồng rác vô dụng thứ mà người giỏi nhất ở kiếp trước chỉ là trò Kéo-búa-bao và chơi game, từ đâu điều đó đã được nói lên bởi cách mà ngươi chết. Hãy nhớ những kẻ đã cố bảo vệ ngươi trước khi bước vào thế giới này. Có phải người đang đặt ra câu hỏi là kẻ có địa vị cao hơn, thế nhưng ngươi vẫn không hề chớp mắt. Bỏ qua phẩm giá bên ngoài hãy thể hiện bản chất thật sự của mình. Tên tôi là Satou Kazuma, và tôi là một tên LoliNEET!” (Aqua nói với tông giọng nữ thần)

“từ khi nào mà cứ giúp một cô bé học cấp hai khiến tôi trở thành lolicon!? Có phải cô đang quá tự phụ vì đã chiếm được nhà tôi, hay lắm. Đêm nay, tôi sẽ dạy cho cô một bài học!”

Tôi không thể chịu đựng sự sỉ nhục của Aqua thêm được nữa.

“Darkness, bảo vệ tớ! Hãy che chắn cho tớ khỏi tên đột nhập nguy hiểm này!”

“Hả, cái gì!? Chờ một chút.....!”

Aqua ngay lập tức trốn sau lưng Darkness. Trong khi đó, tôi nắm chặt tay và quan sát nhất cử nhất động của họ từ một khoảng cách nhất định.

“Xem tôi sử dụng ‘Drain Touch’ vắt hết sức chịu đựng của cô, trói cô lại rồi vút vào chuồng của Zell đại đế! Sám hối đi!”

“Có ngon thì nào vô, tên NEET khốn kiếp! Người thật sự itn là kỹ năng của undead có thể làm hại ta à!? Nhìn xem, đây là 2vs1, người đừng hòng thắng!”

“K-Khoan đã, tớ chưa bao giờ đồng ý là sẽ đánh nhau với Kazuma....!”

Trước khi Darkness kịp nói xong tôi tấn công vào mạn sườn của Aqua.

.

.

.

“—K-Không thể nào....!”

Nằm trên sàn nhà và bị ấn xuống bởi Aqua, tôi rống lên.

Darkness đang nằm bên cạnh tôi, bị trói chặt bởi dây thừng, mắt trợn ngược vì chịu ảnh hưởng của Drain Touch.

Aqua có thể dễ dàng hóa giải debuff như trói và Darkness có thể phòng thủ mọi đòn giáp lá cà.

Cứ như vậy, tôi bị Aqua ghim chặt xuống sàn nhà, sau khi cô ta tự buff cho chính mình.

Tôi đã khinh thường cô ta. Chỉ số căn bản vượt trội của cô ta không nói dối.

Và mấy skill như ‘God Blow’ hay ‘God’s Requiem’ thật sự khiến bạn phải thắc mắc rằng cô ta có phải là nữ thần của những trận tay bo trong quán bar không.

Tôi thật sự chân thành hy vọng cô ta sẽ dùng một phần trong tài năng tiềm ẩn của mình đem vào cuộc sống hằng ngày.

Bên cạnh đó, Darkness chỉ ngã xuống bởi vì ăn đạn lạc khi đứng giữa tôi và Aqua.

“Huff...huff...! cậu... cậu khá là cứng cựa nhỉ, Kazuma? Nhưng cuối cùng, ai là người chiến thắng đã rõ, nói đi! Xin lỗi tôi! Chỉ cần cậu nói lời xin lỗi thì tôi sẽ tha thứ cho cậu!”

Aqua tự hào tuyên bố trong khi kẹp tôi giữa hai chân.

[OBJ]

Tôi nói với Aqua.

“...Lần này tôi không làm gì sai. Quên đi việc tôi cố gắng thỏa mãn ước muốn cuối cùng của Iris, kể cả khi mất đi trí nhớ. Hơn nữa, tôi không có lý do gì để xin lỗi! Cô vẫn không nhận ra là tôi luôn có giấu chiêu cuối của mình à? Nhớ lời tôi. Ngày mai cô sẽ phải khóc lóc cầu xin sự tha thứ của tôi!”

Không làm bất cứ điều gì sai trái để phải xấu hổ, tôi bác bỏ một cách danh dự.

“Haa, Chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, à? Tôi đã định dừng mọi việc lại ở đây, nhưng có vẻ như nó chưa đủ đối với cậu. Không sao hết! Cậu có cách của cậu và tôi cũng có giải pháp của riêng mình. Kazuma, dưới danh nghĩa của nữ thần nước tôi thề rằng sẽ không bao giờ để cậu bước chân vào ngôi nhà này mà không phải nói lời xin lỗi! Giờ cậu bị trục xuất! Tôi đã có thể thấy cảnh cậu khóc lóc xin lỗi vào ngày mai!”

Phần 6

Sáng hôm sau.

Tôi chìm vào suy nghĩ trong khi nhìn ngắm biệt thự của mình từ đằng xa.

Những bộ manga sáo rỗng đều có chung một câu chuyện, ở đó nhân vật nam chính tốt bụng phải chịu đựng những hành động bạo lực vô lý của nữ chính chỉ vì hiểu nhầm.

Nói cách khác, người nam chính không hề có ý định xây, vậy mà anh ta vẫn bị đánh một cách thảm hại chỉ vì tò mò lên nhìn một thứ gì đó.

Trong một vài trường hợp, Kể cả khi nữ chính không hẹn hò với nam chính, cô ta vẫn giận dỗi một cách vô lý khi thấy nam chính đi cùng người con gái khác.

Theo cách đó, những người xem manga sẽ đánh vần được niềm vui lớn theo những tình huống như thế này.

Ở vị trí khán giả, bạn không hề cảm thấy một chút áp lực nào, nhưng có lẽ sẽ thấy vui một chút.

Tuy nhiên, ý kiến của tôi thì khác.

“Kazuma-san! !”

Nếu tôi là nam chính trong câu chuyện, tôi sẽ vãi ngược lại cái đấm con gái vô lý trong chớp mắt.

“Waaaaah! K-Kazuma-san! Chủ nhân Kazuma!!”

Ở thế giới này tồn tại một lực lượng công lý mạnh mẽ, đặc biệt là để không chế những điều vô lý cũng như mọi hành động bạo lực.

Những cư dân vô tội có thể tự do dựa vào và sử dụng sức mạnh của họ. Những kẻ vô lý, sử dụng bạo lực một cách tùy tiện hay tội phạm cảm thấy rằng 'có phải họ nên được tha thứ vì họ là phụ nữ' họ là những người cần phải cảm thấy xấu hổ.

“Kazuma-sama! Tôi đã...luôn nghĩ là Kazuma-sama thực sự là một người rất – để xem, nói chung là đáng kính! Cộng thêm, Trong suốt khoảng thời gian chúng ta ở cùng nhau, ngài nên biết việc thấu hiểu lẫn nhau là chìa khóa để giải quyết mọi sự hiểu lầm....!”

Tôi chỉ vào mặt Aqua, người vừa khóc vừa hét lên từ cửa sổ tầng trên.

“Anh cảnh sát, đó là cô ta.”

“Sau khi kiểm tra tại chính văn phòng bất động sản, chúng tôi đã xác nhận anh là chủ nhân hợp pháp của khối tài sản này, Satou Kazuma-san. Tiếp theo, chúng tôi sẽ tiến hành giành lại ngôi nhà đã bị chiếm đoạt một cách bất hợp pháp này.”

Tôi hoàn thành nghĩa vụ công dân của mình, gọi cảnh sát đến để bắt giữ tên tội phạm đang lẩn trốn ở trong ngôi biệt thự này.

“Kazuma-san! Chủ nhân Kazuma! Waaaaaaaah! Kazuma-samaaaaa!”

Khi thấy khung cảnh cảnh sát xông vào nhà, Aqua rơi vào trạng thái hoảng hốt, cứ gọi đi gọi lại tên tôi

“I-I-I’m um, Bạn ở cùng nhà với Kazuma, thế nên...!”

“Điều đó có phải là sự thật không? Nó sẽ là một tin chấn động nếu như tiểu thư của gia tộc Dustiness biến thành một tên tội phạm.”

Bên trong căn biệt thự đã bị cô lập này, Darkness, người đã không thể chạy trốn kịp thời, hiện đang bị hỏi cung.

Megumin đã có cảm giác bất an từ rất lâu trước khi Lực lượng công lý xuất hiện và đã trốn thoát ra từ sớm.

Vậy mà tôi nghĩ em ấy là người đáng tin tưởng nhất trong số chúng tôi. Có lẽ tôi đã sai.

Sau đó...

“Waaaaaaah! Kazuma-sama! Kazuma-sama! Làm ơn tha thứ cho tôi, Kazuma-sama! Tôi xin lỗi, tất cả là lỗi của tôi! Làm ơn tha thứ cho Kazuma-sama! Có phải lời xin lỗi chân thành từ tôi là không đủ, Kazuma-sama!??”

Aqua người vừa bị bắt giữ đang khóc lóc xin lỗi.

Tôi bước về phía cô ta.

“Chào buổi sáng, nữ thần của nước. Cô có chắc là cô sẽ không để tôi vào trong nhà trước khi tôi nói tôi xin lỗi không?”

“Tôi xin lỗi, Kazuma-sama! Từ giờ tôi sẽ trở nên ngoan ngoãn mà! Tôi sẽ không bao giờ nghi ngờ ngài thêm lần nào nữa! Làm ơn hãy tha thứ cho tôi!”

Aqua hét lên cầu xin sự tha thứ lúc hai anh cảnh sát lôi cô ta đi.

Tôi trưng ra vẻ ngoài vô cùng tự mãn và la hét

“AHHH, CÁC NGƯỜI SẼ TRỞ NÊN NHƯ THẾ NÀO NẾU NHƯ KHÔNG CÓ TÔI CHỨ HẢ!?”

Phần 7

Tôi ngồi xuống vị trí VIP trên ghế sofa trong phòng khách sau một thời gian dài vắng mặt.

“Kazuma-sama, Trà của ngài đây ạ.”

Tôi ngã người ra sau, đặt một tay lên thành ghế sofa và gian rộng hai chân. Trong lúc đó Aqua đang mang trà đến cho tôi.

“Cảm ơn.”

Tôi bày tỏ lòng biết ơn cho sự phục vụ tận tâm của Aqua và nhấp một ngụm

“Con nô tì vô dụng! Cái thứ quái quỷ gì đây!? Nó không phải là nước lọc à!? Tôi phải nói với cô bao nhiêu lần nữa. Đừng bao giờ chạm vào trà kể cả khi chỉ là đụng nhẹ nếu không nó sẽ hóa hành nước, được rồi làm lại đi! Cẩn thận vào! Mang cho tôi tách trà khác ngay lập tức!”

“Ahh, tôi chân thành xin lỗi, Kazuma-sama! Trà của ngài sẽ được làm lại trong chớp mắt!”

Nghe tôi phàn nàn, Aqua hối hả làm lại một một cách hăng hái đến bất ngờ.

Cô ta có vẻ không để tâm, giống như đang chơi một trò chơi quái đản mới vậy.

“Vấn đề đã được giải quyết. Thật lòng, em rất vui vì mọi người có thể cùng nhau ngồi lại trong phòng khách này thêm lần nữa .”

Megumin người ngồi bên cạnh tôi nhẹ nhàng nhấp một chút trà sau khi nói xong.

Con khốn đó có thể pha trà cho mọi người một cách bình thường, vậy mà tách của tôi lúc nào cũng là nước lọc. Cô ta chắc chắn đang tìm cách gây sự mà.

Giống như mục tiêu của cô ta là để bị mắng vậy.

Liếc nhìn Aqua bằng ánh mắt ghen tị, Darkness nói,

“Bỏ mọi thứ qua một bên, cậu về nhà an toàn là tốt rồi.... Và đừng có tùy tiện gọi cảnh sát như thế nữa....”

Cô ta nhìn tôi một cách trách móc.

Vậy thì đừng có trở thành tội phạm.

“Trà của ngài đây ạ!”

“Tôi đánh giá cao nó!”

Aqua mang tách trà cô ta vừa làm đến, với một phong thái khác với thường ngày.

Tôi nhận lấy tách trà và nhẹ nhàng nhấp một ngụm để rồi thấy...!

“Tôi đã nói gì hả? Đây vẫn chỉ là một tách nước lọc khốn kiếp! Cô không thể dùng não của mình dù chỉ một lần à!?”

“Ahh! Tôi vô cùng xin lỗi Kazuma-sama! Tôi, thuộc hạ của ngài, sẽ ngay lập tức đi làm lại nó...!”

Aqua đáp lại lời tôi nói với giọng điệu vui vẻ. Rồi Darkness nói,

“Aqua, nếu lần nào cậu làm rối mọi việc lên sao không để tớ làm nó cho. Bằng cách đó Kazuma sẽ không phải la hét vào mặt cậu nữa. Thay vào đó.... tớ sẽ là người duy nhất bị hét vào mặt....”

Cô ta định đứng dậy để hành động thì.....

“Nè Darkness! Tôi cuối cùng cũng bắt được cơ hội hiếm hoi này để chơi trò nữ hầu nhà Dustiness, thế nên đứng qua một bên đi!”

“!?”

Aqua trả lời một cách thô lỗ.

“Hello? Vậy lý do mà cô liên tục thanh tẩy trà của của tôi mà để đóng giả thành nữ hầu biến thái nhà Dustiness à?”

“Không hoàn toàn chính xác. Lúc nào tôi cũng chỉ thanh tẩy cốc nước nóng của cậu thôi.”

“Chờ đã hai người, những nữ hầu trong gia tộc tôi không có ai giống như vậy cả!”

Ngay khi Darkness phản đối, Aqua lấy cây cọ được nhuộm màu ra.

“Kazuma-sama, để trừng phạt con nữ hầu vô dụng này, xin hãy vẽ lên khắp người tôi theo cách mà ngài muốn!”

“Er...”

“Như tôi đã nói, nữ hầu nhà chúng tôi sẽ không bao giờ yêu cầu những điều như vậy!”

Lơ Darkness đi, tôi nhận lấy cái cọ từ Aqua và vẽ vài đường lên khuôn mặt cô ta.

Sau đó, toàn bộ số mực nhanh chóng phai màu để rồi biến thành nước.

Quan sát tất cả, Megumin cuối cùng không thể nhịn cười.

Tôi quay mặt lại định cùng cười với Megumin thì....

“Ah! Ouch ouch ouch...”

Tôi ôm lấy bên sườn nơi bị thương bởi vì trận cận chiến tối qua với Aqua.

Đột nhiên, Aqua giật mình nảy người lên.

“Đó chắc chắn là vết thương từ tối qua. Vô cùng xin lỗi, Kazuma-sama! Được rồi, hôm nay, tôi sẽ toàn lực dùng loại phép hồi phục mạnh nhất mà mình sở hữu.”

“Sacred Highness Heal!”

Với điều đó, cô ta thật sự niệm phép hồi phục.

Phép hồi phục.....

“.....Ah.”

Tôi lâm bầm theo bản năng sau khi được phục hồi.

“Chuyện gì vậy?”

Aqua nghiên đầu thắc mắc

“Có chuyện gì sai sao Kazuma-sama? Đó là phép hồi phục mạnh nhất mà tôi biết, chẳng lẽ nó không đủ hiệu quả?”

Không, còn hơn thế --

“Err...Ah, không. Nó thật tuyệt. C-ca-cảm ơn rất nhiều, Aqua. Giờ tôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, vì chúng ta là đồng đội, đừng gọi tôi bằng ‘Kazuma-sama’ nữa, ‘Kazuma’ không là được rồi. Bằng không tôi sẽ thấy mình như đang bị xúc phạm vậy.

Tôi cố gắng tỏ ra bình thường

“...Chuyện gì đã xảy ra với cậu vậy? Tuy nhiên, đó quả là một suy nghĩ đang ngượng mồm sau khi Aqua đã nghi ngờ cậu suốt một tuần, Cô ấy định gọi cậu bằng -sama trong một tuần để bù đắp. Sau cùng, cậu nói đúng chúng ta càng ngày càng trở nên thân thiết hơn với tư cách đồng đội.”

Với điều đó, Darkness nở ra một nụ cười duyên dáng.

Megumin cũng làm theo, rồi sau đó.....

“.....”

Aqua đặt khuôn mặt mình đối diện tôi, và nhìn vào trong tâm hồn tôi.

“...C-Cái gì thế!?”

“....Không có gì, bởi vì tôi đã quyết định là sẽ không bao giờ nghi ngờ Kazuma thêm lần nào nữa.”

Mặc dù nói vậy, cô ta vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi.

Chắc chắn là do phép hồi phục của Aqua.

Nó đã hồi phục toàn bộ ký ức đã bị xóa đi của tôi. Và bây giờ, nó khiến tôi không thể nhìn thẳng vào mắt của cô ta.

Tôi nên làm gì đây?

Chỉ mới một lúc trước, tôi đã khẳng định sự vô tội của mình. Nhưng bây giờ, tôi còn không thể nghĩ được mình là một thằng rác rưởi đến mức nào.

Đến mức mà tôi không thể phủ nhận cái biệt danh ‘Trashzuma’ hay ‘Scumzuma’ được nữa

Như là lối thoát cuối cùng, Tôi lấy bức thư ra.

“Aqua, còn nhớ cái này chứ? Mặc dù chỉ mới có một tuần trôi qua nhưng nó vẫn còn mới đối với tôi, người đang chịu khổ vì chúng mất trí nhớ. Bất giờ, hãy xem cô cảm thấy thế nào! Nghĩ về lý do thật sự chúng ta ở đây!”

Kể cả khi tôi đưa bức thư ra cô ta vẫn nhìn tôi chăm chăm.

Dần dần trở nên mất bình tĩnh, tôi đứng dậy khỏi ghế sofa.

“Dù sao đi nữa! Hãy tiến về phía Guild Mạo Hiểm nào! Chúng ta sẽ đi làm quest— vì sự an nguy của Axel và của thế giới!”

“ .....

Aqua tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi không rời một centimet nào. Không hề ngừng lại.

—Năm phút sau, bề ngoài khiêm tốn của tôi vỡ vụn rồi tôi quỳ xuống sà cầu xin sự tha thứ của mọi người

Chương 3:

Hãy ban phước lành của nữ thần lên con chiên ngoan đạo này!

Phần 1

Vào thời điểm chỉ còn một lúc là mặt trời lên đến thiên đỉnh nhưng vẫn quá trễ để gọi là 'buổi sáng'.

Khoảng thời gian mà mọi người bắt đầu chuẩn bị ăn trưa.

Tôi bước vào phòng khách với cái đầu rối mù, cố nén lại cái ngáp, trong khi mọi người đang bận rộn chuẩn bị bữa trưa.

“Chào buổi sáng, Sáng nay có gì vậy? Sau một thời gian dài ngày nào cũng ăn mấy thứ kì lạ ở Thủ Đô, hiện giờ tôi không muốn đụng đến súp miso nữa.”

Darkness lườm tôi vào lúc tôi gõ vào chén của mình.

“Không phải anh đã lấy lại trí nhớ của mình rồi à? Anh vẫn nhớ những gì mà bọn trẻ viết cho anh đúng không? Thức dậy vào thời điểm này đâu phải là điều gì đúng đắn. Quên buổi sáng đi, bọn tôi đang chuẩn bị ăn trưa. Buổi trưa sẽ là tôm hùm(đất), bởi vì tôi đã say mê món tôm hùm(đất) bí mật của Hồng Ma Tộc mà Megumin đã

chuẩn bị trong chuyến đi đến Elroad. Lần này, tôi đã thuyết phục được em ấy chuẩn bị cho phần nguyên liệu sau biết bao nhiêu nỗ lực.”

Sau khi nghe Darkness giải thích một cách dữ dội, tôi quay sáng Megumin, người đang lảng tránh ánh mắt của tôi.

Em ấy chắc đang hoảng hốt bởi vì không ngờ một tiểu thư quý tộc lại yêu thích món tôm hùm đất bình thường.

Hy vọng là vị tiểu thư quý tộc này sẽ để tâm đến hoàn cảnh và không yêu cầu cái món thấp hèn như tôm hùm đất trong mấy buổi dạ hội.

Tôi quyết định sẽ nói cho cô ta biết sự thật sau khi nhìn thấy biểu cảm hạnh phúc của cô ấy trong khi đang dọn ra món tôm hùm đất.

“Đ-Đúng là, Món ăn của Megumin khá là ngon. Dù sao đi nữa, hôm nay chúng ta sẽ làm gì?... hôm nay chúng ta sẽ thật sự đi đến Guild à?”

Với việc có lại ký ức, một lần nữa tôi nhớ lại khoảng thời gian mình ở cùng Iris sau khi tổ đội của tôi rời khỏi.

Thậm chí tôi vẫn còn nhớ Iris đã nói rằng “Em thật sự thích Onii-chan”

Nếu cô bé không nói những điều đó, có thể tôi đã bùng nổ cùng với sự nhiệt tình vào thời điểm mà tôi đọc được thư của lũ trẻ.

“Cứ làm bất cứ điều gì anh muốn. Trong lúc Kazuma vắng mặt, chúng tôi cũng đã bình tĩnh được một chút.... vậy nên, nếu như Kazuma đang khẩn khẩn muốn đi nhận quest, thì tôi cũng vẫn hoàn toàn ủng hộ.”

“Đừng quan tâm đến tôi. Hỏi Aqua xem liệu cô ta có muốn đi không.”

Tôi và Aqua đùn đẩy trách nhiệm cho nhau. Với một chút cảm xúc còn sót lại, cô ta chắc cũng đang mang suy nghĩ giống như tôi.

Nhìn thấy cảnh này, Darkness hét lên một cách giận dữ khi đập cái nĩa của mình xuống bàn.

“Không lẽ hai người không nhận được chút động lực nào sau khi đọc mấy bức thư đó à? Nè, Kazuma anh không khác gì một người hùng đối với những đứa trẻ! Không phải anh đang cố gắng làm gương cho chúng sao?”

“Tôi không hiểu tại sao bọn chúng hâm mộ tôi, nhưng sau khi bình tĩnh lại.... Thì sao, cô biết tất cả mọi việc. Nghĩ lại một cách cẩn thận. Kể từ khi điếm kinh nghiệm có thể kiếm được dễ dàng bằng cách ăn những món đặc biệt, thật sự không cần thiết để mạo hiểm ra ngoài du hành.”

“Tên này thật vô vọng” Darkness nói trong khi lắc đầu.

“Này Aqua, cậu cũng rất thân thiết với lũ trẻ, đúng không? Không phải cậu thường xuyên chơi với đám trẻ hàng xóm à? Không phải cậu tự nhận mình là nữ thần sao, giống như những gì cậu đã làm ở Thủ Đô? Thế nên, không phải việc đánh bại quý vương là nhiệm vụ của cậu à?”

Darkness nói một cách âu yếm cố gắng nắm lấy sự chú ý của con mắt tự xưng là Nữ Thần Của Nước.

“Tôi thật sự là Nữ Thần Của Nước, Aqua-sama.... Mặc dù nó khá là kì lạ khi các mọi người không hề tin tưởng nó một chút nào. Này, không

phải mấy người đã nhận ra khí chất thần thành của tôi từ sâu trong trái tim mình sao? Vậy thì, kể từ khi chúng ta đã sống cùng nhau khá lâu, tôi phải quan trọng hơn nhỏ Eris đó, đúng không? Sao mọi người không chuyển qua giáo phái Axis?”

Aqua đã trở nên nghi ngờ mọi thứ từ sau sự cố trước đây của tôi.

Vì mang ý nghĩ Aqua sẽ bị dụ một cách dễ dàng, Darkness đã bị sốc vì cô ta đã phản bác lại.

“...N-Nhưng, mỗi thế hệ của gia tộc chúng tôi đều trung thành bảo vệ cho đất nước và nó là tín ngưỡng của tôi. Nghĩa vụ của tôi không cho phép mình tin tưởng vào bất cứ giáo phái nào ngoại trừ giáo phái Eris...”

“Kẻ dối trá! Cậu vẫn không hề tin tôi! Darkness, tôi thật sự là Nữ Thần Của Nước! Cậu không bao giờ thắc mắc là tại sao một con người có thể ở dưới nước lâu như vậy và thanh tẩy nước chỉ bằng cách chạm vào nó à!?”

Bị tóm lấy bởi Aqua, Darkness đưa ánh mắt của mình ra chỗ khác.

“Về chuyện đó...Tớ nghe nói rằng tư tưởng của giáo phái Axis rất mạnh mẽ nhờ vào những con chiên ngoan đạo, vậy nên tôi không ngạc nhiên nếu họ có thể biến tất cả những gì họ chạm vào thành nước. Bên cạnh đó, chắc hẳn con chiên của giáo phái Axis cũng không cần thờ...”

“Xin lỗi, ngay! Xin lỗi vì đã làm cho bọn trẻ của tôi nhìn giống lũ quái vật! Mặt khác ....Mọi thứ Darkness viết trong mấy bức thư đó cũng chỉ toàn là lời khen ngợi dành cho Kazuma. Tôi tin là đã đến lúc để làm

cho mọi người nhớ đến cái tên của giáo hội Axis. Đặc biệt hơn, tôi cũng muốn nhận những lá thư từ người hâm mộ!”

Nghe thấy ước muốn của Aqua, đôi mắt cô ta sáng lên....

“T-Tôi hiểu rồi! Tôi chỉ việc đến đó thêm lần nữa, nếu đó là tất cả những điều cậu muốn, thì—”

...Và lỡ để lộ ra những sự thật quan trọng.

“...Này, cô vừa nói gì thế...?”

Darkness nhanh chóng bịt miệng lại.

Nhưng thôi rồi, nó đã quá trễ.

“Chính xác là đi đến đâu lần nữa? ...Oi, Darkness, Những lá thư cô đưa cho tôi xem lúc trước đáng lẽ ra phải đến từ bọn trẻ, đúng không?”

Dưới áp lực của tôi Darkness đập bàn rồi nói to.

“Đó chính xác là những gì đã xảy ra! Có vấn đề gì à? Tôi đã phải trả tiền cho bọn trẻ để cho chúng viết nó! Cậu nghĩ tôi có sự lựa chọn nào khác à!? Không thì anh sẽ chẳng chịu quay về nhà!”

Tôi đứng dậy sau khi Darkness đưa ra những lời buộc tội vô căn cứ.

“Đồ tội cho người bị hại! Tôi thậm chí coi lá thư đầu tiên từ người hâm mộ như là báu vật và còn định giữ nó lại nó làm kỉ niệm!”

“A-Anh đã bị mấy thứ đó làm cho phấn khởi đến như vậy sao? Về điều đó tôi thật lòng xin lỗi...”

Darkness lăm băm một cách hối lỗi.

Con khốn này, đang cố tỏ ra cao thượng.

“Quay lại thời điểm cô vẫn còn là một phụ nữ cao thượng người luôn từ chối lạm dụng danh tiếng của mình. Từ lúc nào mà cô học được cách lừa người khác như thế!? Gần đây cô có phải đã cảm nhận được sự vui thú khi sử dụng quyền lực của mình, đe dọa người này gạt tình người nọ. Và bây giờ cô....!”

Chính xác, Darkness lúc trước luôn cố gắng hết sức để giữ gia đình mình tránh xa khỏi mọi chuyện.

Nhưng bây giờ cô ta đã học được cách sử dụng quyền lực và tiền bạc, giống như là cô ta đã tiến hóa thành một tên quý tộc biến chất.

Cái kiểu phát triển gì thế này?

“Ờ...ờ thì anh nghĩ đó là lỗi của ai!? Đúng vậy, là do anh! Tôi đã trở nên đê tiện như thế này bởi vì anh!”

Darkness không biết xấu hổ nói ra hết mọi thứ. Tôi và Aqua quyết định phản pháo lại.

“Oi...Tại sao tôi lại là người nhận hết mọi tội lỗi!? Cô đang giỡn mặt đó hả, con điếm kia!? Con người cô không hề thay đổi một chút nào kể từ khi chúng ta gặp nhau!”

“Xin lỗi ngay đi! Máy lá thư đó thật sự khiến tôi cảm thấy rung động! Không chỉ riêng Kazuma cậu cũng nợ tôi một lời xin lỗi đấy!”

“Mọi người bình tĩnh lại đi, đồ ăn sắp nguội rồi đấy. Lần này em đã cố bỏ rất nhiều tâm tư vào nó đó!”

Khi mà tình huống càng lúc càng trở nên lộn xộn—hỗn loạn, bất chấp điều đó—tiếng gõ cửa vang lên từ cửa chính.

Thật sự mệt mỏi khi phải cãi nhau với họ.

Thế nên, tôi quay đi tiếp khách.

“Oi, Kazuma, chúng ta chưa xong chuyện đâu!”

“Im đi, đồ lừa đảo! Ăn tôm hùm đất của cậu đi!”

“Tôm hùm đất là cái gì?”

Tôi mở cửa trong khi Darkness đang nghiên đầu thắc mắc

(Funifura) “X-xin chào!”

(Dodonko) “Meagerm—! Ý em là, M-Megumin-san, cô ấy có nhà không?”

Đứng trước mặt tôi là là hai cô gái thuộc Hồng Ma Tộc, đang nắm lấy tay hai nhỏ này là em gái của Megumin—Komekko.

Phần 2

“Chỉ có những lá trà ngon nhất dành cho những vị khách đáng kính của chúng tôi.”

“C-Cảm ơn rất nhiều!”

“Rất cảm ơn”

Hai cô gái được Aqua mời dùng trà khi đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Đúng rồi, tôi đã từng gặp họ ở Làng Hồng Ma. Họ là.....

“vậy thì, cái gì mang hai người đến thị trấn này cùng với em gái tôi Punyfura và Dodumko”

“Sao cậu không gọi thẳng tên bọn tớ, đầu tiên! Tớ là Funifura, Fu-ni-fu-ra!”

“tớ không phải là Dodumko mà là Dodonko! Có phải cậu đang mang ác cảm với tớ chỉ vì súyt chút nữa tớ gọi cậu là Meagermin!? Chỉ do tớ súyt cắn trúng lưỡi thôi!”

Câu trả lời của Megumin làm tôi nhớ ra

Đây là bộ đôi đã xoay Yunyun như chong chóng khi còn ở trong làng.

“Dù sao đi nữa, hai người này là Funifura và Dodonko, hai kẻ tầm thường thuộc Hồng Ma Tộc. Chỉ cần nhớ tên họ trong lúc này”

“Sao cậu dám!? Sau cậu dám dùng những từ như “tầm thường” và “chỉ trong lúc này”!?”

“Mặc dù chúng tớ lúc nào cũng được đối xử như là một đôi nhưng nó không quan trọng, tớ vẫn không thể chịu được khi bị đánh giá bởi Megumin”

Nghe thấy lời giới thiệu nữa vời của Megumin, hai người này liền trở nên giận dữ.

“Đây, hãy ăn thử cái này nữa nhé! Đừng lo lắng, bọn chị còn nhiều lắm. Nên thoải mái đi.”

“Komekko, vẫn còn món tráng miệng nữa...v-vật nên đừng ăn nhiều quá, em làm chị lo lắng đấy.”

Trong khi tôi và Megumin chịu trách nhiệm đối phó với hai đứa này, thì Aqua và Darkness đang cho Komeko ăn bên cạnh chúng tôi.

Cô bé trông cực kì đói bụng khi cô nhóc đang ngẫu nhiên thức ăn với một tốc độ nguy hiểm.

Vẫn còn một chút lo lắng khi đến thăm nhà người khác, Funifura nói,

“Lâu ngày không gặp, Megumin. Em gái cậu vướng vào một số sự kiện nguy hiểm, nên bọn tớ mang cô bé đến đây”

Cô gái quyết đoán với tóc hai bím gọi là Funifura thông báo cho Megumin trong khi nhìn chăm chăm vào Komekko

“Đúng vậy, bọn tớ không chắc nó chỉ ảnh hưởng đến em gái cậu hay toàn bộ gia đình..... nhưng không cần nói cũng biết, Komekko đã gặp phải một thảm họa và không còn nơi nào để ẩn náu. Khi bọn tớ nghe rằng Megumin và Yunyun đều đang ở Axel, nên bọn tớ hộ tống cô bé tới đây”

Cô gái với tóc đuôi ngựa gọi là Dodonko ưỡng ngực ra một cách tự hào.

“Chuyện nguy hiểm là chuyện gì? Có gì đã xảy ra với gia đình của Megumin? Nhân tiện, chúng ta đã từng nói chuyện với nhau lúc anh đến thăm Làng Hồng Ma, phải không?”

Lắng nghe những câu hỏi của tôi, cả hai rùng mình, có vẻ như họ không hề có chút kinh nghiệm nào khi nói chuyện với đàn ông.

“Anh có phải là bạn trai của Megumin? Er, hai người sống chung ư? Mà quên nhà của cậu ấy đi, cả ngôi làng đang lâm vào thảm họa.”

“Đúng vậy, nó thật khó để diễn tả....”

Megumin không thể đứng nhìn họ cứ nói vòng vo thêm chút nào nữa, em ấy nhìn Komekko người đang được cho ăn rồi hỏi.

Như cảm thấy cái nhìn của chị mình, Komekko nuốt xuống bất kể cô bé đang nhai món gì.

“Bùm một cái nhà em bay mất tiêu.”

Tóm tắt khá vô ích của cô bé làm Megumin sững sốt.

“Em nói ‘Bùm’ nghĩa là gì? Giải thích rõ hơn nào!”

Thấy Megumin bối rối, Funifura và Dodonko trao nhau một ánh nhìn do dự--

“Đội quân của con gái quý vương đã tấn công Làng Hồng Ma.”

Funifura bắt đầu nói.

Nghe thấy điều đó, Megumin bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

“Con gái của Quý vương ...Điều đó có nghĩa là bí mật của ngôi làng cuối cùng cũng đã bị phác giác?”

Bí mật của Làng Hồng Ma.

Hồng ma tộc được tạo ra từ cách biến đổi gen của con người bằng một phương pháp khoa học siêu cường đã biến mất, bởi vì vậy sự tồn tại của họ là một bí ẩn.

Đó có phải là lý do mà Quý Vương đã tấn công họ?

Mặc dù, hiện tại công nghệ dùng để tạo ra Hồng Ma Tộc đã biến mất từ lâu

Hơn nữa, nó không thể là động cơ của cuộc tấn công.

“Đừng lo lắng nhiều quá Kazuma. Không sao đâu. Rất nhiều Hồng Ma Nhân biết sử dụng ‘teleportation’, bọn em sẽ không bị giải quyết một cách dễ dàng. Kể cả khi toàn bộ ngôi làng có bị thiêu trụi, bọn em vẫn có thể dùng phép thuật để sửa lại nó trong nháy mắt.”

Megumin đột nhiên nói điều này, như thể đó sẽ là một sai lầm nếu như tôi trở nên đồng cảm cho đám Hồng Ma Tộc.

“Không, anh khá lo lắng cho gia đình em, anh có hơi hứng thú với bí mật của Hồng Ma Tộc. Không phải bọn em có xu hướng sưu tầm...uhm, ‘tà thần đã bị phong ấn’ và một số thứ nguy hiểm khác ở trong ngôi làng à? Bọn em cũng treo thứ thiết bị có thể mang đến sự hủy diệt cho nhân loại ở trong một cửa hàng. Vì vậy, anh đang thắc mắc lý do mà Con Gái Quý Vương tấn công bọn em.”

Ở giai đoạn này, bất kì điều gì mà đám đó đang giấu cũng không thể làm tôi ngạc nhiên.

Vậy nên. Tôi mong em ấy có thể tóm tắt nó.

“Em hiểu rồi. Hiện tại có lẽ là lúc cần phải nói cho Kazuma biết sự thật”

Như thể đọc được được suy nghĩ của tôi, Megumin trao cho tôi ánh nhìn nghiêm túc.

“Thật ra, một trong những điểm thu hút khách du lịch ở Làng Hồng Ma là tòa tháp canh có thể do thám được lâu đài Quý Vương.”

Tháp canh?

“Chính xác, đó là ngọn tháp canh đã được nâng cấp với những đạo cụ ma pháp mạnh mẽ nằm trên đỉnh của một ngọn núi gần ngôi làng. Mặc dù nó vẫn chưa đến giai đoạn có thể nhìn thấy mọi thứ...”

Cũng với sự nghiêm túc đó Funifura tiếp lời Megumin.

“Chúng em Hồng Ma Tộc có thể quan sát lâu đài Quý Vương bất kì lúc nào. Và đã tìm thấy con gái của Quý Vương...”

Trao cho cái nhìn rắc rối, Dodonko cũng thêm vào một số chi tiết.

...Vậy đó là chuyện gì đã xảy ra. Lúc nào cũng bị theo dõi đúng là không phải chuyện đùa với Quân Đội quý vương.

Sau tất cả, thông tin là việc tối quan trọng trong chiến tranh.

Vậy, con gái Chúa Quý muốn hủy diệt cái tháp canh lúc nào cũng quan sát họ, huh....

“Mũi nhọn của việc kinh doanh tại đó là vì nó có thể nhìn vào phòng ngủ của Con gái Chúa Quý. Và giờ nạn nhân của chúng em đã biết điều đó...”

“Mhm. Chiến tranh tình báo của Quân Đội Quý Vương đúng là không thể xem thường.”

“Em vừa nói gì?”

Tôi dùng những lời thú tội của Funifura và Dodonko lại.

“Theo như họ nói, tòa tháp canh được tạo ra không chỉ với mục đích tạo ra doanh thu từ khách du lịch và còn là nơi giải trí cho mấy tên NEET trong làng. Bí mật này quan trọng đến mức...”

“...chắc chắn sẽ khiến Con Gái Quý Vương lao vào Tấn công. Đây có một việc tôi luôn muốn hỏi. Tại sao Quý Vương lại bắt đầu chiến tranh với con người? Thành thật mà nói, Không phải vì Hồng Ma Tộc mấy người và giáo phái Axis là lý do chính mà chúng ta vẫn còn đánh nhau à?”

Giống như sâu trong thâm tâm họ đồng ý với giả thiết của tôi, bộ ba Hồng Ma Nhân né tránh cái lờm của tôi.

“Oi, các cô đang thấy tội lỗi à?”

“Ý-Ý anh là gì hả, Kazuma? Tại sao chúng em luôn bị đổ lỗi...? Chúng tôi chỉ tổ chức Tiệc nướng hồng ma 4 năm một lần...”

“Tiệc nướng?”

Funifura trả lời,

Tất cả mọi Hồng Ma Nhân có khả năng sử dụng Teleportation sẽ tập trung lại từ khắp mọi nơi và tổ chức tiệc nướng gần lâu Đài Quý Vương. Sau buổi tiệc, bọn em Hồng Ma Tộc sẽ xả một loạt ma thuật vào lá chắn, và chỉ quay trở về khi Quân Đội quý vương tiến hành truy đuổi.”

“Kể từ khi mấy người thật sự phiền phức. Chúng ta có thể dùng mấy hoạt động gây khó khăn cho nhau được chưa!?!... Tuy nhiên, anh đã có thể nắm bắt tình hình. Cảm ơn bọn em vì đã đưa Komekko tới đây, bọn anh sẽ để cô bé trú ẩn ở đây. Được chứ?”

Funifura và những người đồng hành thở ra một cách thoải mái.

“Kể từ lúc đưa bé này không còn một ngôi nhà nào khác, bọn em thành thật cảm ơn. Bọn có nhiệm vụ phải tham gia...”

“Mhm, là thành viên của Hồng Ma Tộc, sao chúng ta có thể từ chối đồ ăn miễn phí được mang đến ngay trước cửa?”

Nghe những lời tuyên bố đáng sợ đó, Megumin nhảy vào và nói một cách can đảm,

“Con gái của Quý Vương, xuất hiện đi! Người chỉ là một đứa con nít dưới phép Explosion của ta! Funifura, Dodonko, xuất phát thôi!”

“Làm sao cậu có thể giúp? Bước tiếp theo, chúng ta sẽ tập hợp những Hồng Ma Tộc khác và tiếng hành mặt trận du kích với con gái Quý Vương, giờ đây cô ta đang ở làng của chúng ta. Với phép Explosion, cậu quân dự bị tốt nhất.”

Cảm thấy bị phải bội với vị trí “dự bị”, Chân mày Megumin co giật.

“Đúng vậy, bọn mình sẽ được tuyển ngay vào lúc học được ma pháp cao cấp. Cứ thoải mái mà đứng nhìn một cách ghen tị những gì mà bọn mình sẽ trình diễn.”

Với con dao thứ hai dắt sau lưng, Mugumin hướng mắt nhìn lên cùng sắc đỏ.

“Ah, nói đến thì, Yunyun cũng đang ở trong thành phố này nhỉ? Cậu có biết cô ấy đang ở đâu không? Cô ấy cũng được mời, nhưng bọn tớ vẫn không biết cô ấy ở đâu.”

“Mhm, mình nhớ Yunyun đã miêu tả người bạn mới của mình nhìn như thế nào trong bức thư. Kể cả khi bọn tớ đã nói với cô ấy là hôm nay sẽ tới.....”

Bạn của yunyun? Chắc chắn là tên quý đeo mặt nạ và tên tội phạm nào đó mà em ấy đã đi chơi cùng.

Hỏi về lý do không thể tìm thấy cô ấy, cô ấy chắc chắn không muốn giới thiệu người mà cô bé gọi là bạn dù rất muốn chứng tỏ khả năng xã hội của mình.

“—N-nhìn này, Megumin, bọn tớ muốn hỏi cậu chuyện này.”

Funifura nói giống như đây là lời cuối trước khi chia ly—

“Yunyun viết trong thư là cô ấy đã làm bạn với tên nào đó ở Axel... Cô ấy đã phóng đại chuyện đó và thật sự không làm bạn được với ai, đúng không.”

“Đ-đúng như vậy không? Yunyun có thể có thêm nhiều bạn bè khác ngoài trừ chúng tôi! Quên nó đi Megumin, làm ơn đừng nói với tớ kể cả khi Yunyun có nhiều bạn hơn bọn mình...”

Megumin thẳng thừng trả lời,

“Nói về người quen là con trai của cô ấy, đầu tiên ở đây ta có Kazuma, cộng thêm.... cái tên hút gà Vanir ở dưới phố và Mạo hiểm giả suy đồi khét tiếng Dust...”

Nhìn Megumin vừa đếm ngón tay vừa nói, Funifura và Dodonko hoảng hốt.

“Ha...haha! Nhìn xem, cô ta đang cố hết sức mình! Không như lúc còn ở Làng Hồng Ma, ở đây có rất nhiều người! Vì thế, có một hoặc hai tên kì quặc làm bạn của cô ta cũng chẳng có gì để bất ngờ!”

Funifura kiên quyết phủ nhận thất bại của mình trong khi Dodonko thì đang tự thuyết phục bản thân....

“C-Chính xác! Nhân tiện, Megumin, chuyện về anh chàng này là thế nào? Cậu đã nói rất nhiều điều về anh ta lúc còn ở trong làng. Nhưng nghĩ lại, chẳng có gì hợp lý cả. Không thể nào Megumin có thể đang yêu ai đó. Thành thật với bọn tớ đi, Megumin. Vụ tắm chung, ngủ chung và tất cả các sự kiện mọi thứ chỉ lại tai nạn, đúng không?”

Mấy câu hỏi này đúng là thảm họa.

Bên cạnh đó, Aqua và Darkness đã đưa Komekko đi đánh răng sau khi ăn xong món tráng miệng.

Chỉ còn bốn chúng tôi ở đây.

Nói cách khác---

“Yhmmm... Tớ nên nói như thế nào nhỉ...Er..”

Megumin đỏ mặt liếc nhìn tôi, rồi cúi đầu xuống.

Lạ thật, nhỏ này không thường tỏ ra nhút nhát như vậy.

“Cậu...hả, cậu đang đùa phải không!? Làm sao cậu có thể tỏ ra nữ tính như vậy...!”

“K-không, tôi không thể thua cả Megumin.... Làm sao mình có thể thua Megumin cái đùa đầu rỗng hầu như không có khả năng vương vào những chuyện lãng mạn...!”

Hai cô gái Hồng Ma Tộc dần dần lùi về phía cánh cửa.

Nhìn họ tuyệt vọng cứ như đã thấy được ngày tận thế.

Megumin nhẹ nhàng gãi má...

... và nói một cách phiến muộn,

“Làm ơn giữ bí mật với gia đình tớ.”

“Ahhhh! Bọn tớ sẽ không bao giờ...!”

“...thua cậu!”

Megumin thương thức cảnh họ vừa chạy vừa khóc.

Sau đó nở một nụ cười quý quý.

--Sau khi tiễn họ về, chúng tôi đi mua những vật dụng cần thiết cho việc ở lại của Komekko rồi trở về nhà

Ngay khi về nhà, Aqua đang chiếm lấy cái ghế sofa giống như đang thể hiện sức mạnh.

Trong khi tầm tay của cô ta là Chomosuke, còn mèo gần đây đã bị lãng quên do chuyến du lịch của chúng tôi và hiện tại đang chiến đấu cho cuộc sống thân yêu của em ấy.

“Vậy thì, chị sẽ ngủ chung với Komekko. Cũng đã lâu rồi, chắc em cảm thấy rất cô đơn. Giờ đây hãy để chị đền bù cho em với việc ngủ cùng nhau sau một thời gian dài chờ đợi.”

“Onee-chan nhất định cảm thấy cô đơn khi không có em...”

“K-Komekko!”

Như để trả lời cho lời mời ngủ chung của Megumin, Komekko nhìn chăm chú vào Chomosuke đang ở trong vòng tay của Aqua.

“Nhìn ngon...”

“Komekko, ở đây chúng ta có nhiều thức ăn đến kinh ngạc, thế nên làm ơn để yên cho Zell đại đế và Chomosuke!

“Hiếm khi chúng ta họp mặt đông đủ thế này, hãy làm một bữa tiệc chào mừng. Onii-san sẽ mang hết những món ngon ra!”

“Onii-chan thật là đẹp trai!”

Khi Komekko đang cảm thấy vui vẻ, cô bé lấy ra một quyển sổ ghi nhớ.

“Em đang viết gì vậy?”

Megumin nghiêng người qua một bên để xem cô bé đang viết gì....

“ngày/tháng/năm. Thành công quyến rũ bạn trai của onee-chan. Có vẻ anh ấy sẽ chuyển mục tiêu từ onee-chan sang tôi... Komekko!”

“Em viết ‘quyến rũ’ và ‘bạn tai’ nghĩa là gì, ai dạy cho em những từ đó!?”

“Buzucoli.”

“Tên hikikomori chết tiệt đó hả!? Tên Neet đó không hề đáng giá một xu đó!”

Chuyện gì thế nhỉ? Tại sao tôi lại cảm thấy tổn thương bởi một người không có quan hệ gì, tôi không còn là NEET nữa mà là một mạo hiểm giả?

“Nói đi, đây là cái gì? Nhật ký?”

“Mẹ bảo em dùng thứ này để theo dõi mối quan hệ giữa onee-chan và bạn trai của chị”

Tôi hoảng toàn không mong đợi là sẽ có một tên gián điệp trong số chúng tôi.

Phần 3

Ngày hôm sau.

Làm một giấc dài, sau khi tỉnh dậy tôi đi xuống tầng dưới để chuẩn bị ăn trưa.

“Onee-chan, thêm phần nữa”

“Komekko, chúng ta có thừa thức ăn ở đây, thế nên em không cần nhồi nhét vào miệng mình giống như không còn ngày mai đâu.”

Komekko con bé đã đến trước tôi giờ đang nhảy nhót xung quanh để dọn thức ăn xuống bụng, trong khi Megumin đang nhìn Komekko bằng ánh mắt lo lắng.

Sau đó—

“Này, Darkness, tại sao com mặn thế...?”

“Hmm... tại vì tôi đã khóc vào xô nước...?”

... Ở đó cũng có hai người đang nhìn Komekko mà ứa nước mắt.

Dường như mấy mắt này rất đồng cảm với hoàn cảnh nghèo đói của Komekko.

“Bởi vì em ấy có rất ít cơ hội để lấp đầy bụng của mình”

“Có thể là vậy, nhưng em là chị của con bé, em nên thấy xấu hổ đi. Đây, ăn một chút pudding để tráng miệng nào.”

“Nom!”

Sau khi đắn đo, lo lắng, do dự, mâu thuẫn trong một thời gian ngắn. Aqua đẩy món tráng miệng của mình đến cho đứa bé háu ăn Komekko.

Không thể tin được, Kể cả cái con nhỏ thiếu chu đáo nhất trong khoảng ăn uống đã bị chinh phục.

“Onee-san no rồi, em ăn dùm chị cái pudding này nhé, được không?”

“Nó thật sự ỏn chứ? Không phải pudding là một món siêu siêu hiếm mà chúng ta chỉ có thể ỏn vào dịp sinh nhật? Chị không muốn nó à?”

Trong khi nói, Komekko nhìn vào cái pudding của Aqua một cách thèm thường. Oằng người lại vì đồng cảm, Megumin và Darkness đồng thời góp luôn phần của mình.

“Komekko, bọn chỉ là những nhà thám hiểm nổi tiếng khắp quốc gia. Đừng lo về tiền bạc. Ngày mai chị sẽ làm nguyên một cái bồn tắm đầy pudding, hôm nay em chỉ cần cảm ỏn và ỏn hết mấy cái này là đủ.”

“Cảm ỏn tất cả mọi người”

Komekko cúi đầu thật sâu trong sự biết ơn khi cô bé nhận được mấy cái pudding, và xem nó giống như những báu vật vô giá.

Aqua và đồng bọn cứ mãi lú lẫn vì con bé.

Bây giờ, Megumin mới để ý tôi đang quan sát.

“Huh, anh dậy rồi à? Anh đang tìm bữa sáng sao?”

“Làm ơn... Megumin, cứ nói với anh bất cứ khi nào em cần tiền. Em luôn để anh quản lý mọi khoản thu nhập, chỉ lấy đi số lẻ và tiền thuế cho mỗi tháng. Hay anh làm một một khoản chi tiêu đặc biệt để em dùng cho việc tiêu xài cá nhân?”

Thật vậy, cô gái này thường chẳng bao giờ tỏ ra tham lam.

Thỉnh thoảng em ấy bị mê hoặc bởi mấy cái áo choàng cao cấp hay những trang bị đắt tiền, nhưng theo những gì tôi nhớ, vật phẩm đắt tiền nhất mà em ấy có là cây gậy được mua từ số tiền thưởng cho nhiệm vụ săn bắt cái.

Tôi cảm thấy vô cùng có lỗi, như khi tôi nhìn thấy những tấm phiếu giảm giá và phiếu quà tặng trong ví cô bé.

“Cảm ơn anh đã xem xét đến nó, nhưng em ổn. Mỗi tháng em chỉ gửi phần tiết kiệm của mình về cho gia đình. Nói về việc đó, em không nên gửi quá nhiều tiền về nhà, ba em chắc chắn sẽ dùng nó để chế tạo mấy thứ vật phẩm ma pháp vô dụng.”

“Anh không biết là ba em vô trách nhiệm đến như vậy”

Khi chúng tôi nói chuyện với nhau, tôi đã bắt đầu ăn bữa trưa muộn màng của mình.

“Onee-chan onee-chanm bạn trai chị cuối cùng cũng có mặt ở đây. Bây giờ chúng ta có thể đi đến guild không?”

Aqua nhìn hai chị em nói chuyện với nhau bằng khuôn mặt hiền từ trong lúc cô ta nhẹ nhàng nhấp từng ngụm trà sau bữa ăn của mình. Bỗng nhiên, cô ta nghĩ đến một việc.

“Đúng rồi, vậy là Komekko muốn đến tham quan Guild phải không? Nếu như em thích, sao không để onee-san nổi tiếng này dẫn em đến đó?”

“Đúng vậy, tôi quay về đây để bắt đầu lại từ con số không, và tiếp tục nhận quest. Mang theo Komekko trong khi tìm kiếm những nhiệm vụ phù hợp không phải là một ý tồi. Nhân tiện, tại sao em lại muốn đến đó? Không có chỗ nào khác em muốn tham quan sao.”

Komekko nói gì đó khó hiểu để đáp lại lời cặp đôi đang nuông chiều cô bé một cách khác thường này.

“Em muốn đến tham quan guild để xem onee-chan mạnh mẽ đến mức nào.”

Có vẻ Megumin hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này, toàn thân em ấy run rẩy.

“Trong những bức thư gần đây, onee-chan nói với em chị ấy rất được tôn trọng tại guild.

Mọi người thường khen ngợi hoặc cúi đầu mỗi khi nhìn thấy dáng dấp của chị ấy”

Komekko vừa nói những điều mà tôi không thể bỏ qua được.

Không khí im lặng bao trùm.

“Oi”

Nghe thấy tiếng kêu không một chút âm tiết của tôi khiến Megumin run lên và đứng dậy.

“Komekko, sao em không ra ngoài sân chơi nhỉ? Em có thể nhìn thấy Zell đại đế trong cái chuồng ở bên ngoài. Bên cạnh đó, đã rất lâu rồi kể từ lần cuối em chơi với Chomosuke, đúng không? Vậy thì hãy đem nó theo với em và đi cho Zell đại đế ăn đi nào!”

“Đã hiểu! Em sẽ vỗ béo nó cho đến khi nó siêu béo!”

Sau khi quyết định hiến tế con mèo đang tắm nắng gần cửa sổ, Megumin đưa Komekko ra ngoài với khuôn mặt đầy áp lực. Em ấy thở dài.

Nhìn thấy em ấy không có ý định đổi mặt với tôi, tôi nhắc nhở em ấy lần nữa ---

“...Oi.”

“Nó không phải như vậy đâu.”

Megumin xoay một vòng rồi nhảy ra tiếp đất trong tư thế Seiza và tự biện hộ cho mình với vận tốc ánh sáng.

Kể cả khi tôi biết chuyện gì đã diễn ra, nhưng tôi vẫn quyết định trước tiên mình cần phải biết lý do của em ấy.

Sau khi chúng tôi ngồi vào vị trí, Megumin nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định như để hồi tưởng lại quá khứ của mình.

“Để em giải thích. Vấn đề này có nguyên nhân rất sâu xa.... Đúng vậy, nó xảy ra từ cái ngày em bắt đầu rời khỏi Làng Hồng ma...”

Và thế là em ấy tiến hành giải thích cội nguồn của câu chuyện----

“—Sẽ không có chuyện gì tương tự như trái đất nổ tung đúng chứ”

Lắng nghe câu chuyện của em ấy, tôi không thấy có gì đáng lo ngại, em ấy chỉ chém gió vài lần trong những bức thư được gửi về nhà.

Em ấy còn chém gió dữ dội hơn và giải thích là vì không muốn để cho gia đình lo lắng về việc em ấy phải vất vả trong cái thế giới tàn khốc này.

Giờ em ấy nhắc đến nó, tôi nhớ gia đình em đã luôn phóng đại sự việc khi chúng tôi đến thăm Làng Hồng Ma.

“Em ước gì mình có cách khác, Nếu như em khiến gia đình lo lắng, có thể họ sẽ tới và bắt em về--đó là một tin khủng khiếp. Cộng thêm, nếu như không có em, không phải Kazuma cũng sẽ rơi vào tình thế khốn đốn sao?”

Sau khi phun ra hết những vương mắt, Megumin đột ngột đứng dậy, hất áo choàng và bắt đầu làm ra một dáng vẻ tự mãn như muốn nói “Bây giờ mọi người phải nói gì?”

“Không, uh....eh? nếu như Megumin bị đưa về nhà....?”

Tôi có thật sự lâm vào tình thế khốn đốn?

“Oi.”

Megumin phản pháo lại tôi, bây giờ tôi là người đang chìm vào trong suy nghĩ.

“Có lẽ chị sẽ rơi vào khốn đốn nếu như Megumin rời đi! Bởi vì nếu như vậy chị phải phân chia lại những công việc lặt vặt và phải làm việc nhiều hơn! Trên hết, chị sẽ mất đi một người bạn để chơi cùng chị!”

Câu trả lời cầu thả của Aqua như xát muối vào vết thương của Megumin em ấy chống cả tứ chi xuống đất với vẻ tuyệt vọng.

Darkness vượt nhẹ lưng em ấy để an ủi.

“B-bỏ việc đó qua một bên, em nên nói sự thật với Komekko, vì em không thể giấu nó cả đời, thú nhận sớm sẽ giúp em thoát khỏi hàng loạt rắc rối.”

Nhìn chúng tôi gật đầu đồng ý....

“N-Nhưng lòng tự tôn của người chị cả...! Không, Darkness nói đúng. Ban đầu, em chỉ muốn nói dối hoàn cảnh của mình để làm yên lòng gia đình—đầu tiên, em viết những lá thư chân thật, nhưng mẹ em lại thuộc kiểu bảo vệ con mình quá mức... Sau cùng, khi chúng ta hiện đang sống trong biệt thự, khoe khoan về việc trở thành người hùng ngoài tiền tuyến là một điều thừa thãi. Không có lý do gì để bắt em về nhà tại thời điểm này. Em tốt nhất nên nói rõ với Komekko.”

Megumin mỉm cười thoải mái sau khi thay đổi suy nghĩ của mình.

“—Komekko... chị có vài vấn đề quan trọng cần bàn bạc với em.”

Sau khi đưa Komekko người đã trở nên lấm bần ngồi xuống ghế, có vẻ em ấy đã có khoảng thời gian tuyệt vời khi vui chơi bên ngoài. Megumin ngồi đối diện với em ấy và nói một cách nghiêm túc,

Komekko cảm thấy kinh ngạc khi nghe thấy điều đó.

“Có phải bồn tắm đầy ắp pudding mà onee-san đã hứa sẽ làm cho em.... chỉ là nói dối?”

“Nó không phải là những việc tầm thường như thế. Bánh pudding không phải để gạt em! Chị ở đây để nói với em một điều còn quan trọng hơn!”

Nghe được lời hứa về bánh pudding của cô bé là sự thật, Komekko thở ra một cách nhẹ nhõm.

“Komekko,”

Megumin bắt đầu một cách kiên quyết,

“Em có nhớ chị đã tuyên bố như thế nào trong như bức thư về việc bọn chị là tổ đội mạnh nhất Axel không?”

“Mhm, Về việc onee-chan là một siêu siêu pháp sư có thể giết bất kì con quái nào chỉ bằng một phép thuật và việc chị được những mạo hiểm giả khác tôn trọng bởi vì nó....”

“Đúng. Về việc đó....”

Nghe thấy Komekko thuật lại, Megumin gật đầu.

“Và onee-san tóc vàng người không bao giờ lùi bước trước bất kì quái vật nào, cô ấy là thập tự quân vô cùng đáng tin cậy người có thể đứng vững trước mọi đòn tấn công. Onee-san tóc xanh vị tu sĩ không bao giờ chịu thua trước bất kì undead nào hay là quỷ dữ. Cô ấy có thể hồi sinh cả người chết giống như là một nữ thần.”

Rồi Komekko tiếp tục nói, Megumin vội vàng đứng dậy.

“Bạn trai của onee-chan là một người vô cùng thông minh và may mắn. Anh ấy đã giết vô số kẻ địch mạnh mẽ. Kể cả khi anh ta hay phàn nàn, anh ấy vẫn đứng lên giúp đỡ đồng đội của mình khi họ lâm vào nguy hiểm. Thật là một quý ông”

Vào lúc đó, Megumin bịt miệng Komekko lại.

“Komekko, em không cần phải nói ra tất cả! Sự thật đằng sau những miêu tả đó là...”

Ngay khi mặt Megumin đỏ bừng xấu hổ và chuẩn bị nói ra sự thật.

“Như mong đợi từ Megumin, có thể nhận ra chị là một nữ thần—kể cả khi chị là một trong số họ. Mọi chuyện đều ổn Komekko, chị em không hề nói dối.”

Mỉm cười, Aqua nói ra điều đó với một chút ngạo mạn.

“Er, hmmm. Trong khi chị khá ngạc nhiên về cách Megumin đánh giá mình, những điều đó không hề giả dối. Hehe... một thập tự quân....đáng tin cậy,huh.....”

Kể cả Darkness cũng không thể kiểm soát bản thân khi được tâng bốc.

“H-Hai người bị gì thế hả!? Đ-Đừng có hiểu lầm, Komekko, tất cả những gì chị đã viết trong những bức thư toàn bộ là....!”

Trước khi Megumin nói xong, Tôi tuyên bố một cách gọn gàng với Komekko—

“....Hoàn toàn là sự thật.”

Phần 4

Trên đường đi đến Guild Mạo Hiểm

Chúng tôi vừa đi vừa ăn mẩu từ Megumin vì dẫn Komekko theo

“Mấy người còn làm rối mọi chuyện hơn nữa. Em đã chuẩn bị tinh thần để bị khinh thường bởi con bé khi chuẩn bị thú nhận...”

Tôi trả lời những câu lầm bầm liên tiếp của Megumin.

“Thư giãn đi. Anh không nghĩ những gì em nói với Komekko là sai sự thật. Mặc dù có hơi phóng đại, nhưng đa số mọi việc đều là sự thật.”

“Đúng vậy, nó chỉ có một chút phóng đại. Bên cạnh đó nhiều thứ không thể giải thích rõ ràng chỉ bằng cách viết thư, vậy nên những sai lầm đó không phải là lỗi của em.”

Darkness hào hứng thêm vào trong lúc đang dắt tay Komekko, khi tôi vừa trả lời Megumin.

“Onee-san tóc vàng, có phải chị siêu khỏe? Cứng cáp đến mức có thể chịu được phép Explosion? Quá mạnh mẽ đến mức không bị kiểm soát bởi ác quỷ?”

“Mhmm, điều đó là sự thật. Hmm, er.... thật là, có phải Megumin cũng tả chi tiết về sự kiện đó...? Không cần phải nói, nó cũng là sự thật.”

“Tuyệt quá!”

Darkness, cái người hiếm khi nào được khen, đang tận dụng cơ hội này để lấy thêm sự ngưỡng mộ từ Komekko.

Chắc hẳn cô ta đang sướng lắm khi được Komekko khen ngợi. Bởi vì hiếm khi nào cái khiên thịt này có cơ hội để tỏa sáng.

“VẬY, còn chị thì sao? Sao không nói về chị một chút?”

Aqua cũng là một đứa hiếm khi được khen, đang nhắc Komekko một cách không biết mệt mỏi từ phía sau.

...lát nữa tôi cũng nên bảo cô bé nói về mình —

.
. .
.

--Giọng Megumin vang vọng trong cái hội trường khiêm tốn của Guild.

“Tôi có điều cần phải nói!”

Megumin hét lên ngay khi vừa bước vào Guild để thu hút sự chú ý của tất cả mạo hiểm giả.

Để cho Darkness với Aqua tạm thời đối phó với Komekko, tôi và Megumin bước vào Guild Mạo Hiểm để giải thích tình hình.

“Mọi người, nghe đây, chúng tôi thực ra có một điều muốn nhờ vả tất cả mọi người!”

Khi mọi người vẫn còn chú ý, tôi bắt đầu câu chuyện.

Về việc làm thế nào mà em gái Megumin đến đây và việc Megumin đã phóng đại khả năng của chúng tôi với gia đình em ấy.

Cũng nhắc đến việc em ấy trở thành thần tượng của trong Guild.

“Vì vậy, mọi xin hãy hợp tác. Chúng tôi chưa có quyết định về thưởng, nhưng ít nhất khi em gái Megumin còn ở đây. Tôi sẽ trả tiền cho tất cả đồ uống của mọi người.”

Nghe lời đề nghị của tôi về đồ uống miễn phí, một vài người như sáng mắt lên.

Tuy nhiên, vẫn còn một số người ra vẻ do dự, giống như không muốn nói dối một đứa con nít.

“Tôi biết mình đã đòi hỏi mọi người làm một việc ngu ngốc, nhưng... khi mọi người chấp nhận tôi xin bày tỏ lòng biết ơn chân thành nhất của mình.”

Tôi cúi đầu thật sâu với tất cả mọi người đang quan sát.

“K-Kazuma...!”

Megumin như chết đứng, không biết nên nói gì.

Sau đó em ấy nở một nụ cười với tôi.

“Anh không cần phải làm đến mức này vì em. Tốt nhất là em nên nói với Komekko sự thật. So sánh với việc giữ gìn phẩm giá của người chị thì việc không khiến anh phải chịu rắc rối quan trọng hơn nhiều. Mọi người, hãy quên những điều anh ta vừa nói. Xin lỗi vì đã lôi mọi người vào mớ lộn xộn này.”

Nói xong, em ấy cúi đầu xin lỗi.

...Thì đột nhiên.

“Đừng coi chúng tôi là người lạ chứ, Megumin. Chúng tôi không có vấn đề gì với việc hợp tác cả. Sau cùng, toàn bộ nước uống đều được tính lên Kazuma.”

Thình lình, một trong những bạn nhậu của tôi lên tiếng.

“Nói về điều đó, tổ đội của Kazuma là người đã cứu vớt tôi khi tôi vừa đến thành phố này. Họ mua cho tôi đồ ăn và dạy tôi những kỹ năng mạo hiểm. Đây là lúc tối đáp trả lại ơn huệ của họ.”

Đó là cô ấy, một tân mạo hiểm giả mà tôi đã ngẫu nhiên chọn để ăn cùng và chia sẻ sự thông thái khi đi mạo hiểm, trong khi giả vờ là một tên chuyên nghiệp nữa mùa.

“Đúng vậy, Tổ đội của Kazuma đã vô số lần đánh bại những tên Tướng Quỷ mạnh mẽ. Điều đó không phải là phóng đại. Nói về sự tôn trọng đối với Megumin? Dễ như ăn bánh. Sau cùng tôi đã kiếm được một khoảng tiền lớn khi chiến đấu với đám quái vật mạnh mẽ chung với cô ấy.”

Đó là một mạo hiểm giả quen thuộc.

Đối diện với những mạo hiểm giả, Megumin rơi ra những giọt nước mắt của sự vui mừng.

“uh...Cảm ơn mọi người rất nhiều. Tuy nhiên, mặc dù mọi người nói dối vì để bảo vệ nhân phẩm không ra gì của tôi, nhưng tôi vẫn không thể để mọi người làm vậy. Cho nên, tôi hiểu mọi người đều có ý tốt.....

Vào lúc mà Megumin cúi đầu nói.

Cửa Guild mở bung ra.

“Và đây là Guild Mạo Hiểm Giả của Axel! Đúng vậy, ở đây có thể là thị trấn khởi đầu, và mọi người ở đây đều có lv thấp, nhưng nó không thiếu những quý ông sẽ ăn nhậu cùng em chỉ để quây cho thỏa thích!”

Mọi người dồn sự chú ý đến Aqua, người vừa bắn ra một mớ lời lẽ lộn xộn. Sao đó Komekko tiến vào trong lúc nắm tay Darkness—

“Nhưng onee-chan nói thành phố này có rất nhiều mạo hiểm giả hùng mạnh!”

--rồi nói những điều khiến mọi người chấn động—

“Chị ấy nói họ đã ra mặt chiến đấu với Tướng Quý Beldia, một pháo đài di động ‘Destroyer’ và con Kowloon Hydra mà không hề chùn bước. Họ siêu dũng cảm và siêu đẹp trai!”

Cô bé tuyên bố điều đó với nụ cười lấp đầy khuôn mặt.

Nghe thấy điều đó, toàn bộ mạo hiểm giả đồng loạt lườm Megumin, người mà khuôn mặt đang đỏ chót giống như áo choàng của em ấy. Em ấy kéo mũ của mình xuống để tránh đi ánh nhìn từ mọi người.

Komekko không nhận ra điều kì lạ đang diễn ra với chị mình, mà đưa mắt đánh giá những mạo hiểm giả ở gần cô bé.

“Tuyệt quá!”

“T-Thật sao? Có lẽ. Mạo hiểm giả ở thành phố khác đã bỏ rơi thành phố này ngay lập tức. Bọn anh có thể mạnh, nhưng chị em còn mạnh mẽ hơn rất nhiều!”

Khi thấy mạo hiểm giả đó vừa cười vừa nói, Megumin quay lại với vẻ ngạc nhiên.

Một nữ mạo hiểm giả bên cạnh cũng nói một cách tự hào,

“Mhm, kể cả khi bọn chỉ có lv khá thấp nhưng so về niềm đam mê mạo hiểm thì không có thành phố nào sánh bằng. Và đương nhiên, bọn chị không là gì với Megumin-san cả!”

“Thật tuyệt”

“Hey!?”

Megumin cố gắng trong tuyệt vọng để dùng nữ mạo hiểm giả kia thời phòng sự việc nhiều hơn nữa, nhưng những người khác đã bắt đầu đua theo ca ngợi em ấy.

“Megumin-san là một cô gái thật thà. Mạo hiểm giả của thành phố này vô cùng dũng cảm. Một kẻ như anh đã xông thẳng vào tên khốn Beldia chỉ để bị giết bởi hắn. Hehe, cho dù nó chỉ là vì những điều tốt đẹp cho thành phố này. Lúc đó anh được mọi người thừa nhận và có thể sử dụng một chút mảnh khỏe...Sau cùng, về sự dũng cảm hay thông minh, anh vẫn không thể nào so sánh với Megumin-san, người đã làm một trận tay bo với Beldia.”

Nhận được ánh nhìn ngưỡng mộ từ Komekko, mọi mạo hiểm giả nói ra những điều khiến Megumin không biết làm sao để phản ứng.

“Khi anh lần đầu nghe thấy cái pháo đài di động ‘Destroyer’ thú đã biến vô số quốc gia thành bình địa, đang tiến đến Axel, anh đã run rẩy trong sợ hãi. Nhưng khi đó, anh quyết định là mình phải bảo vệ cái thành phố đã nuôi dưỡng mình bao lâu nay. Đương nhiên, cỗ máy đó cũng bị phép Explosion của Megumin-san thổi bay. Nhân tiện, vết sẹo trên đầu này anh nhận được vào lần đó đấy....”

Komekko với đôi mắt long lanh đang chăm chú lắng nghe những câu chuyện đã để lại các vết sẹo lên người của những mạo hiểm giả.

“Anh vẫn nhớ trận chiến với con Kowloon Hydra. Nó là một trận khó nhằn... nó vốn là một trận chiến chỉ những kỵ sỹ hoàng gia có thể đối đầu, nhưng khi Thủ đô đang bận rộn đối phó với quân đội Quý Vương, họ không có thời gian. Cuối cùng, bọn anh phải tự mình đánh đuổi nó. Anh có sợ không, em có thể hỏi? Ha, nhưng không may anh không biết sợ hãi là gì. Và con hydra? Không ai khác ngoài Megumin-san đã tiêu diệt nó!”

Một mạo hiểm giả khác tham gia vào Show diễn. Mọi người gật đầu đồng ý ngoại trừ Megumin và Komekko

“Onee-chan mọi người ở đây đều vô cùng tuyệt vời!”

Những lời khen ngợi ngây thơ của Komekko mang đến nụ cười trên khuôn mặt của mọi người.

KOMEKKO CŨNG
NGHĨ NHƯ VẬY,
ĐÚNG KHÔNG?
NHỮNG MẠO HIỂM GIẢ
TUYỆT VỜI Ở ĐÂY
SẼ HOÀN THÀNH
NHIỆM VỤ NÀY
TRONG NHÁY MẮT THÔI.

ONEE-CHAN
BẢO MỌI
MẠO HIỂM GIẢ
NƠI ĐÂY ĐỀU
VÔ CÙNG
TUYỆT VỜI !!

KAZUMA

LUNA

KOMEKKO

Megumin đang bị sốc đến kinh hoàng và lâm bầm cái gì đó khó hiểu như ‘demonic-imouto’ (cô em gái quý quyết)

Phần 5

“Qua đây, nhóc. Thử một chút tôm nướng mang hương vị đặc biệt của Axel này!”

Trên cái bàn ở giữa sảnh guild — Một tên mạo hiểm giả mặt mập đặt một đĩa đầy đồ ăn trước mặt Komekko

“Tên đàn, mấy đứa nhỏ chắc chắn thích hamburger hơn! Đây, thử món hamberger tôm này nhé!”

Như là đang thi đấu, một nữ mạo hiểm giả gần đó mang mấy cái hamberger tới.

Cô gái nhỏ nở một nụ cười làm tan chảy trái tim người khác... mặc dầu có chút ranh mãnh rồi...

“Em sẽ ăn cả hai!”

...đưa ra quyết định.

“ — Thật kinh khủng. Em thật sự rất lo lắng cho tương lai của con bé. Nó sẽ là một vấn đề lớn nếu con bé chỉ vì lợi ích mà đi đào mộ mấy tên con trai.”

Dùng âm lượng mà chỉ tôi có thể nghe, Megumin nói khi nhìn Komekko chìm vào trong sự hiểu khách.

“Là một người chị gái, em cũng có kỹ năng khá tốt trong việc móc túi đàn ông. Nhìn đi, đây là hột dẹt hiếm có mà mọi thứ trở nên ướm át, em sẽ phá hỏng tâm trạng..... Owowowowow!

Khi mà Megumin nhéo tôi bởi vì đã nói ra mấy thứ không cần thiết, cô lễ tân nở nụ cười với Komekko rồi tiếp cận con bé.

Nhìn cái đĩa kem trên tay cô ấy, có vẻ cô ta cũng đã bị quyến rũ bởi nét dễ thương của Komekko.... Khoan đã, có gì đó không ổn.

.

.

.

Komekko lặng lẽ nhét đầy đồ ăn vào miệng như một con sóc.

Một onee-san đứng ngay phía sau Komekko—

“Xin thứ lỗi...”

Trong khi mỉm cười, cô ấy lấy ra một xấp giấy.

Sau đó chuyển 1 tấm cho một mạo hiểm giả gần đó.

“Thảo phạt bóng ma của Lucy? Hmmm, có lẽ nào...”

Nghe thấy điều đó, mọi người liếc nhìn nhau.

Xấp giấy mà onee-san đó cầm toàn bộ đều là những bản copy của nhiệm vụ chinh phục.

Trên hết, trong nội bộ mạo hiểm giả gọi nó là “nhiệm vụ sào riêng” bởi vì không ai muốn đụng đến nó và luôn cách xa mười bước. Cứ

như vậy, nhiệm vụ đó bị bỏ mặc. (Sầu riêng ở bên nhật đều quá chín và là loại nhão không đặc như của VN. Mình từng mua thử một trái để ăn và mùi nó quá nồng và khó chịu trong khi mình cũng là một người thích ăn Sầu riêng)

Với điều này, Aqua chồm người đến và nghiên qua nhìn tôi.

“Kazuma Kazuma, tôi có một cảm giác kì lạ. Chúng ta chắc chắn sẽ rơi vào hoàn cảnh bị ép buộc nhận cái nhiệm vụ lẩm lộng đó.?”

“Thật trùng hợp, Aqua, đó cũng là điều mà tôi đang nghĩ đến.”

Tôi lùi lại từng bước một vì cảm nhận thấy bầu không khí nguy hiểm từ phía xa.

Khi tôi đã chuẩn bị tinh thần để chạy trốn thì mọi thứ trở nên tồi tệ, onee-san đó nói với Komekko người người đang khó khăn để đứng dậy sau khi kết thúc hai phần ăn,

“Em là Komekko phải không? Chị có một phần kem để tráng miệng nè. Em có thể nghe onee-san chị sẽ cho em nhưng đổi lại em nghe chị nói một chút nhé?”

“Vâng ạ”

Cô bé trả lời một cách trôi chảy kể cả sau khi ăn quá nhiều như thế. Onee-san đó đặt đĩa kem ngay trước mặt Komekko

“Đúng vậy, lúc trước có một nữ tu sĩ tên là Lucy, vì một số hoàn cảnh mà biến thành quái vật được gọi là bóng ma.... Cho tới hôm nay, cô ấy luôn sử dụng hết thời gian của mình trong lo lắng gần những tàn tích được cho là những gì còn sót lại của nhà thờ. Komekko, em có cảm thấy tệ cho bóng ma-san không?”

“Em có”

Nuốt xuống mớ kem mà cô bé vừa nhận được, Komekko đồng ý một cách tự nhiên.

Onee-san đó gật đầu thỏa mãn trước câu trả lời của cô bé.

“Komekko cũng nghĩ như vậy, đúng không? Nhưng đừng lo lắng, bởi vì những mạo hiểm giả mạnh mẽ của chúng ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ này chỉ với một chút cố gắng thôi!”

.
. .
. . .

(tất cả mọi người) “Hả!?????”

.

Nhận xét vô tư của Onee-san làm cho mọi mạo hiểm giả phải thét lên vì sốc.

“N-Nè, Luna san, cô đang nói gì vậy, việc này...”

“Mọi người sẽ hoàn thành nó, đúng chứ?”

Luna chặn họng của mạo hiểm giả bên cạnh cô ta.

Bên phía còn lại của onee-san, Komekko nhìn những mạo hiểm giả với ánh mắt đầy hy vọng. Cuối cùng, không ai có đủ dũng cảm để từ chối—

“— vậy thì, hãy biến khỏi đây trước khi chúng ta bị lôi vào. Nhìn xem onee-san đó đang mỉm cười một cách rực rỡ. Cô ta chắc chắn vô cùng vui vẻ bởi vì cái nhiệm vụ không ai thèm quan tâm cuối cùng đã được đáp lại.”

Tôi nói khi chỉ ra ngoài bằng ngón cái. Những mạo hiểm giả bị mời nhận nhiệm vụ có biểu cảm trên gương mặt thật khủng khiếp.

Không ai thắc mắc về gợi ý của tôi. Mọi người lén lút, rón rén đi đến cánh cổng của guild.

Bóng ma Lucy.

Trên một ngọn núi ở gần Axel tồn tại một tàn tích của nhà thờ cũ.

Nó không thuộc về giáo phái Axis hay Eris.

Trong khi không biết vị thần nào mà chỉ có một lượng nhỏ người theo đạo, Tin đồn nói là Lucy chính là con chiên cuối cùng của giáo phái đó.

Ở thế giới này, sức mạnh của thần linh tỉ lệ thuận với sự tín nhiệm của những người theo đạo.

Điều đó ngụ ý rằng nếu một vị thần mất hết tất cả con chiên ở nhân gian, họ sẽ biến mất khi toàn bộ sức mạnh của mình bị mất đi.

Lucy một người hết lòng sùng đạo không muốn vị thần mà cô ta tin tưởng biến mất, vậy nên cô ta vẫn tiếp tục cầu nguyện cho vị thần đó kể cả khi chết.

Bởi vì cô ta vẫn tiếp tục cầu nguyện cho dù đã hóa thành bóng ma, những người theo đạo đầy đức hạnh đã vô cùng xúc động bởi đức tin đầy nhiệt thành của cô ấy mà nhắm mắt cho qua.

Bên cạnh đó, cô ta vốn là một cựu thập tự quân, Lucy có khả năng kháng cự kỳ cao với phép thuật thánh hệ kể cả khi cô ta là một bóng ma.

Để giải thoát cho một bóng ma như vậy, cần một tư tế cực mạnh. Tuy nhiên những tu sĩ cực mạnh thì vô cùng nhân hậu và đạo đức.

Nhờ vào sự trái ngược đó, Lucy vẫn còn có thể lang thang ở những tàn tích cho đến ngày hôm nay. (để thanh tẩy những linh hồn đầy thù hận thì cần người có đức tin vào đạo đức tốt bên cạnh sức mạnh phép thuật và ngược lại. Nhưng Lucy là một con ma đầy đức tin và phẩm hạnh đã thế còn kháng phép cao nên những tu sĩ cấp cao không thể làm gì được)

“Chúng ta cần một tư tế cực mạnh để tiễn đưa Lucy. Một kẻ ồn ào mà không có đức tin lẫn đức hạnh. Người như vậy có tồn tại không?”

“Chúng ta đúng là có khá nhiều những tên theo đạo rác rưởi, nhưng cần phải mạnh mẽ. Hầu hết những tu sĩ ở thành phố này đều bốc mùi thối nát và cũng như không có kỹ năng.”

“Còn về những người sùng đạo của giáo phái Axis thì sao? Họ sẽ vô cùng hạnh phúc khi gửi Lucy về thế giới bên kia, đúng không?”

Ngay phía sau lưng tôi là những lời thảo luận của các mạo hiểm giả, chúng tôi đã lên được ra tới cửa và chuẩn bị mở cửa một cách yên lặng nhất có thể.....

“K-Kazuma, Kazuma.....”

Giọng nói run rẩy của Megumin khiến tôi quay đầu lại một cách không thoải mái.....

...chỉ để nhìn thấy ánh mắt của mọi người đang tập trung lên người Aqua.

Phần 6

Ngày hôm sau.

Khởi hành từ sáng sớm, chúng tôi đã đến ngọn núi phía bắc Axel.

“Này, Aqua, một thập tự quân nói ra điều này có vẻ khá khó hiểu, nhưng chúng ta có thật sự phải tiêu diệt Lucy? Nói thật, tớ cảm thấy không phục....”

Hôm qua, sau tất cả mọi chuyện, thế nào chúng tôi không không chấp nhận nhiệm vụ chinh phục Lucy.

Những tên mạo hiểm giả đó đã cảm thấy thật thanh thản sau khi cái bọn không biết xấu hổ đó đẩy cái nhiệm vụ này qua cho chúng tôi, chỉ để nhận lại một mớ ‘nhiệm vụ sần riêng’ khác.

Mặt khác, Komekko có vẻ đã nhận ra cô bé có thể được cho ăn miễn phí bởi mọi người, vậy nên cô bé đã đến guild từ sáng sớm.

“Cậu đang nói gì vậy , Darkness? Cậu không nghe được lý do vì sao cô ta còn lưu luyến lại thế giới này à? Cô ta là một trường hợp khác với linh hồn của đất ở trong nhà chúng ta, cô bé chỉ cô đơn và thích nghe những câu chuyện phiêu lưu mạo hiểm. Cô bé có thể tự động hóa kiếp khi linh hồn mình được thỏa mãn, nên nó không phải là vấn

đề. Hơn nữa, Lucy sẽ mãi mãi lưu lại thế giới này. Với điều đó, chúng ta có nhiệm vụ ép cô ta về với thế giới bên kia.”

Chuyện gì xảy ra với con mắt này thế?

Trường hợp hiếm hoi mà Aqua tỏa ra hào quang như một nữ thần khiến mọi người bị sốc. Aqua có vẻ không biết đến điều đó và tiếp tục nói,

“Khi tôi không biết vị thần không nổi tiếng mà cô ta là ai, nhưng càng ít đối thủ cạnh tranh thì càng tốt. Tôi sẽ tiến đưa cái tên cuồng tín cuối cùng của tên thần bị ruồng bỏ này một lần và mãi mãi.”

“Con đàn bà vô dụng này, Trả lại cho chúng tôi cái cảm xúc của lòng trắc ẩn kia ngay.”

Chúng tôi vừa nói chuyện vừa di chuyển, cuối cùng chúng tôi đã thấy dấu hiệu từ những phần còn lại của nơi nhìn như là một nhà thờ nhỏ.

“Phải là nó, nhà thờ của tên thần bị chối bỏ! Ai thèm quan tâm kể cả khi cô ta là nữ thần của sự Thao Túng và Thù Hận. Tôi sẽ hủy diệt cô ta cùng với Lucy!”

“Tôi có cùng suy nghĩ với Darkness... Nhìn thấy một vị thần đang gặp nguy hiểm mà còn là nữ thần càng khiến tôi cảm thấy lưỡng lự. Sau cùng, tôi không biết mình có thể gét bóng ma đã sống trong lo lắng đó không....”

Aqua lơ đi lời phàn nàn của tôi, bắt đầu cảm thấy vui vẻ rồi di chuyển nhanh hơn đến nhà thờ. Megumin đột ngột dừng lại.

“...Aqua, chị nói gì cơ? Vì thần của thao túng và thù hận?”

“Đúng vậy. Đó là nhữn gì mà cô lễ tân nói với chị. Bóng ma Lucy là con chiên của nữ thần của sự Thao Túng và Thù Hận. Vẫn còn tiếp tục cầu nguyện cho đến ngày hôm nay.”

Sau đó, Megumin kéo áo tôi.

“Kazuma, em có thể nói điều này không?”

“Hả? Đừng nói với anh là chúng ta nên tỏ ra thương hại cho Lucy bởi vì cái tên “nữ thần của sự Thao Túng và thù hận’ quá ngẫu để có thể biến mất nhé.”

Câu trả lời hơi nghiêm túc của tôi làm Megumin run rẩy.

“...K-Không. Kể cả khi nữ thần của sự thao túng và thù hận nghe rất ngẫu, cô ấy là mọi người quan trọng có liên quan tới em.”

“Oh, tên tà thần.... Tại sao em luôn xoay sở để dính líu tới mấy cái thế lực quỷ quái như vậy. Một mình Aqua ở bên thôi là đã thừa phiền phức rồi.”

Mặc dù tôi cảm thấy không nói nên lời, tôi vẫn để em ấy nói tiếp. Sau đó Megumin hồi tưởng,

“Kazuma, anh có nhớ lúc mình đến thăm làng Hồng ma không?”

“Mhm, đương nhiên. Làm sao anh có thể quên được một nơi đặc biệt như vậy? Ngủ chung giường với Megumin và bị.....quấy rối td bởi Sylvia...”

“Em không nhớ tới việc ngủ chung! Bên cạnh đó, em hỏi anh có còn nhớ đến những điểm thu hút khách của ngôi làng không.”

“Đúng rồi. Những thứ như đèn thờ nekomimi và tảng đá có cây Excalibur. Máy cái đó có vấn đề gì à”

Megumin vẫn còn do dự để nói cho tôi.

Và rồi....

“Ờ đó cũng có ‘ngôi mộ phong ấn ác thần’ và ‘nơi phong ấn nữ thần vô danh’, đúng chứ?”

“Mhm, anh nghĩ là mình có nhớ. Cả hai điểm phong ấn đều đã bị hủy đúng không. Bị phong ấn trong ngôi mộ có phải là Quý Tướng tên là Wolbach, và??”

“Phong ấn của tà thần vô tình bị phá vỡ khi em còn bé, nhưng tại thời điểm đó xét tội em là vô nghĩa. Bỏ nó qua một bên. Vấn đề ở chỗ nơi phong ấn nữ thần vô danh.”

“Em nói ‘vô nghĩa’ là sao? Anh nghĩ để cho ác thần trốn thoát giống như là e đang đi chọc tổ ong bắp cày và khá là có ý nghĩa đấy chứ.”

Megumin phớt lờ lời buộc tội của tôi và nói với tông giọng bình thường,

“...Phải, ngày hôm đó khi lần đầu em học được phép Explosion. Để đánh bại tên tay sai của tà thần, em đã niệm thần chú explosion khi bảo vệ Komekko và Yunyun.”

“này, đừng có đánh trống lảng, lúc nói hãy nhìn vào mắt anh này.”

Megumin vẫn không có ý định quay mặt lại, giống như em ấy đang tự nói với chính bản thân mình.

“Đơn giản là mục tiêu của phép explosion tình cờ lại đang đứng trên vùng đất phong ấn. Dẫn đến việc, Nữ thần của sự thao túng và thù hận bị nhốt ở đó đã trốn thoát, và sau đó bọn em không còn nhìn thấy cô ta nữa.”

“nãy, em đang nói cái quái gì thế? Không phải em đang đánh trống lảng à!?”

Em ấy nói mà không thềm ngừng lại---

“Tồn tại thần thánh mà Lucy thờ phụng chắc chắn là nữ thần đã bị phong ấn ở Làng Hồng Ma ở thời điểm đó. Bây giờ, nữ thần đã được tự do 2 năm rồi. Cô ta chắc chắn đã có được những tín đồ khác ngoài Lucy. Do đó, đừng có lo lắng khi gửi Lucy trở về thế giới bên kia, Nữ thần chắc chắn không thể nào biến mất.”

Tôi như chết lặng bởi những vấn đề vừa được ném vào mặt tôi.

“Đầu của Hồng Ma Tộc mấy người bị lỏng vít à? Tự đem tà thần về phong ấn rồi tại chỗ mấy người, thậm chí còn biến nó thành một điểm du lịch, Không phải mấy người sống ngoài vòng pháp luật à!? Ít nhất hãy nghĩ đến cảm xúc của người khác đi!”

Bây giờ em ấy nhắc đến nó, tôi thật sự muốn tát thẳng vào mặt kẻ đã tạo ra Hồng Ma Tộc

Mặc dù, ít ra chúng tôi đã biết được rằng cho dù có thanh tẩy Lucy cũng không làm hại đến nữ thần.

Theo cách đó, khó khăn duy nhất chính là sự kháng cự mạnh mẽ với phép thuật thánh hệ của cô ta. Tuy nhiên đó không phải là vấn đề đối với Aqua.

Vậy thì, đã đến lúc để làm những việc cần làm--!

Phần 7

“Dừng lại ngay đó, tên khốn của giáo phái Axis! Không được tiến thêm bước nào nữa!”

“Ngươi nói cái gì hả, con ma chết tiệt!? Người làm ta cảm thấy sẽ thật phí phạm nếu dùng thanh tẩy lên ngươi! Để ta tiến ngươi lên đường với cú đánh của thần!”

Sau khi đến nhà thờ, chúng tôi nhanh chóng bắt đầu công việc thay tẩy bóng ma.

“Regina vĩ đại, Nữ Thần của sự Thao Túng và Thù Hận, xin hãy giáng thiên phạt xuống con ả tóc xanh này! Tín đồ đáng khinh của giáo phái Axis, nếm mùi nguyên rửa của ta đây!”

“Ngươi dám cả gan nguyên rửa một Nữ Thần thuần khiết như ta đây, đừng có mà làm trò cười! Darkness, cho tôi mượn kiếm của cậu! Xem tôi xóa xổ con ma và cái nhà thờ rách nát mà nó gọi là nhà này!”

Lucy, hồn ma cư trú ở đây, chắc hẳn là một người sùng đạo và đạo đức để có thể tiếp tục cầu nguyện kể cả sau khi chết.

Hiện đang cãi nhau với Aqua là một ma nữ mờ ảo với vẻ ngoài khoảng 20.

Megumin và tôi nhìn họ đánh nhau một cách ngu ngốc, sau đó Darkness lao vào can thiệp.

“Hai người bình tĩnh lại đi. Aqua, chúng ta đều là những con chiên ngoan đạo. Lucy, cô hằng cũng là một con chiên, đúng chứ? Vì vậy,

mọi người hãy bình tĩnh và nói chuyện cho ra lẽ nào. Nữ thần mà hai người thờ phụng sẽ không muốn thấy hai người đánh nhau, đúng không?”

Darkness nở nụ cười cay đắng. Nữ thần vào bóng ma cùng nhau đã kích lại cô.

“Oi, ý cậu là gì khi nói ‘nữ thần mà hai cô thờ phụng’!? Không phải cậu đã nhận ra thần chất của tôi à!? Bóng ma này dám khinh thường Nữ Thần, cậu không thấy tôi nên hủy diệt cô ta càng sớm càng tốt sao!?”

“Regina-sama, người tôi trung thành thờ phụng, là Nữ Thần của sự Thao Túng và Thù Hận! Chúng tôi tin tưởng vào giáo lý ăn miếng trả miếng! Thế nên, người ngoài như cô thì tự lo chuyện của mình đi!”

Darkness bị phản dame một cách bất ngờ. Nhưng hai người này vẫn chưa nói xong.

“Thật là, đây là vì sao tôi nói bọn giáo phái Eris toàn một lũ không biết lý lẽ! Eris có quá nhiều người thờ phụng, đương nhiên cô ta sẽ không cần phải đánh nhau! Hơn nữa, bọn chúng có thể hành động kiêu ngạo, chỉ bởi vì giáo phái của chúng là quốc giáo và kiểu gì chả có người trục lợi. Darkness, tại sao cậu không định kì đến cầu nguyện tại nhà thờ giáo phái Axis nhỉ?”

“Tôi rất là ghen tị với số lượng tín đồ mà giáo phái Eris có! Những giáo phái không phổ biến như chúng tôi phải đấu tranh sinh tồn mỗi ngày! Muốn hòa bình à? Đừng có mang cái vấn đề đẳng cấp thế giới đó ra!”

Sau khi bị mắng như tát vào mặt bởi cặp đôi nọ Darkness trở nên câm lặng.

“Nhìn cô đi, Cứ phải xen vào chuyện của người khác. Aqua kiêu gì cũng phải dùng thanh tủy lên cô.”

“Tôi cũng là một kẻ mộ đạo, Vậy nên tôi luôn muốn thử thuyết phục một con ma để cho nó tự hóa kiếp bởi chính mong muốn của mình.”

Khi tôi nữa vời an ủi một Darkness đang chán nản, cuộc chiến bên kia trở nên căng thẳng và dần dà tiến đến đà bạo lực.

“Sám hối đi! Xuống dưới địa ngục mà sám hối vì dám chọc giận nữ thần! Ahahahaha! Hãy Xem đòn God’s Blow của ta sẽ tiễn tên nữ thần bị ruồng bỏ cùng với tín đồ của mình xuống mồ!”

“Grrr! Mùi hương của kẻ thù mà ta đã ngửi từ nãy đến giờ.... Ta không tin cái loại như ngươi có thể là, một người như ....!? Regina-sama, con vẫn còn nhiều ơn huệ chưa báo đáp lại cho người! Regina-sama đã tiễn cái tên đã dám lãng phí hết những đồng tiền mà con vất vả mới kiếm được xuống địa ngục! Regina-sama người đã cướp hết tất cả không chừa lại một xu của con đàn bà đã cưới anh trai con chỉ vì muốn lừa tiền từ người anh giàu có của con! Con phải giữ cho người không biến mất dưới danh nghĩa của những con người kém may mắn!”

Lucy cầu nguyện trong nước mắt trái ngược với Aqua người đang tiến đến với một nụ cười xấu xí trên gương mặt khi đang chuẩn bị vung nắm đấm.

Sau đó.

“Đừng lo, nữ thần mà cô đang cầu nguyện đã được giúp đỡ để thoát khỏi phong ấn 2 năm trước. Giờ đây cô ta chắc đã thu nhận thêm được nhiều người tín đồ rồi.”

Megumin, người này giờ luôn quan sát một cách bình tĩnh, nói với Lucy.

Em ấy cũng khá giống một người mộ đạo.

“...Thật sao? Làm sao cô biết được chuyện đó?”

Lucy nhìn chăm chăm vào Megumin như thể tìm kiếm sự cứu rỗi.

Vì tôi là người đã giải thoát cho nữ thần mà cô thờ phụng. Đi đi, cô có thể an nghỉ rồi.”

Có lẽ không nhìn thấy sự giả dối trong lời nói của Megumin, Lucy nở một nụ cười thanh thản cứ như lời cầu nguyện của cô đã được hồi đáp.

“Cảm ơn cô nhiều lắm, người xa lạ tốt bụng.... Trong khi tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn của mình đúng cách –nhưng có vẻ lý do duy nhất khiến tôi còn lưu lại thế giới này đã được thỏa mãn—tôi không thể ở lại lâu hơn. Xin lỗi vì đã không thể đền đáp lại ân huệ của cô...”

Nói ra điều đó, Lucy mỉm cười cay đắng. Megumin trở lại bản chất thật sự của mình.

“Bản chất của Hồng Ma Tộc không bao giờ cho phép chúng tôi từ chối lòng biết ơn. Nó khá giống với lời dạy ăn miếng trả miếng của các người. Chúng tôi đã đạt nhiều thứ từ Nữ Thần của sự Thao Túng và Thù Hận, thế nên cô không cần phải căng thẳng.?”

Giờ đã trở nên thanh thản, Lucy nở một nụ cười nhẹ nhàng với Megumin---

“God’s Blow!”

“Ouch!”

Vị Tu sĩ chân chính, người bị bệnh mù tình huống kinh niên đột nhiên đấm Lucy.

“Cô đột nhiên làm cái quái gì vậy! Tại sao cô phải làm rối mọi chuyện lên sau khi mọi người đã hiểu được nhau!? Với những việc này giờ đã xảy ra, cô ta sẽ sớm về trời một cách tự nhiên!”

Nhìn thấy cái cảnh tượng có chút thái quá này, Darkness và Megumin chết đứng.

“Chính xác bởi vì cô ta sẽ sớm về trời! Tôi không thể chịu đựng việc bị coi thường, bởi vì tôi nghi ngờ rằng chính tên nữ thần bị chối bỏ đó để cho tín đồ của cô ta trốn thoát sau khi làm ô uế tôi!”

Lucy run rẩy dữ dội vừa cô ấy nhìn cái con nữ thần trẻ trâu trước mặt mình vừa xoa xoa khuôn mặt.”

“Cô Không thể nào là nữ thần! Nếu như vị thần nào cũng giống như cô những tín đồ sẽ ruồng bỏ họ! Đừng có cảm thấy xấu hổ bởi vì cô có ít tín đồ hơn kouhai của cô Eris-sama! Giáo phái thuộc kouhai của cô đã trở thành quốc giáo. Trong khi, số lượng tín đồ của giáo phái Axis....fft!”

Lucy nén cười khi chỉ vào Aqua.

Đôi mắt của Aqua bùng cháy.

“Oi, cô kiềm chế nó lại! Tôi sẽ không chấp nhận việc mình bị la mắng như vậy bởi tín đồ của giáo phái bị chối bỏ chỉ có vài thành viên có mà có thể biến mất bất cứ lúc nào!”

Trở nên hoàn toàn nguy hiểm, Aqua đã thử tóm lấy Lucy, nhưng cô ấy đang dần biến mất. Cơ thể cô ấy dần dần nổi lên bầu trời.

“Regina-sama vĩ đại... như là tín đồ của nữ thần thù hận, ở thời khắc cuối cùng tôi đã bung ra một bản anh hùng ca chế giễu cái con nữ thần đã thua cho kouhai của mình.... Hoàng thành việc tỏ ra bá đạo, giờ tôi sẽ lên đường. Tôi mong ngài sẽ có được một tương lai tươi sáng....”

Và như thế.....

...tín đồ của Nữ Thần của sự Thao Túng và Thù Hận—

“WAAAAAAH!Làm sao cô ta có thể trốn thoát khỏi điều này!”

Hạnh phúc biến mất sau khi giáng một đòn chí mạng vào Nữ Thần của Nước.

Ghi chú

Darkness nghĩ tôm hùm đất là tôm hùm nhỏ (Lobster và crawfish)

(yếu nhót-fura, Do-phế vật-Ko)

(Meager = còi)

Chương 4:

Lật tẩy con quái vật xảo trá này!

Phần 1

“Oh Komekko, em có hạt com dính trên miệng này.”

Vào buổi sáng sau hôm Aqua đánh bại được bóng ma-Lucy.

Megumin cẩn thận quan sát Komekko khi cô bé càn quét bữa sáng của mình.

Nhìn Komekko ăn một cách chăm chú, Megumin nở một nụ cười gượng gạo sau đó lấy tay bốc lấy hạt com đang dính trên mặt cô bé rồi ăn nó.

“Onee-chan lấy trộm đồ ăn của em!”

“K-Komekko! Đừng có làm quá lên chỉ vì chị ăn mất một hạt com của em! Ăn chậm lại và từ tốn nếu như em không muốn chuyện đó xảy ra lần nữa. Bữa sáng của em sẽ không mọc chân và chạy đi bất cứ lúc nào đâu.”

Lắng nghe chỉ dẫn tràn đầy lòng tốt của Megumin, Komekko trở nên nghiêm túc khi đặt dao nĩa xuống bàn.

“Khi trước onee-chan từng ăn trộm bắp từ nông trại, Chị đã nói là bọn chúng sẽ chạy mất nếu chúng ta không nhanh chóng ăn nó.”

“Quên nó đi, gạo nấu chín không biết chạy!”

Sau khi hoàn tất bữa sáng, nhìn cuộc đối thoại đó Aqua mỉm cười.

“Có chị, em thật là tốt. Ne, Kazuma, bây giờ tôi cũng muốn có một cô em gái. Thế giới này có một vật phẩm ma thuật làm bẻ cong giới tính, anh biết không? Sao chúng ta không thử nó nhỉ?”

“Tôi không biết chính xác là cô đang muốn nói đến điều gì, tôi hiểu cái cảm giác muốn có em gái của cô. Có em gái thật tuyệt, đặc biệt là những đứa dễ thương sẽ gọi mình là ‘onii-chan’ — dạng đó là tuyệt nhất.”

Trong khi tôi vừa đắm mình vào ký ức cay đắng với Iris.

“Khẩn cấp! Khẩn Cấp! Toàn bộ mạo hiểm giả, hãy trang bị đầy đủ và tập trung tại guild. Tôi lặp lại. Toàn bộ mạo hiểm giả, trang bị đầy đủ và tập trung tại guild!”

Cùng với đó là tiếng phát thanh mà tôi đã không được nghe rất lâu rồi.

Theo bản năng tôi nhìn chăm chăm vào Darkness người đang nhẹ nhàng nhấp tách trà nâu của mình.

“Thông báo khẩn thường rất hiếm gặp vào thời điểm này, đúng không? Chúng ta không ở trong mùa bắp cải, và gần đây cũng không có mục tiêu vào với tiền thưởng cao. Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?”

Tiếng phát thanh lặp đi lặp lại làm cho Darkness ngồi chết lặng.

Sau đó,

“Ngoài ra, tất cả Hồng Ma Nhân hiện đang có mặt tại thành phố bắt buộc phải tham gia. Tôi nhắc lại, toàn bộ Hồng Ma Nhân hiện tại đang có mặt tại thành phố bắt buộc phải tham gia!”

Darkness và tôi nhìn nhau chăm chăm sau khi nghe thấy đọt phát thanh không bình thường này.

Phần 2

“—Có chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy? Oi, Cái gì đã xảy ra ở đây?”

Sau khi chúng tôi có mặt tại Guild Mạo Hiểm Giả, chúng tôi nhìn thấy một hàng dài toàn là trượng phép.

Khi Darkness cất giọng lên hỏi, một nhân viên gần đó nói với cô ta cứ vào đi đã.

Có vẻ như họ đang đợi đến khi tập trung đầy đủ tất cả các Mạo Hiểm Giả rồi mới giải thích.

“Nếu như có thể, tôi muốn tránh làm những gì nguy hiểm. Tôi chỉ muốn sống trong yên bình.. Nhưng, kể từ lúc nó là một tình huống khẩn cấp. Tôi chỉ sợ chắc chắn lại có một con ác quỷ xấu xa xuất hiện.....”

“Và khi họ nói toàn bộ Hồng Ma Nhân bắt buộc phải tham gia, điều đó có nghĩa là gì? Komekko cũng là một Hồng Ma Nhân. Tạm thời chúng ta vẫn dẫn con bé theo, mặc dù em ấy chưa thể sử dụng ma pháp....?”

Megumin rõ ràng đang cảnh giác với tất cả mọi thứ xung quanh.

“Cuối cùng cô cũng tới!”

Đột nhiên, một nhân viên của Guild chào mừng Megumin với vẻ kính trọng.

“...Eh? Tại sao mọi thứ lại đột ngột như thế này? Có khi nào Guild cho em trở thành VIP sau khi cuối cùng cũng nhận ra được sự hữu dụng thật sự của phép Explosion? Theo ý kiến của em thì em nghĩ nó hơi trễ đấy....”

Sau đó, một nhân viên khác đến nói với cái tên đã chào mừng Megumin,

“Không, không phải cô ta. Chính xác thì sự trợ giúp của cô ta cũng là một trong những lựa chọn. Người quan trọng hơn là cô gái trẻ kia.”

“Này, anh có ý gì khi nói ‘lựa chọn’!? đó là một thách thức đúng không?”

Tuy nhiên cô viên không nhận ra được cơn thịnh nộ của Megumin và cúi chào Komekko.

“Chào mừng. Chúng tôi đã chuẩn bị đồ tráng miệng, làm ơn đi lối này!”

Nghe theo lời người nhân viên, Komekko thông thả đi theo cô ấy. Megumin chạy ra phía trước để chặn cô bé lại.

“Này, đừng có mà dắt em gái tôi đi lòng vòng khắp nơi! Chuyện gì đã xảy ra? Kể từ khi nào Guild Mạo Hiêm lại biến thành một cái động Lolicon vậy? Tùy vào câu trả lời của cô, tôi có lẽ sẽ gọi cảnh sát tới đây ngay bây giờ đấy!”

“Đó không phải là sự thật! Chúng tôi có lý do của mình! Ah, Luna-san, thật tuyệt khi cô xuất hiện ở đây lúc này!”

Người nhân viên đó nức nở tìm kiếm sự giúp đỡ, tới ‘onee-san đó’, người đang mỉm cười ấm áp.

“Đặc biệt triệu tập tất cả Hồng Ma nhân một cách đột ngột chỉ để dụ em gái tôi khi chúng tôi vừa mới xuất hiện, điều này có nghĩa là gì?”

Chống lại lời buộc tội của Mehumin, ‘Onee-san đó’ ưỡng ngực một cách tự tin.

“Guid Mạo Hiểm luôn luôn tìm kiếm những ứng cử viên xuất sắc. Chẳng cần lý do, để chúng tôi phục vụ những Hồng Ma Nhân người được sinh ra với tài năng xuất chúng sẽ trở thành những đại pháp sư hùng mạnh. Điều đó nói lên rằng, không phải chúng tôi chỉ thực hiện lòng hiếu khách một cách đầy logic với Komekko-san?”

“Xin thứ lỗi, bỏ mọi thứ qua một bên, tôi cũng là một Hồng Ma Nhân”

Toàn bộ nhân viên đều đưa mắt nhìn ra chỗ khác như để né tránh.

“D-dù sao đi nữa, lỗi này, Komekko-san! Bọn chị đã chuẩn bị một lượng lớn đồ ăn vặt!”

“Không! Tôi vừa mới nói tôi cũng là một Hồng Ma Nhân mà....”

Onee-san lễ tân phớt lờ phản nản của Megumin và đưa Komekko đến trung trung của sảnh Guild.

Chờ cho đến khi gần như toàn bộ Mạo Hiểm Giả có mặt, ‘onee-san đó’ nói,

“Chào mừng, tất cả mọi người! Xin lỗi về lần phát thanh khẩn cấp này!”

Cô ấy tuyên bố với một nụ cười lớn ngay phía trước mặt Komekko đang ngón đồ trắng miệng—

“Tôi hiểu mọi người hôm qua đã làm việc rất chăm chỉ. Tỷ lệ thành công vô cùng cao, một điều hiếm khi kể từ khi chi nhánh Axel được thành lập. Kể cả bóng ma Lucy cũng đã bị khuất phục bởi Aqua-san! Như đã mong đợi từ những mạo hiểm giả của Axel, mọi người đều rất xuất sắc!”

Đưa ra lời khen ngợi cứ như không có ngày mai. Cô ta đang toan tính điều gì?

Những Mạo Hiểm Giả cảm thấy hài lòng. Một số lấy tay che miệng vì xấu hổ, một số gãi đầu để đánh lạc hướng.

“Mặc dù....”

Giọng điệu của ‘Onee-san đó’ trở nên sắc bén.

Không hiểu tại sao, nhưng tôi có cảm thấy có cảm giác xấu về chuyện sẽ đến tiếp theo.

“Chúng tôi đã chuẩn bị một công việc mới cho các bạn những người đặc biệt!”

Mhm, Tôi biết mà.

Bản năng cảm nhận rắc rối mà tôi thường có.

“So với ngày hôm qua, công việc của ngày hôm nay chỉ khó khăn và hiểm trở hơn một chút. Nó chắc chắn không thể trở thành vấn đề cho những Mạo Hiểm Giả ở đây!”

Một người đàn ông với gương mặt ương ngạnh làm giáng đoạn việc khoe khoang vô trách nhiệm của ‘onee-san đó’.

“Chờ đã, Luna-san, đừng có mà vô lý.”

Nhìn thấy ‘onee-san đó’ không có ý định dừng lại, những mạo hiểm giả khác cũng đồng loạt lên tiếng.

“Chờ một chút, cô có ý gì khi nói nó “khó khăn và gian truân hơn” những nhiệm vụ của ngày hôm qua!? Đây là lý do đằng sau việc triệu tập khẩn cấp à!”

Những Mạo Hiểm Giả khác vội vã chèn thêm những câu thích hợp.

“Quên nó đi, Để cho chúng thôi một ít thời gian nghỉ ngơi!”

“Chúng tôi đã dùng hết mọi thứ có thể vào ngày hôm qua, chúng tôi không còn chút sức lực nào hết!”

“Và tôi hôm nay định sẽ ra quán rượu thư giãn....”

‘Onee-san đó’ tiếp tục phớt lờ mọi Mạo Hiểm Giả, nở ra một nụ cười dịu dàng.

“Sẽ không có vấn đề gì đâu, kể từ khi Mạo Hiểm Giả của Axel là những cây lúa tốt nhất trên cánh đồng trong quốc gia này.”

Cô ta thậm chí còn nói những điều vô căn cứ và giả tạo.

“Đúng không, Komekko-san?”

Cô ta thậm chí nhờ đến sự trợ giúp của Komekko, người hiện tại chỉ quan tâm đến việc nhồi nhét cái đồng đồ tráng miệng xuống bụng một cách nhanh nhất có thể.

Tôi hiểu rồi, đó là chiến thuật.

“Mạo Hiểm Giả của Axel siêu mạnh. Onne-san đã nói điều đó, họ là kiểu người sẽ không rút lui trước bất kỳ đối thủ nào, Không cần biết bọn chúng mạnh ra sao.”

Để lập lại lợi nhuận của ngày hôm qua, cô ta chắc chắn đang cố gắng tận dụng lợi thế của Komekko và cày xới hết tất cả các nhiệm vụ còn lại trong khi cô bé còn ở đây.

Tại thời điểm này, có vẻ như tôi là người duy nhất hiểu ra được động cơ thầm kín của đám nhân viên

Khuôn mặt của tất cả những Mạo Hiểm Giả đang có mặt ở đây trở nên tái nhợt, nói cách khác bay màu hết.

Sau đó, một trong số họ khóc lóc thảm thương khi chấp nhận công việc.

“...Chết tiệt! Tôi sẽ nhận nó, được chưa!? Oi Đem nó ra đây! Nhiệm vụ khó nhằn nhất! Đến đây với ta!”

Theo cái đà ấy, những người còn lại cũng bắt đầu chấp nhận số phận của mình.

“Xem đây, Tôi sẽ chứng minh cho cô bé thấy phù thủy ở Axel mạnh mẽ đến mức nào!”

Thành thật mà nói, hôm nay không phải tất cả bọn họ đều kiệt sức.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người. Megumin đỏ mồ hôi lạnh rồi bước ra để ngăn cản họ.

“Tất cả nghe đây, mọi người không cần thiết phải làm những điều vô.....”

Tuy nhiên, giọng nói yếu ớt của em ấy không thể nào đến được tai bọn họ. Em ấy cũng chỉ vẫy tay một cách lãng phí.

“Mmm... Hmm... mặc dù tôi không đồng ý với kế sách này, nhưng những mạo hiểm giả hầu như đã trở nên yếu nhót và lười biếng. Để ‘nhiệm vụ sâu riêng’ qua một bên, Kể cả những nhiệm vụ thông thường dễ dàng hoàng thành.... nhưng tất cả đều—”

Darkness vừa nói vừa liếc tôi.

“Từ khi họ đánh bại khá một vài mục tiêu lớn cùng với anh, một vài người trong số họ đã nhận được số tiền nhiều đến mức họ không biết nên làm gì với nó. Hậ quả là, mọi người trở nên lười biếng. Đặc biệt với những người đã phiêu lưu cùng Kazuma. Mọi người đều trở thành NEET tất cả là nhờ anh. Vì lợi ích của việc bảo vệ Axel, tôi có thể thấy đây là biện pháp cần thiết.”

Bài diễn thuyết của con nhỏ này thật la.... tôi thề....

Nói một cách công bằng, phốt lò đám quái vật xung quanh, chính xác là có thể gây nên thảm họa.

“Đằng nào thì, cứ nhận đại vài nhiệm vụ. Phải để cho Komekko chúng kiến sức mạnh của chúng ta. Đúng không, Megumin.”

Tôi cười khở với Megumin.

“Đúng vậy. Hôm qua, chỉ có một mình Aqua có cơ hội tỏa sáng. Nếu em muốn giữ gìn phẩm giá, tốt nhất em nên trình diễn sức mạnh của mình.”

Khi chúng tôi định nhận đại một vài nhiệm vụ.

“Đừng lo, vì sự tín nhiệm của Satou-san và bạn bè của anh ấy, chúng tôi đặc biệt chuẩn bị một nhiệm vụ nhằm vào tổ đội mạnh mẽ này.”

‘Onee-san đó’ nói với một nụ cười tươi sáng.

Vậy mà nó lại làm tôi cảm thấy lo ngại hơn.

Chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ ‘hóa kiếp cho Lucy’ việc mà mọi người ai cũng đã từ bỏ.

Bọn tôi chưa sẵn sàng để thực hiện thêm một nhiệm vụ phiền phức khác.

Tôi móc tay mình với onee-san hiện tại đã trở nên quen thuộc, dẫn cô ta ra một góc nằm ngoài tầm tai của Komekko.

“Onee-san, Onee-san, không phải cô biết rõ sức mạnh thật sự của chúng tôi à? Làm ơn hãy nhân từ với chúng tôi. Bây giờ đi lại tăng bốc chúng tôi quá mức. Chị mong đợi điều gì ở bọn tôi? Mặc dù chị có một cơ thể đẹp phù hợp với mọi tiêu chí của tôi, tôi sẽ không để bị dắt đi vòng vòng như một con chó với sợi xích trên cổ đâu nhé.”

Cỏ vễ như cô ấy đã quen với việc được khen là xinh đẹp, onee-san này trả lời một cách hạnh phúc với nụ cười trên môi—

“Ah, haha, tôi xinh đẹp hả... Satou-san thật biết tận tụy. Như thế này thì sao. Nếu satou-san hoàn thành nhiệm vụ chỉ định này... hôm nay chúng ta có thể hẹn họ sau giờ làm việc.”

“Ah, Tôi sẽ bỏ qua việc đó. Việc Onee-san đau khổ thế nào vì trở thành *bánh kem giáng sinh* đã được lan truyền rộng rãi giữa những mạo hiểm giả.” Ở nhật thuật ngữ chirstmast cake được dùng để chỉ những người con gái trên 25 tuổi nhưng không được yêu thích. Họ chỉ có thể tìm kiếm tình yêu của mình với người nước ngoài nhưng với người nhật thì họ không thèm. Bánh kem giáng sinh chỉ ngon khi ăn trong đêm giáng sinh ngày 24 qua ngày 25 thì chẳng ai muốn ăn, mình đang nói trong dịp giáng sinh

Nụ cười của onee-san biến mất sau khi tôi viện cớ.

“Xin thứ lỗi, nhưng ai là người đã lan truyền những thông tin đó?”

“Vậy thì, bọn tôi té đây. Bọn tôi sẽ đi săn vài con ếch khổng lồ.”

Trước khi tôi có thể đi, Cô ấy nắm lấy cánh tay tôi một cách bạo lực.

“Không nhanh đến vậy đâu, Satou-san. Bỏ những nhiệm vụ khác qua một bên, chỉ duy nhất nhiệm vụ này yêu cầu chỉ đích danh anh mà thôi. Tôi có thể nói một cách tự tin rằng, toàn bộ Axel này không ai ngoài anh có thể hoàn thành nhiệm vụ mà tôi đề nghị.”

Nhìn thấy khuôn mặt nghiêm khắc chưa từng có của cô ấy, tôi không thể bắt bản thân mình đi tiếp.

Chắc chắn không phải vì cùi chỏ của tôi đụng vào một vài chỗ nhất định trên người onee-san khi cô ấy chụp lấy tôi.

Những lời của cô ấy bằng cách nào đó làm tôi chú ý.

Đặc biệt ở đoạn “bỏ mọi nhiệm vụ khác qua một bên, chỉ duy nhất nhiệm vụ này”.

“Chị thật sự coi trọng tôi quá. Có thể những điều tôi nói hơi kì lạ. Nhưng thẳng thắn mà nói tôi mà một tên khốn trong những trận solo.”

“Đương nhiên tôi biết.”

Huh, cô ta không phản bác nó?

Khi những mạo hiểm giả vội vàng rời khỏi sảnh Guild.

‘Onee-sann đó’ nói trong khi nhìn thẳng vào mắt tôi,

.
. .

“Nhiệm vụ chỉ một mình Satou-san có thể thực hiện, là—”

Phần 3

Trong khu rừng phía tây Axel tồn tại một cái cây rất lớn.

Cái cây này rất nổi tiếng trong nội bộ mạo hiểm giả và nhân viên guild. Mặc dù khu vực xung quanh đó là khu vực cấm, thì khách du lịch đến từ thành phố khác vẫn thường xuyên đến thăm.

Đầu tiên, tại sao mọi người lại đến thăm nơi đó?

Bởi vì con quái vật sống dưới cái cây to lớn tại nơi này.

Con quái vật với tên gọi “Công chúa lặng thầm”

Chắc chắn đây là phiên bản nâng cấp của cô gái lặng thầm mà tôi đã tiêu diệt hồi còn—

“—Nghe này, Kazuma, tại sao chúng ta không trả lại nhiệm vụ này? Kẻ địch lần này là công chúa lặng thầm. Cậu không biết lý do tại sao mà cô ấy có thể thu xếp để cắm rễ tại đây trong một thời gian dài mà không bị tiêu diệt à?”

Chúng tôi đang trên đường tiến vào khi rừng, nhà của công chúa lặng thầm.

Xin giới thiệu Aqua kẻ vừa mới la lối om sòm phía sau lưng chúng tôi.

“Kazuma, Kazuma, Em không thật sự có động lực để tiêu diệt công chúa lặng thầm đó...”

Kể cả Megumin cũng chống lại tôi.

“Mọi người không nên đổ lỗi lên Kazuma. Sự thật công chúa lặng thầm là một tồn tại vô cùng hữu ích cho một số người. Ví dụ, những người phải chịu đựng bị hành hạ bởi một số căn bệnh nan y, có thể đến tìm cô ấy để ra đi một cách thanh thản—điều đó có thực sự được xem là hành động xấu xa không? Mặc dù, bởi vì sự tồn tại của cô ta, những vụ tự tử đã trở nên tràn lan trong khu rừng. Phải, nó được tính là tự sát. Là một hầu cận của nữ thần, tôi không thể nào đồng tình với việc tự tử. Kể cả khi người đó có ý định tốt, tôi vẫn không chịu đựng được việc giúp cho người khác tự tử.”

Đánh giá dựa trên cái có của Darkness dành ra cho tôi, con mắt này cũng chả hiểu được tình hình.

Tôi thả túi đồ xuống và quay lại nhìn họ.

“Làm thế quái nào mà mấy người vẫn chưa thể thay đổi suy nghĩ. Mấy người các cô thực sự nghĩ là tôi sẽ tiêu diệt công chúa lạnh thềm chỉ vì tiền bạc và danh vọng.?”

“Đương nhiên, không phải cậu là người sẽ sẵn sàng làm những việc tàn bạo với những nàng tiên vô tội, dễ thương chỉ vì tiền thưởng và điểm kinh nghiệm à? Lần trước, cậu đã ám sát, tinh linh tuyệt mà tôi đã bắt rồi đặt tên cho nó. Tôi vẫn chưa thể tha thứ cho cậu!”

Con khốn này còn cố khơi lại mối thù cũ.

Tôi buồn ra một hơi thở dài.

“Tôi không làm bất cứ điều gì cả, được chứ? Chắc chắn nó đã tan chảy khi cô đặt nó ở nơi có nhiệt độ cao.”

Quay về lại cái lúc mà chúng tôi đi chinh phạt loại quái vật tên là tinh linh tuyệt, cô ta muốn giữ lại một con như là thú nuôi.

Con tinh linh tuyệt cô ta bắt được đã biến mất vào ngày hôm sau, thế nên cô ta tin tưởng một cách tuyệt đối tôi chính là thủ phạm.

“Khi chúng ta ở Làng Hồng Ma, không phải tôi đã nói với mọi người việc mình đi xử lý cô gái lạnh thềm à!? Bọn chúng hoàn toàn không vô tội. Sự thật, bọn chúng còn khá là quý quý.”

Tại thời điểm, mà họ lỗi cho tôi vì đã hành xử tàn nhẫn. Tôi đã phải tốn một khoảng thời gian dài chỉ để giải thích tình hình cho họ.

Và khi tôi nghĩ là chúng tôi đã thấy hiểu lẫn nhau....

“Tôi vẫn hoài nghi sau khi tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Nếu đối phương thật sự xấu xa, không có cách nào mà nó có thể đánh lừa được đôi mắt nhìn thấu tất cả của tôi.”

“Cô có chắc rằng đôi mắt của mình không phải chỉ là đồ trang trí không?”

Phản pháo lại Aqua ngay lập tức. Aqua phồng má lên giận dữ. Sau đó tôi lôi ra một dụng cụ ma thuật từ balo của mình.

“Haw.... Kazuma, nó là....”

Nó là dụng cụ ma thuật giúp phát hiện nói dối, thứ đã được sử dụng lên chúng tôi vô số lần.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp tục diễn ra như thế này, hội Aqua và những người bạn chắc chắn sẽ cản trở việc tôi tiêu diệt công chúa lạng thầm.

Và đó là lúc, để cho thứ vật phẩm ma thuật này tỏa sáng.

Sử dụng nó, tôi có thể lột trần những lời nói dối của công chúa lạng thầm và chứng minh được sự đánh giá của tôi là chính xác.

“Được chưa, mấy người nhìn cho cẩn thận đi. Tôi đang nói với mấy người là mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Aqua trưng ra một biểu cảm nghi hoặc sau khi nhìn thấy sự tuyên bố chắc chắn của tôi.

.
. .
.

--Chúng tôi đi dọc theo những bụi cây dày đặc và đã đến được chỗ cái cây khổng lồ. Hầu như chẳng có mấy con quái vật ở quanh đây.

Có tin đồn là những mạo hiểm giả đã tự nguyện quét sạch quái vật khỏi khu vực này để đảm bảo an toàn cho công chúa lặng thầm.

Chúng tôi đã dành ra bao lâu để đi bộ trong khu rừng này nhỉ?

Ngay lúc tôi lo lắng vì này giờ đã đi sai đường.

“Ne, Kazuma, có phải nó không? Tôi có thể nhìn thấy ánh sáng từ đằng kia.”

Tôi nhìn vào nơi Aqua đang chỉ và nhìn thấy một khoảng trống đang phát ra ánh sáng giữa khu rừng tăm tối.

Tiến đến đó, tôi có thể thấy một cái cây lớn và dòng suối nhỏ.

Chỉ có một ít cây cối xung quanh con suối, thứ đang phản chiếu ánh sáng mặt trời để xuyên qua những khu vực tăm tối xung quanh.

Đột nhiên, ai đó nói với chúng tôi.

“Xin chào các Mạo Hiểm Giả. Có phải mọi người đến đây để tìm một cái kết yên bình, hay chỉ vì lạc đường?”

Chất giọng đó phát ra một cách bình tĩnh, nhẹ nhàng và trong trẻo như hạt mưa rơi trên mặt nước.

Khi tôi quay lại để tìm kiếm nơi phát ra giọng nói,

“Hay anh đến đây để gặp...tôi?” một câu nói đùa giống như kiểu người vợ chào mừng chồng sau khi đi làm về hỏi anh ta, muốn tắm, muốn ăn hay muốn em vậy

Một phụ nữ thanh lịch người có phần dưới một nửa là cây rụt rè mỉm cười với chúng tôi một cách thân thiện.

Phần 4

Chết tiệt, cái này thì vượt quá khả năng của tôi rồi.

.

“Ne, vậy cô chính là công chúa tĩnh lặng?”

Công chúa tĩnh lặng nghiên đầu trước câu chất vấn của Aqua.

“Cái tên ‘công chúa tĩnh lặng’ ý của cậu là tôi? Từ khi con người ai cũng có tên, cô cũng cho tôi một cái tên. Nó là như vậy sao?”

Sau khi nói điều đó, công chúa tĩnh lặng trở nên vui vẻ rồi cứ lập đi lập lại tên của mình.

“Cảm ơn rất nhiều. Và làm ơn hãy nhận lấy lòng biết ơn của tôi vì đã ban cho tôi một cái tên, được chứ? Sau tất cả, tôi không thể di chuyển trong hình dáng này.”

Nhìn cái kiểu công chúa tĩnh lặng nói với chúng tôi một cách vô cùng vui vẻ và hiền lành, tôi biết thế nào lần này cũng sẽ trở thành một mớ rắc rối.

Kể cả Darkness cũng bắt đầu trở nên thích cô ta chỉ sau khi nghe cô nói vài lời nói, đó là chưa tính đến Aqua và Megumin.

Cái con ‘cô gái tĩnh lặng’ mà tôi đã đánh bại ở Làng Hồng Ma thuộc kiểu giả vờ yếu đuối để chọc bản năng bảo vệ của bạn.

Tuy nhiên, thứ này lập tức bắt chuyện và thiết lập mối quan hệ với con mồi.

“Ohh, cô để hăng bộ rể của mình triển mặt đất, không giống với cô gái tĩnh lặng mang dáng vẻ hoàn toàn giống một con người.”

Nói ra điều đó, Aqua cúi thả tiến đến gần cô công chúa để chạm vào rể của cô ta, đột nhiên....

“Đừng!”

Con công chúa tĩnh lặng vô cùng thân thiện hét lên.

Aqua nhảy dựng lên, và Darkness bước lên phía trước để bảo vệ tôi và Megumin.

“Đừng chạm vào rể của tôi. Những cái rể đó không biết được cảm xúc của tôi và nó sẽ làm hại bạn, những con người.”

Con công chúa tĩnh lặng nhìn xuống một cách buồn bã.

“...Chuyện gì vậy? Cô có thể nói hết mọi cảm xúc buồn bã với tôi, cô biết không?”

Khi Aqua tỏ ra lo lắng, tôi vô cùng nghi hoặc là đó có phải là ý định của cô ta khi để lộ bộ rể của mình.

Tôi không thể tin được cô ta tự mình thừa nhận sự chết chóc.

Chuyện gì đã xảy ra?

Có thật cô ta là bản nâng cấp của cô gái tĩnh lặng?

“Một thứ gì đó từ cô ta vẫn làm tôi khó chịu, cứ như là có con bọ nào đó đang bò trong người.....”

Sau khi chia sẻ suy nghĩ của tôi một cách lặng lẽ, Darkness nhìn tôi như thể ‘anh đang nói cái quái gì’ sau khi nhìn thấy tất cả mọi việc”.

“Cô gái tĩnh lặng mà anh đề cập rất độc ác, đúng không? Tuy nhiên, công chúa tĩnh lặng rất có tình người—ít nhất giống với những gì tôi nghe được. Kể cả những Mạo Hiểm Giả được phái đi từ Axel đều nhất trí về điều đó. Về phần công chúa tĩnh lặng liệu có nên bị xóa sổ, nó hiện đang là vấn đề nóng hổi ở trong Guild. Họ đang tranh cãi về việc cô ấy có thật sự vô hại, và liệu nên cân nhắc cô ta có phải là kẻ thù hay không và đủ thứ khác tương tự.”

“Đó là lý do vì sao họ chỉ định tôi. Nói về điều này, ‘onee-san’ đó đúng là đã nói rằng đây là một nhiệm vụ chỉ định. Là một chuyên gia dày dặn kinh nghiệm tôi có thể nhìn thấu được chiêu trò của cô gái tĩnh lặng, tôi luôn luôn đề phòng. Hơn nữa, họ gửi tôi đến để hy vọng tôi có thể tìm ra ý định thật sự của con quái vật này.”

“Tôi không chắc là họ thật sự tin tưởng anh hay không, nhưng ít nhất cô ta biết được sự thật là anh đã tiêu diệt cô gái tĩnh lặng mà không tốn một giây để suy nghĩ.”

Thành thật mà nói, sự tồn tại của cô gái tĩnh lặng không gây ra bất cứ vấn đề gì. Cô ta hầu như chịu trách nhiệm cho việc đưa tiễn những người đã đi đến đoạn cuối của con đường của mình.

Những mạo hiểm giả đã về hưu, người đã đánh mất toàn bộ bạn bè và đồng đội của mình, những người không có ai để giải bầu tâm sự.

Thế nên, cuối cùng, người có thể đem đến cái chết yên bình nhất mà họ khao khát lại là một con quái vật. Thật là một sự kiện trớ trêu.

“Để được ra đi ở một nơi hẻo lánh và sử dụng những giây phút cuối cùng của mình để tay trong tay với người phụ nữ xinh đẹp, người thật sự hiểu rõ những đau khổ của mình ? Họ đã thực sự tranh luận với nhau xem điều nào là tốt hơn.”

Thay vì chết trong cô độc hoặc là trở thành thức ăn cho quái vật đổi lại việc được tiễn đi một cách nhẹ nhàng bởi người phụ nữ xinh đẹp này.

Ra đó là vấn đề. Không thể nói cô ta độc ác nếu nhìn sự việc theo cách này.

...Tuy nhiên, cứ giả định rằng đó là các đề công của tĩnh lặng không phải giấu đi sự quý quyết của mình.

Tôi nhìn chăm chăm vào công chúa tĩnh lặng.

“Tôi muốn hỏi, những khách du lịch đã đến nơi này gần đây thế nào? Họ kết thúc của mình tốt ra sao?”

Con Công chúa tĩnh lặng trả lời,

“Tất cả bọn họ đều có gương mặt thanh thản khi đối diện với cái chết.”

Giọng điệu của cô ta vẫn không hề thay đổi, nhưng cô ta cố nặn ra một nụ cười Khi những giọt nước mắt bắt đầu xuất hiện.

“Anh trông rất khác với những mạo hiểm giả mà tôi đã gặp từ trước đến giờ.”

Nụ cười của công chúa tĩnh lặng trở nên mơ màng.

“Lý do cho sự tồn tại của tôi là để giết những con người giống như anh.”

Thay vì đưa ra lời bào chữa, cô ta nói thẳng với chúng tôi mục đích của những dạng sống giống như cô ta.

“Anh nhìn giống như một người có tinh thần thép.... Nó thực làm tôi lo lắng và cảm thấy tội lỗi, để hỏi anh điều này....”

Cơ thể cô ấy run lên nhẹ nhàng.

“Vì lợi ích của những con người mà tôi yêu quý.... Liệu anh có thể giết tôi?”

Cô ta nài nỉ với một nụ cười bối rối và đầy cay đắng.

Chết tiệt, cái quái gì thế?

Chẳng lẽ cô ta thật sự là một con quái vật tốt?

Lần trước, khi Aqua thanh tẩy tên pháp sư Keel, anh ta cũng muốn được thanh tẩy vì lợi ích của người mình yêu.

Và bây giờ công chúa lặng lẽ cũng muốn bị tiêu diệt bởi vì cô ta hối hận khi làm hại con người.

Nhưng chờ một chút, hãy xem lại cô gái lặng thầm.

Không hiểu tại sao, cô ta có thể lập tức lừa chúng tôi mà không có vấn đề gì.

Nó là một phép màu khi chúng tôi có thể thu xếp để tiêu diệt cô ta.

Nếu chúng tôi để cho cô ta sống, bây giờ chắc đã nhiều người có thể sẽ rơi vào bẫy.

“Đừng như thế. Cô nên trân trọng mạng sống của mình miễn khi nào cô không bị bệnh tật hành hạ, hiểu chứ? Không có gì là không có giá

trị trong thế giới này. Thứ duy nhất xứng đáng bị quét sạch là những tên undead và những kẻ bán bỏ thần thánh! Cũng có những con quái vật dễ thương và tinh tế vừa tốt bụng như cô! Khi mà mấy tên NEET cũng có thể sống một cách hạnh phúc, một sinh vật hiền lành như cô không có lý do gì để chấm dứt cuộc sống của mình!”

Nắm lấy tay công chúa tĩnh lặng, Aqua đột nhiên bắt đầu diễn thuyết.

“Chính xác, chị không hề ở bên phía sai. Bên cạnh đó, đối với những mạo hiểm giả đã về hưu, cô gái tĩnh lặng thường là hi vọng duy nhất của họ để có được một cái chết yên bình. So sánh với việc chết trong sự cô đơn hay bị phản bội, họ kết thúc cuộc sống của mình một cách không hề đau đớn với sự đồng hành của chị chắc chắn là tốt hơn. Trên tất cả, khi chị là một thể tiến hóa của cô gái lặng thầm, tất cả đều là quyết định của họ khi nhờ cô tiễn đưa mình. Cô không có bất kì trách nhiệm gì với cái chết của họ, thế nên không cần phải lo lắng.”

Kể cả Megumin cũng đi tới nắm lấy tay của công chúa tĩnh lặng và nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô ta.

“T-tôi có thể... thật sự tiếp tục sống trên thế giới này...?”

Con công chúa tĩnh lặng nhìn lên hai kẻ đang tỏ ra lo lắng ấy.

Chỉ có mỗi mình Darkness ở lại và cứ thay đổi ánh nhìn giữa tôi và công chúa tĩnh lặng với biểu cảm mâu thuẫn.

Cái cảnh này về cơ bản giống như những gì đã xảy ở gần Làng Hồng Ma.

Thật đáng ghét. Nếu tôi dùng nó như cái cớ chắc chắn tôi sẽ nhận một mớ bài giảng đạo từ họ.

“Kazuma, về công chúa tĩnh lặng, hay là...”

Darkness chuẩn bị tiếp tục nói cho tới khi cô ấy nhìn thấy thứ mà tôi đang cầm trên tay.

“A-Anh định....”

Đúng vậy, đó là vật phẩm ma thuật giúp phát hiện nói dối.

Nhìn thấy tôi bước đi đều đặn về phía công chúa tĩnh lặng, Darkness nhìn có vẻ như là đang nhìn tôi với đôi mắt như nhìn thấy một tên vô phương cứu chữa.

Là một mạo hiểm giả, tôi cần phải cẩn thận thúc đẩy mục đích thật sự của mục tiêu, bị ghét thì sao chứ?

“oi, đừng nhìn tôi theo kiểu đó, kể cả tôi cũng có nhiều lúc trở nên nhạy cảm đấy.”

Nhận thấy cuộc trò chuyện của chúng tôi, Aqua và Megumin cũng bắt đầu nhìn chòng chọc vào tôi.

“Ne,ne Kazuma, anh đang cầm cái gì vậy? Có phải cái thứ kêu ding ding lúc trước? Tôi biết nó là gì rồi....”

“K-kazuma? Anh vẫn còn nghi ngờ sao? Kể cả khi không có thứ đó, chúng ta vẫn có thể....”

Hai người đó cuối cùng từ bỏ việc thuyết phục tôi, giống như Darkness. Tôi nhận lấy cái lườm như muốn nói “đừng nói với tôi anh sẽ đi đến đó” của họ khi công chúa tĩnh lặng vô tội làm ra vẻ mặt bối rối.

“Đó là gì?”

Tôi trả lời câu hỏi của công chúa tĩnh lặng một cách thành thật.

“Ah, nó là vật phẩm ma thuật phát hiện nói dối, nó sẽ kêu lên mỗi khi nghe một câu nói dối.”

Con công chúa tĩnh lặng và tôi nhìn chăm chăm vào nhau giữa khu rừng yên tĩnh.

Aqua và đồng bọn nhìn tôi với ánh mắt “tên này có gan làm vậy à”.

Tôi tiếp tục đến gần Công chúa tĩnh lặng mà không hề lo lắng.

“Đừng sợ, khi nào mà nó chưa reo lên, tôi vẫn 100% tin tưởng cô. Với cách này, nó sẽ dễ dàng hơn cho Guild Mạo Hiểm Giả quyết định sẽ làm gì với cô.”

Đúng vậy, có mọi người ở đây làm chứng.

Hơn nữa,

“Đó là một điều hợp lý. Là một con quái vật, tôi thật sự không đáng tin.”

Làm ơn đừng nhìn tôi một cách cay đắng khi tôi nói.

Tôi cũng cảm thấy có lỗi, vậy nên đừng.

“Nhìn xem, Kazuma, hiện tại tôi cảm thấy anh hoàn toàn là một tên hoang tưởng và thiếu lý lẽ kẻ mà nghi ngờ sự chung thủy của vợ mình khi cô ta vui vẻ thông báo rằng mình đã mang thai . Kể cả khi hẳn ta đang díu với người phụ khác như com bữa.”

“Cô quá lời rồi đó, Aqua. Tuy nhiên, tôi đồng ý rằng hẳn ta là một tên xảo quyệt và vô cùng sắc sảo cũng như hoang tưởng...”

Như đã nhận ra là giữa chừng em ấy không nói về quan điểm trong lời giải trình của Aqua. Giọng Megumin lạc đi.

“Cảm ơn hai người. Tôi ổn. Mang thân phận quái vật, tôi đã quen với việc bị nghi ngờ. Làm ơn nhẹ nhàng với tôi, và thưa ngài, đừng tỏ vẻ tuyệt vọng như vậy. Nhãy nhẹ nhàng hơn với chính bản thân mình...”

Chỉ có công chúa tĩnh lặng an ủi tôi. Với riêng điều đó đã làm tôi trào nước mắt.

Chết tiệt, Tại sao ‘onee-san’ đó bắt thôi phải làm cái công việc khó nuốt này?

Có phải trông tôi như một tên tàn nhẫn dưới ánh mắt của mọi người?

Trông thì tôi giống là một người vô tình, nhưng tôi vẫn rất đau đớn....

Khi tôi đau đớn đúng đó cùng với vật phẩm ma thuật, Darkness nói với giọng điệu an ủi.

“Anh không làm gì sai cả. Tôi đồng tình với anh. Hãy sử dụng vật phẩm ma thuật. Tôi không thể để một mình anh làm hết mọi công việc bản thủ được.”

Không, bản năng nói với tôi là không được dễ dàng tin tưởng công chúa tĩnh lặng.

Đừng tỏ vẻ rộng lượng trước mặt tôi.

Trong suốt khoảng thời gian vừa rồi, đôi mắt của công chúa tĩnh lặng chỉ tập trung vào vật phẩm ma thuật.

Khi lần đầu cô ta hỏi tôi về vật phẩm ma thuật có thể làm gì. Tôi có thể cảm thấy cô ta hiểu rất rõ công dụng và khả năng của nó.

Không có cùng suy nghĩ với tôi, Darkness cầm lấy vật phẩm ma thuật.

“Công chúa tĩnh lặng thân mến, tôi muốn hỏi cô một câu hỏi. Cô nghĩ gì về con người chúng tôi?”

“...Con người vô cùng quan trọng đối với tôi. Có thể nói là họ là một điều cần thiết cho sự sống.”

Aqua và Mugumin nhìn chăm chăm vào vật phẩm ma thuật, nó không reo.

Darkness thở ra một hơi dài của sự an tâm.

“Xin lỗi vì đã nghi ngờ cô. Làm ơn tha lỗi cho tôi. Nhưng với điều này, tôi có thể vĩnh viễn bỏ qua sự nghi hoặc đối với cô... thấy chưa, Kazuma? Lạc quan lên. Nó là một cơ hội hiếm hoi để chúng ta kết thúc nhiệm vụ một cách hòa bình.

Tôi lơ đãng Darkness người đang mỉm cười một cách hào phóng như cô ta là cầu vồng sau cơn mưa.

“Chuyện gì đã xảy ra với những nhà thám hiểm và du khách đã chết ở đây, sau khi cô đồng hành cùng họ đến khoảnh khắc cuối cùng? Cô có hấp thụ cơ thể họ như chất dinh dưỡng không?”

Câu hỏi của tôi làm không khí xung quanh như lạnh đi.

“C-cậu...!”

Tôi phớt lờ Aqua, người đang cảm thấy kinh hoàng và tiếp tục đặt câu hỏi cho công chúa tĩnh lặng cũng đang bị sống không kém.

“Khi cô nói, Chúng tôi, con người vô cùng quan trọng đối với cô. Tuy nhiên có phải vì chúng tôi cung cấp chất dinh dưỡng cho sự sống của cô không?”

Câu hỏi của tôi hình như đã làm tổn thương công chúa tĩnh lặng, cô ta bắt đầu khóc.

Chết tiệt, lương tâm của tôi đang bị tổn thương.

Bằng cách đánh giá phản ứng của cô ta, cô ta chắc chắn hoàn toàn biết rõ sức mạnh của dụng cụ ma thuật phát hiện nói dối và chọn những câu trả lời có chủ đích để không kích hoạt nó.

Và một cách khác cũng có thể, tin tưởng vào bản thân mình.

Dựa vào báo động nguy hiểm cực nhạy của giác quan-NEET, tôi tin cô ta có mặt tối—kể cả khi hiện tại tôi chưa thể xác nhận nó.

“Tôi sẽ hỏi cô một lần nữa. Cô đã làm gì với xác của những mạo hiểm giả? Cô đã hấp thụ họ? Đúng hay sai?”

Công chúa tĩnh lặng trả lời với một giọng cô độc.

“Phải, họ đã trở thành thức ăn của tôi. Họ trở thành một phần của tôi.. họ sẽ sống bên trong cơ thể tôi. Tôi sẽ không bao giờ quên họ...Anh đã thỏa mãn chưa?”

Con công chúa tĩnh lặng nhìn chăm chăm vào tôi.

Dưới bầu không khí này, bằng cách nào đó một cảm giác ngày càng đối nghịch diễn ra trong tôi.

“Kazuma, sau cùng, cậu vẫn là một tên tội phạm. Chuyện gì đã xảy ra với nhân tính của cậu!? Nói với tôi cậu đã vứt nó ở đâu sau đó tôi sẽ

đi nhạt lại nó cho cậu! Giống như cái lúc cậu bị xóa trí nhớ vậy. Cậu có quên luôn nhân tính của mình không!?

“Kazuma, không chắc em có nên chỉ trích cách đặt câu hỏi của anh không... Cô ấy đã dùng Aqua không chạm vào rễ của mình, vì vậy cô ấy chắc chắn đã vô tình hấp thụ những con người đó.”

Ah, vậy là họ không chấp nhận nó hả, huh.

Bằng cách nào đó tôi đã có thể hiểu rõ những tình huống trong câu hỏi của cô ta.

Cô ta chắc chắn đã hành động bất chấp mặc cảm tội lỗi của mình.

Hiểu rõ cơ chế hoạt động của vật phẩm ma thuật, cô ta tìm kiếm những lời nói dối tốt đẹp có thể phóng đại lòng tốt của mình.

“...Này, Tôi có một yêu cầu cho tất cả mọi người. Có thể để tôi ở một mình với cô ta một chút không?”

“Là một tên quái đản, một tên NEET vô cảm, tại sao cậu lại muốn ở riêng với người trong sáng và thuần khiết như công chúa tĩnh lặng!?”

“Có phải anh đang định làm những điều như anh đã làm với cô gái tĩnh lặng ở Làng Hồng Ma? Giết cô ta khi bọn em không có ở đây rồi đi thông báo chiến thắng của mình sau khi cô ta chết?”

“Tôi quá quắt đến vậy à? Tôi sẽ **không chặt cô ta ra từng khúc** khi mọi người đi mất. Thấy chưa? Cái vật phẩm ma thuật này đã đồng ý kìa.”

Chấp nhận sự phán quyết của vật phẩm ma thuật, Megumin và Aqua rời đi.

“Kazuma, tôi biết nhiệm vụ của một Mạo Hiểm Giả là tiêu diệt quái vật—khi đó là điều cần thiết. Nhưng làm ơn, đừng ép bản thân mình quá đẽ rồi phải tự đào mồ chôn mình!”

Darkness vẫn hiểu lầm một cách kì lạ. Mặt khác, cuối cùng họ cũng rời khỏi.

Tôi hỏi công chúa tĩnh lặng khi tôi quan sát lưng họ.

“Được rồi sao chúng ta không thành thật với nhau, tôi biết bản chất của cô là gì. Không cần phải giả ngu nữa, cứ nói với tôi sự thật.”

“...Thật là, nó có một mối không khi sống chung với chúng hoang tưởng?”

Cô ta là một con quái vật, một sinh vật hoang toàn không liên quan đến cuộc sống của con người. Cô ta bắt đầu nói về cuộc sống của tôi.

Phần 5

“Cuối cùng cô cũng chịu hiện nguyên hình à? Một cái cây nhỏ lại đi dạy đời một con người?”

“Thật là một người đàn ông hẹp hòi. Không có gì lạ khi người vẫn còn là trai tân.”

.

.

.....

“Này, tôi thấy không thoải mái vì việc bị gọi là trai tân bởi một cái cây. Con quái vật như cô học ở đâu ra cái từ đấy? Tên Mạo hiểm giả nào đã dạy cho cô từ đó?”

“Khi sống quá lâu ở thế này tự nhiên sẽ trở nên thông tuệ... Người thì sao? Ai trong số ba người đó là người người muốn làm tình?”

Cái thứ này đang nói chuyện quái quỷ gì vậy.

“Thấy chưa đó là lý do tại sao tôi lại ghét quái vật. Đúng là không biết cách cư xử. Cộng thêm, bọn họ là bạn tôi, đừng có nhìn vào chúng tôi bằng cái trông mắt không đứng đắn kia. Đừng có dụ dỗ tôi nhô lên toàn bộ cái mớ rể của cô.”

Đối mặt với lời hù dọa của tôi, công chúa tĩnh lặng nở một nụ cười bình tĩnh—

“Bạn của người sẽ tấn công người nếu người dám làm việc đó. Chẳng lẽ người không thêm quan tâm đến việc làm tổn thương mức độ yêu thích của họ đối với người? Bên cạnh đó, đừng việc nguy hiểm đi. Giống đực loài người thường động dục quanh năm, không phải à?”

“Giống đực loài người? Sanh nở cái gì? Động dục gì!? Đối từ vựng của người đi! Con người chúng ta dùng một cách kiêu diễm và nhẫn nại để tiến đến cái vấn đề này. Con người là những sinh vật phức tạp— khác xa thế giới của cô, quái vật.”

Con công chúa tĩnh lặng nghiên đầu.

“Vậy sao, không phải người nhìn chăm chăm vào thứ này khi chúng ta mới gặp mặt sao?”

Nói vậy cô ta lấy tay nâng hai quả trái cây chín mọng, đầy đặn được dùng một miếng vải vừa đủ để che lại.

“Đó là bản năng của đàn ông. Giống như cái cách mà cây cối mấy cô quang hợp và giải phóng mấy hạt mầm một cách tùy tiện trong suốt mùa xuân— nó chỉ là một phản xạ.”

“Bỏ qua một bên việc quang hợp, cách mà bọn ta sinh sản tinh tế hơn rất nhiều chứ không phải chỉ gieo hạt một cách bình thường. Đừng có sánh ta với những cái cây thông thường, kém chất lượng, sinh sản mà không hề biết kiểm soát. Chúng ta những quái vật tĩnh lặng, thuyết phục những con người vận chuyển những cây non của chúng ta cách ra xa nơi ở của cơ thể mẹ. Ta có nguồn gốc từ nơi khác, và đã yêu cầu một con người mang ta đến một nơi mà quái vật và cả Mạo Hiêm giả đều yếu đuối. Đó là lý do vì sao mà ta định cư tại đây.”

Cô ta cứng cựa hơn tôi có thể tưởng tượng.

“Ngoài ra, Không giống như con người và Goblin những loài liên tục sinh sản, chúng ta chỉ nhân giống một lần mỗi một thế kỷ. Không giống như các người, nhân giống một cách không nào, chúng ta tìm kiếm sự hòa hợp và cân bằng với thiên nhiên.”

“Đừng có lôi con người bọn ta xuống cùng đẳng cấp với bọn goblin! Giờ cô nhắc đến nó, cuộc sống của một cái cây đúng là khó nhọc.”

Bên cạnh đó, bạn có thường xuyên tìm thấy một con quái vật thân thiện với môi trường như thế này không?

“...như vậy, người đã thấy được bản chất thật sự của ta, tốt lắm. Người sẽ làm gì với việc đó?”

Trái ngược hoàn toàn với khoảnh khắc trước đó, con công chúa tĩnh lặng đang cảnh giác nhìn tôi với một cặp mắt hung ác.

“Điều đó không rõ ràng à? Tôi là một Mạo Hiểm Giả và cô là một con quái vật. Chúng ta đương nhiên là kẻ thù và không bao giờ có thể sống một cách hòa hợp.

Sau đó con công chúa tĩnh lặng trả lời,

“Ta đã làm cái quái gì sai? Tất cả những tên đến đây đều là do họ tự nguyện! Họ thà để ta tiễn họ đi gặp vị thần của mình còn hơn là chết trong cô độc! Nó chỉ là một sự công bằng khi ta ăn cơ thể họ như là để trao đổi. Những mạo hiểm giả đã qua đời không một chút đau đớn, Không hề cảm thấy cô đơn. Nó là một phước lành! Đến lượt ta, ta cũng muốn có một cuộc sống tuyệt vời với những nhất dinh dưỡng chất lượng như ý ta muốn. Tại sao người lại bực mình chỉ vì chu kì tích cực mà đôi bên cùng có lợi này? Thật là một con người giả tạo!”

Con khốn này thật là phiền phức.

Không có gì tội tệ hơn một con quái vật bị ảnh hưởng bởi cái tư tưởng Dunning-Kuger.

“Cô đang tưởng vì mình có thể lột vỏ mà nó sẽ khiến cô trở thành một con bò cạp à? Tôi tới đây để giết cô. Theo như Guild Mạo Hiểm, bởi vì cô đã biến khu rừng này thành một thiên đường tự sát, nó khiến cho danh tiếng của họ bị ảnh hưởng. Để ngăn chặn mọi người tìm đến sự diệt vong của chính mình, họ đã đặt một tấm biển cảnh báo bắt mắt ngay lối vào.”

“Chờ một chút đã, đừng có vội kết luận mọi thứ như vậy. Bỏ mọi thứ qua một bên, người biết là người không thể làm hại ta, đúng không?”

Con Công chúa tĩnh lặng nở một nụ cười chiến thắng.

Cô ta có ý gì khi nói tôi không thể làm hại cô ta?

“Ta đã cắm rễ ở đây gần một trăm năm trước. Người thật sự tin rằng là không có ai khác ngoài người có thể nhìn ra được bản chất thật sự của ta sau ngàn ấy thời gian? Người có biết bọn chúng trở thành gì không?”

Lời thú tội này làm tôi hối hận vì đã đuổi mọi người đi mất.

Tôi quên mất cô ta mạnh mẽ như thế nào kể từ khi cô ta là một con quái vật.

Bên cạnh đó, cô gái tĩnh lặng đã cắm rễ gần Làng Hồng Ma, giữa nơi có nhiều loại quái vật mạnh mẽ.

Đã vượt lên đứng đầu cái nơi mà chỉ ưu tiên việc sống sót, cô ta chắc chắn không phải loại yếu đuối.

Khi tôi vói tay tới thanh kiếm trên hông mình.

“Oh, bình tĩnh lại nào. Đừng hiểu nhầm ý ta, ta vốn không định ám hại người trong bóng tối, nó đơn giản chỉ là một sự khích lệ cho người.”

Con công chúa tĩnh lặng chỉ vào khu đất phía dưới.

“Điều đó có nghĩa là gì?”

“Đào xuống, và người sẽ tìm thấy nhiều thứ giá trị nằm bên dưới.”

Bất ngờ tôi nhận ra.

Con công chúa tĩnh lặng này hấp thụ cơ thể của những mạo hiểm giả như là chất dinh dưỡng.

Thế nhưng tiền bạc và trang bị của họ sẽ đi về đâu.

Câu trả lời là: nó ở dưới cơ thể của cô ta.

Có thể nói là,

“Không phải cô quá khổng con người à? Thậm chí còn có ý định hồi lộ.”

“Nó không phải là một giao dịch tốt cho cả hai bên à? Người sẽ có tiền, còn ta sẽ được tha mạng. Có thể đoán đây là một kết cục đôi bên cùng có lợi. Như ta đã nói, ta nhắm đến một cuộc sống hòa hợp với tự nhiên.”

Vậy là, Cô ta đã tích lũy trước tiền bạc cho những trường hợp như thế này?

Thật đốn mạt. Cô ta muốn gì, khi là một con quái vật mà lại đi tích góp tiền bạc để hồi lộ với mong muốn tránh khỏi việc bị con người giết hại?

Mặc dù.....

“Cô nhìn nhầm người rồi. Tên ta là Kazuma, Satou Kazuma. Mạo hiểm giả đến từ Axel, người đã tiêu diệt không biết bao nhiêu Tướng Lĩnh của Quân Đội Quý Vương. Đừng có mà đặt ta chung với đẳng cấp của bọn họ, được chứ? Sự tuyệt vời của ta đã giúp ta kiếm được một số tiền còn nhiều hơn là đủ.”

Nói ra điều đó, tôi thả ba lô xuống. Công chúa tĩnh lặng cuối cùng cũng cảm thấy bị đe dọa.

“Này, này, chờ đã, bình tĩnh. Ta đã hiểu ngươi là một người đàn ông mạnh mẽ không hề tham lam hay mang theo dục vọng. Không, ta rõ ràng đã đánh giá thấp ngươi. Cho đến bây giờ ngươi là tên Mạo Hiêm Giả thông minh nhất mà ta từng gặp. Một Mạo Hiêm Giả thực thụ đáng được ngưỡng mộ.”

Tôi chững lại trước những lời khen ngợi đó.

“Cố gắng tăng tốc tôi sau khi thất bại trong việc hối lộ hả. Thật xấu hổ, như là một người đã thể hiện kỹ năng của mình không biết bao nhiêu lần, tôi không còn bị lung lay bởi những lời khen ngợi nhỏ nhen đó nữa. Sau tất cả, chỉ mới gần đây, tôi đã khiến cho tất cả nữ hầu trong thành phố liệt kê ra mười điều tốt nhất của mình trong đời sống hằng ngày.”

“Cái quái gì đang diễn ra với ngươi vậy!?! Kể cả khi là một quái vật ta vẫn thấy ngươi thật điên rồ.”

Ngay khi con công chúa tĩnh lặng còn đang bối rối bởi thông điệp của tôi,

“...Này. đó là cái gì? Chờ đã, ngươi đang làm cái gì đấy?”

Cô ta xanh mặt khi nhìn thấy thứ mà tôi đã lấy ra từ trong balo.

Phải nói là, việc nói một cái cây trở nên xanh mặt khá là khó xử. Tôi quyết định bỏ qua cái mô tả mỉa mai tinh thần đó và chú ý vào thứ mà tôi đang cầm trên tay.

“hãy chứng kiến sự xuất hiện của... thuốc diệt cỏ”

“Ta hiểu rồi, tạm dừng lại và tiếp tục nói chuyện đi. Nếu như người không ổn với việc để ta sống ở đây, hãy đem ta đến một ngọn núi xa xôi nào đó... hơn nữa hãy nhớ là. Ta sẽ làm rõ một việc, ta không hề khuyến khích con người làm ngăn đi tuổi thọ của mình. Hơn nữa, ta còn giúp những cựu Mạo Hiểm Giả già nua với việc đi xã của họ. Thành thật mà nói, phần lớn nội dung trong những câu chuyện của họ mà ta nghe đều khá giống nhau, ta đã phải nghe đi nghe lại vô số lần. Cuộc đời ta cũng đầy khó khăn! Không phải ta xứng đáng được nhận một chút lợi ích à?”

Lần này cô ta nói về vấn đề chỗ ở. Tôi dừng lại.

“Làm sao tôi có thể di chuyển cô? Không phải cái cây to đó là một phần của cô à?”

“Cơ thể của ta gồm có, toàn bộ khu rừng này. Kể từ lúc rể của ta gian ra khắp mọi nơi, người chỉ việc đào toàn bộ chúng lên thôi...”

“Được chết liền!? Cô biết khu rừng này rộng lớn như thế nào mà, đúng không!?”

Tôi mở chai thuốc diệt cỏ và đặt từng chai xuống đất.

“Được rồi, Tôi xin anh, làm ơn tha cho tôi—hãy lấy hết mọi báu vật của tôi nếu như anh muốn. Nếu như anh tha cho tôi, tôi sẽ nhớ ơn anh suốt cả cuộc đời—tôi vẫn còn nhớ mỗi mạo hiểm giả mà mình đã tiêu hóa. Kể cả với những người mà sự sống đã bị rút ngắn đều sống trong tâm trí tôi. Tôi luôn sẵn sàng trân quý ngay cả với những người không thể mất đi trình tiết của mình. Nghe thế nào? Tôi xin anh, hãy để tôi sống—”

Cái cây nhỏ mọn này khá là có tài năng ăn nói.

Đủ rồi, tốt nhất tôi nên làm nó một cách nhẹ nhàng và nhanh chóng.

Tôi ngừng nghe rồi nhặt một chai lên, nhắm thẳng vào cái thân cây của cô ta.

“Oi, đừng đùa nữa? Không phải anh nói là anh sẽ không làm hại tôi? Công cụ ma thuật phát hiện nói dối không reo lên, đúng chứ? Trừ khi anh dối ý? Không phải nó quá đáng nghi sao!? Anh chỉ đang dọa tôi, đúng không!?”

“Tôi chưa bao giờ nói tôi sẽ không làm hại cô. Nhớ lại đi làm thế nào cô có thể lựa chọn những từ ngữ ngọt ngào xảo quyệt đó? Cái mà tôi nói là ‘tôi sẽ không chặt cô ta xuống khi mọi người không ở đây’. Tôi không chặt cô xuống đúng không? Tôi không hề nói dối.”

Nghe thấy điều đó, công chúa tĩnh lặng vô cùng hoảng hốt.

“Anh đang đùa, đúng chứ!? T-Tôi hiểu, chúng ta có thể nói chuyện! Tôi sẽ làm mọi việc có thể!.... Nhìn xem, tôi có thể để anh chơi đùa với chúng, thứ mà anh liên tục liếc nhìn đến khi nào anh thỏa mãn!”

Con công chúa tĩnh lặng kẻ đã nói liên tục này giờ đột nhiên trở nên im lặng.

“...Nói đi, những thứ này không hề làm anh hứng thú một chút nào sao?”

“Không một chút nào”

Hai quả dưa hấu đó chắc chắn có thể thu hút ánh nhìn của tôi, nhưng nó chưa đủ để kích thích tôi.

Cho dù tôi hơi thiếu đạo đức, nhưng tôi vẫn vẫn mình hơn việc bị kích thích bởi một con quái vật cây.

Những Scuccubi là toàn bộ những thứ tôi cần.

“Nhìn xem, tại sao hai chúng ta không nói hết sự thật ra nhỉ? Không có ai ở quanh đây, thấy không? Anh vẫn có một chút hứng thú, đúng chứ?”

Tên trùm khó nhằn nhất của ‘nhiệm vụ sâu riêng’ là như thế này à?

Cho dù có hơn một chút lừa dối và cố chấp. Satou Kazuma, đừng có lượng lự.

Đối thủ của người là một cái cây giống như cái củ cải khiêu dâm mà Vanir đã cho người xem trước đó.

“Hút các chất dinh dưỡng dưới đất là thứ khiến chúng tôi trở thành cây cối, giống như cái kiêu mà anh chop lấy bộ ngực là cách để vạch ra ranh giới của giống đực và giống cái. Tại sao việc sống theo bản năng lại là một trọng tội? Quái vật đang sống, anh cũng đang sống! Coi nào, hãy đi theo bản năng, hãy để tự nhiên dẫn dắt cuộc sống của anh!”

Theo bản năng, theo tự nhiên.

Như đã mong đợi từ con quái vật cây, tạm thay thế cho sự bí ẩn của điều luật tự nhiên.

Tôi lập tức chế ngự bản thân khi tôi để ý là tay mình đang vô tình trôi về phía ngực của cô ta,

“Tôi đang làm cái quái gì vậy!? Cô thật quá nguy hiểm. Chỉ một chút nữa thôi là cô đã làm tôi bước qua ranh giới của một con người!”

Nhìn thấy tôi tỉnh táo lại, con công chúa tĩnh lặng nhận ra sự hấp dẫn của giới tính chỉ có tác dụng nhất định.

“YAAAAAAGH—!”

Cô ta hét lên một tiếng chói tai vang vọng khắp toàn bộ khu rừng.

Phần 6

“Chuyện gì, chuyện gì? Cái quái gì đã xảy ra!? Này Kazuma, Anh đã làm gì!?”

“Kazuma, anh đang xịt cái gì đấy? Có thể nào nó là thuốc diệt cỏ!?”

Aqua và những người bạn nhanh chóng trở lại sau khi nghe tiếng hét của công chúa tĩnh lặng.

“Mấy người đến đúng lúc lắm, qua đây giúp tôi một tay coi, con khốn này chính xác là một thứ gì đó không minh bạch!”

Biểu hiện chiến thắng của tôi chỉ nhận được những cái nhìn phản đối.

“Cậu đã làm cái quái gì trên danh nghĩa của bản thân lúc chúng tôi rời khỏi hả? Cậu chắc hẳn đã sử dụng vật phẩm ma thuật ding ding đó đúng không? Giải thích tình hình một lần nào!”

“làm như Aqua nói, giải thích đi.”

Tôi tuân thủ và thuật lại đoạn hội thoại mà chúng tôi có. Sau đó công chúa tĩnh lặng kêu khở trong nước mắt.

“Tên này, hẳn ta đột nhiên cố gắng làm những điều không thể nói được với tôi....!”

“Đủ rồi! Không nói thêm gì nữa!”

Tôi giờ thuốc diệt cỏ lên cao để đe dọa cái con công chúa tĩnh lặng to mồm.

Darkness chạm vào vai tôi trong bối rối.

“Kazuma, có phải nó rất khó để tóm tắt. Sao anh không giải thích chính xác những gì đã xảy ra ở đây?”

“Cô ta chắc chắn là xấu xa, cô ta liên tục nói bóng nói gió khi chúng tôi ở một mình. Nhìn đi—nói thật to trước cái vật phẩm ma thuật này, cô dám không? Có phải thái độ của cô quay ngoắt đi 180 độ khi Aqua và mọi người không có mặt ở đây? Nếu cô không lật mặt, tới đi, và nói với cái thứ đó!”

Bị tra khảo bởi tôi và vật phẩm ma thuật trong tay con công chúa tĩnh lặng không nói gì và chỉ làm khuôn mặt tuyệt vọng.

“Oi, đừng có làm cái thái độ đó, cô định làm cho mọi người có ấn tượng xấu đối với tôi à! Dừng phản kháng và nói ra sự thật ngay!”

Tôi nghĩ tôi đã đánh giá thấp cô ta.

Tôi quên mất cô ta là dân chuyên trong việc quyến rũ và làm giảm đi giá trị của con người.

Con công chúa tĩnh lặng đã không trả lời, thay vào đó cô ta đưa ra con át chủ bài siêu cấp của mình.

“Người này anh ta đã luôn luôn tỏ ra cực kỳ hứng thú với khu vực xung quanh ngực tôi....”

“Cô đột ngột nói cái gì vậy...”

Con công chúa tĩnh lặng đưa ra một lời khai giết người làm cho bộ ba kia liếc nhìn chòng chọc vào cái vật mà tôi đang cầm.

Vật phẩm ma thuật đã không kêu lên. Không khí xung quanh lạnh lẽo như đã đạt độ 0 tuyệt đối.

“Cô có một chút kỹ năng đấy! Tôi thật sự không hề ngờ tới điều đó. Mặc dù, tôi cũng có kinh nghiệm với việc sử dụng vật phẩm ma thuật này như là một lợi thế. Mọi người, xem đây. Con công chúa tĩnh lặng này, đã trở nên hoàn toàn không đứng đắn khi tất cả mọi người rời đi, Phun ra những lời tục tĩu. Nó thật sự, thật sự rất khó coi!”

Dụng cụ ma thuật phát hiện nói dối một lần nữa vẫn giữ im lặng.

Aqua và những người bạn đang tỏ ra hoảng toàn bối rối.

“T-Tôi thừa nhận là những lời tôi nói lúc đó là bất lịch sự. Tuy nhiên, làm ơn hãy để tôi giải thích!”

Cái máy dò vẫn không kêu lên. Các cô gái đang hành động như thể ‘hai người đang nói về cái quái gì vậy’ và giữ khoảng cách của mình.

Họ bắt đầu đặt câu hỏi người nào đáng tin tưởng hơn.

Nhìn thấy mình đang trong hiểm nguy. Công chúa tĩnh lặng tung ra nước đi giết người của cô ta.

“A-anh, mới vừa này không phải anh đã sẵn sàng để chộp lấy ngực tôi sao!?”

Không ding.

“Tại vì cô đã kêu tôi làm vậy! Cô là người đã đề nghị tôi bóp nó với tất cả tấm lòng để đổi cho việc tha mạng cho cô!”

“Tôi không nói một cách dâm dục như vậy. Đừng có vu khống!”

Dụng cụ ma thuật vẫn không kêu lên. Anh mắt phán xet của bộ ba này mỗi lúc một tăng.

“Chết tiệt, việc này chỉ tổ phí thời gian! Nói chuyện với cô thật không có kết quả, tôi đáng lẽ nên hành động ngay lập tức! Đó là sự đối đãi mà cô đáng phải nhận! Ném thử thốc diệt cỏ của tôi đi!”

Tôi nhặt chai thuốc diệt cỏ bên cạnh mình và xịt nó xung quanh rễ của công chúa tĩnh lặng.

“D-Dừng lại! Thật là một hành động hèn hạ để chống lại một con quái vật không thể di chuyển! Anh đúng là một tên thấp hèn khi dựa vào hành động bạo lực sau khi thua trận khẩu chiến!”

Con công chúa tĩnh lặng kẹp chặt tay tôi trong khi phán khán dữ dội để ngăn chặn tôi xịt thêm thuốc diệt cỏ.

“Dừng lại ngay! Đừng có vô lý như vậy! DỪNG VIỆC ĐỔ CÁI THỨ DƠ BẮN ĐÓ LÊN TÔI! Tôi đang bị ô nhiễm! Cứu tôi, t-tôi đang bị ô nhiễm bởi cái thứ chất lỏng này trên vùng bên dưới ....”

“Làm sao cô có thể khiến mọi thứ nghe thật tục tiếu? Tôi chỉ xịt thuốc diệt cỏ gần gốc của cô!”

Tôi tiếp tục xịt thuốc diệt cỏ khi mà chúng tôi vẫn đang cãi nhau.

Hóa chất này có hiệu lực nhanh hơn dự kiến, bởi vì.....

“—thật là một dấu hiệu khủng khiếp. Tôi cảm thấy buồn nôn nhưng tôi không thể--làm, do tôi không có những nội tạng cần thiết để làm điều đó—tuy nhiên, tôi cảm thấy cực kì mệt mỏi....”

Sau khi hấp thụ thuốc diệt cỏ, công chúa lặng thầm nhanh chóng gục ngã và trở nên khập khiễng.

Nó giống như là đang say rượu hơn, mặt cô ta chuyển sang màu xanh và cơ thể cô ta lắc lư một cách mất tự chủ.

“Tuyệt, đây là cơ hội. Con gái mấy người, tới đây giúp tôi xịt thêm thuốc diệt cỏ nào!”

Tôi phần khích quay mặt lại chỉ để thấy mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt trống rỗng.

“Đ-Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi. Tôi đã đúng, không thấy à? Kể cả khi cô ta không nói dối, cô ta cũng không nói ra sự thật. Kể cả tôi cũng không thấp hèn đến mức để bị quyến rũ bởi ngực của một con quái vật.”

Ding.

Ánh mắt từ ba người đó đã không thể chịu nổi.

“Ohohohoho...”

Kể cả khi đang bị bệnh, con công chúa tĩnh lặng vẫn cười khúc khích một cách đắc thắng.

“Xem đây, tên Mạo Hiểm Giả nhỏ nhoi, ngươi sẽ bị gọi bằng cái danh hiệu xấu hổ này cho đến cuối đời ‘Monster-con’! Xịt cái thứ kinh tởm này lên ta, ngươi sẽ xuống địa ngục vì điều đó, tên trai tân nhỏ mọn!”

Cô ta bắt đầu phun ra những lời nguyền rủa không ngừng. Nó khá gần với tính cách thực sự của con công chúa tĩnh lặng này.

“Nói xem sau khi bị say bởi thuốc diệt cỏ! Nếu tôi xuống địa ngục, thì cô cũng đi cùng với tôi!”

Nóng máu, tôi tiến đến cô ta với lọ thuốc diệt cỏ trên tay. Con công chúa tĩnh lặng vứt bỏ chút phẩm giá cuối cùng của mình và bắt đầu phun ra những điều sỉ nhục một cách đầy nam tính.

“Nữa sao, chuyên sang tấn công vật lý khi người cảm thấy mình đang thua! Người có biết từ xấu hổ đánh vằn như thế nào không!? Cuối cùng người đã phô hết ra sự nhục nhã!? Mới một lúc trước, người tự nhận mình là một mạo hiểm giả chuyên nghiệp. Thật đáng xấu hổ, một mạo hiểm giả chuyên nghiệp mà vẫn còn là trai tân! Là một tên trai tân đáng khinh mặc dù có ba người phụ nữ xung quanh người, người bị khiếm khuyết tình dục hay sao? Người thậm chí còn gọi họ là bạn. Chà đoán xem nào, rất có thể chỉ có một mình người nghĩ như vậy. Họ chắc chắn cảm thấy rất thoải mái với người nhưng có thể quá thân thiết để chỉ “trở thành bạn”...”

Trước khi con công chúa tĩnh lặng có thể nói thêm, tôi xịt thuốc diệt cỏ xung quanh cô ta một cách nhanh nhất có thể.

“Thật kinh tởm! Thật...Kinh tởm...! Tên trai tân nhỏ mọn khốn kiếp! Rễ của ta lan rộng khắp khu rừng! Loại bỏ ta hoàn toàn sẽ tổn hại thập kỷ! Người nghĩ rằng mình có thể tiêu diệt ta trong suốt cuộc đời mình? Được thôi! Kể cả khi nó sẽ rắc rối nhiều hơn việc những món báu vật này có giá trị thế nào, người cứ đào hết mọi thứ người muốn!”

Ngay cả khi sắp chết, công chúa tỉnh lặng vẫn kiên trì để lại những vết sẹo trong lòng tôi.

Phần 7

“—Kazuma-san, anh đã làm việc rất chăm chỉ. Cảm ơn vì đã chinh phục công chúa tỉnh lặng!”

“Thật sự là nó quá sức mệt mỏi, tôi đã phải rất cố gắng!”

Chúng tôi báo cáo lại với ‘onee-san’ đó ngay khi vừa trở lại Axel.

“Công chúa tỉnh lặng thật quá đáng sợ, Tôi sẽ không bao giờ lại gần khu rừng của cô ta nữa...”

Bên cạnh tôi, Aqua khóc nức nở suốt cả quãng đường.

Sau khi để lộ con người thật của mình, con công chúa tỉnh lặng trở nên điên cuồng và gây ra một số tổn thương nhất định.

“Nói đi, Kazuma... Tôi thật sự là một kẻ không ra gì, đúng không? Có phải mọi người thật sự không hề quan tâm tôi? Mọi thứ đều trở nên có nghĩa khi cô ta đặt vấn đề theo cách đó... Aqua và Megumin hôm qua đều có cơ hội để tỏa sáng. Và hôm nay, anh đã một mình đánh bại công chúa tỉnh lặng. Có phải cô ta đã nói rất đúng về việc tôi chỉ là một con nhỏ vô dụng? Theo như cô ta, tôi cũng chỉ là một con ốc sên được làm từ adamantite. nó có phải là sự thật không?”

Darkness hiện đang tuyệt vọng hơn bao giờ hết. Có vẻ như mấy lời nói giết người đó đã ảnh hưởng khá nhiều đến cô ta—cô ấy thậm chí còn không thể bước đi một cách đường hoàng.

“Tên ta là Megumin, thiên tài số một của Hồng Ma Tộc và là đại pháp sư mạnh nhất Axel. Mọi chuyện đều ổn. Mặc dù ta đã thất bại. Nó không giống như ta là kẻ yếu kém nhất trong dòng tộc. Lời nói của mấy con quái vật không có nghĩa lý gì với ta, kể cả phần ‘ngươi tự gọi bản thân là một con sói cô độc kiên cường sự thật chỉ là ngươi không biết cách kết bạn’ đó. Tất cả đều ổn, ta có bạn bè ở đây. Ta có những người bạn yêu quý của mình. Mọi thứ đều ổn, đều ổn, đều...ổn....”

Megumin cũng đang suy sụp và liên tục tự lừa gạt bản thân. Tôi nghĩ hiện tại em ấy còn đáng sợ hơn cả công chúa tĩnh lặng.

“Tôi biết Satou-san chắc chắn có thể làm được việc này! Thứ đó không phải là cái gì khác ngoài công chúa tĩnh lặng kẻ đã khiến biết bao nhiêu Mạo Hiểm Giả từ bỏ việc chinh phục! Bởi vì một số lượng lớn người đã khẳng định công chúa tĩnh lặng là vô hại, phần thưởng là khá nhỏ....Tuy nhiên, việc để một con quái vật sống cần thành phố sẽ gây một tổn hại khá lớn đến hình ảnh của Guild! Hơn nữa, kể cả khi nhiệm vụ dành cho Satou-san chỉ là một nhiệm vụ thăm dò, anh đã tiến lên và khuất phục nó. Chúng tôi thật sự biết ơn vì điều này!”

Chúng tôi cười một cách rục rĩ với ‘onee-san’ đó’ trong khi lòng tự trọng của mình bị vỡ vụn.

Komekko cũng chăm chú nhìn chúng tôi với vẻ kính trọng lúc đứng bên cạnh cô ấy.

...Sau đó tôi nhớ ra một chuyện.

“Tôi chỉ đánh bại phần nổi của cô ta, làm ơn, mọi người cũng phải loại trừ tất cả số rễ đang nằm bên dưới toàn bộ khu rừng. Nói về điều đó, tại sao chị lại tin tưởng là tôi có thể đánh bại công chúa tĩnh lặng?”

‘Onee-san đó’ chững lại trước câu hỏi của tôi.

Đúng vậy, con công chúa tĩnh lặng không thể di chuyển. Cơ bản, ai cũng có thể tiêu diệt cô ta.

Nó chỉ khó khăn ở chỗ bạn có muốn làm điều đó hay không.

“Có phải vậy vì chị xem tôi như là một tên vô nhân đạo, nên tôi sẽ không bị vấn đạo đức ngăn cản việc giết chóc, kể cả khi đó là công chúa tĩnh lặng?”

‘Onee-san đó’ không chọn trả lời câu hỏi mà lập tức chuyển ngay cho tôi cái bọc đựng tiền thưởng.

“Vậy thì, Satou Kazuma-san, lần này anh cũng đã hoàn thành tốt công việc! Tạm biệt Komekko! Ngày mai hãy tiếp tục đến chơi nhé!”

“Không nhanh vậy đâu, tôi vẫn chưa nói xong! Ngoài ra, tôi sẽ không mang Komekko đến đây thêm lần nào nữa. Sự thật là, bắt đầu từ ngày mai, tôi cũng sẽ dừng việc đi đến đây! Tôi đã quá mệt mỏi với những thứ này. Bây giờ khi mà tôi đã hoàn thành cái ‘nhiệm vụ sầu riêng’ khó khăn nhất đó, các người không thể nào phàn nàn được nữa!”

Làm bộ không nghe những điều mà tôi vừa một hơi xả ra hết. Onee-san đó—

“Ngày mai chị sẽ chuẩn bị một cái bánh thật lớn.”

“Em sẽ đến.”

Chị ta lảng tránh hết tất cả mọi thứ và trắng trợn dụ dỗ Komekko bằng đồ ăn.

Phần 8

Chúng tôi quay về nhà sau khi hoàn thành công việc ở guild. Chúng tôi lập tức đi nghỉ ngơi để phục hồi chấn thương tâm lý của mình

Nhân tiện, Aqua và Darkness đã đi tới chuồng của Zell đại để để chơi với nó, họ mong rằng nó có thể an ủi họ.

“Lại đây một chút, Komekko. Chị có một vài thứ phải nói với em.”

Khi đang nằm dài một cách lười biếng trên ghế sofa, Megumin—người có vẻ như đã nhanh chóng hồi phục—vỗ lên cái ghế sofa đối diện tôi, ra hiệu cho Komekko đi đến chỗ em ấy.

“Em không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng onee-chan nhìn có vẻ đang giận. Vậy nên em không muốn.”

“Komekko!”

Komekko đã cảm nhận được điều gì đó với giác quan thứ 6 mạnh mẽ của mình. Sau đó Megumin tiếp tục—

“Hãy lắng nghe một cách cẩn thận. Đã bao nhiêu lần chị nói với em là không được đòi hỏi thức ăn từ người lạ? Trong hai ngày, hôm nay và hôm qua. Làm sao em có thể, là một Hồng Ma Nhân, đừng có để dễ dàng bị dụ dỗ bởi thức ăn...?”

Megumin, người đã thừa nhận mình mình chưa có gì để cho vào bụng suốt mấy ngày liền và cầu xin chúng tôi chỉ vì thức ăn lúc và chúng tôi vừa mới gặp mặt, hiện giờ đang giảng đạo cho Komekko.

“Khi còn ở trong làng, onee-san nói với em là hãy cầu nhàu với bất kì ai khi em đi tìm đồ ăn.”

“Oi”

Tôi không thể ngăn bản thân mình không xen vào. Megumin lảng tránh ánh nhìn của tôi.

“Lúc ở làng là ở làng còn ở đây là ở đây, ở trong một cộng đồng nhỏ như Làng Hồng Ma, những người mà chúng ta gặp đều là người quen. Ở một thành phố như thế này, dù cho thế nào đi nữa, em không bao giờ được ngậy thơ chấp nhận thức ăn từ người lạ. Sau tất cả, chúng ta không biết rằng họ sẽ muốn điều gì từ chúng ta.”

“Em từ chối.”

Komekko trả lời ngay lập tức.

“Komekko! Đây không phải là thứ mà em có thể nói ‘từ chối’. Rồi em sẽ làm thế nào nếu như mọi người biết em sẽ vâng lời bất kì ai miễn là người đó cho em thức ăn? Chị chỉ nói với em điều này vì chị sợ em sẽ ngu ngốc đi theo một tên lạ mặt.”

“Đương nhiên em sẽ không ngu ngốc đi theo bất kì người lạ nào và để họ cho em ăn.”

Nhìn thấy những lời nói của mình không thể đã động đến Komekko, Megumin liên tục đập bàn trong thất vọng.

“Đừng có tỏ ra cố chấp và hãy lắng nghe chị một cách cẩn thận!”

“onee-san đúng là khó khăn quá.”

Megumin lập tức đứng dậy và Komekko bỏ chạy ngay lập tức.

Đứng lại đó Komekko, em không chạy được đâu! Hãy xem đây, hôm nay em sẽ nhận được một bài học nhớ đời!”

Nhưng Komekko đã thành công trốn vào bếp.

Với một tiếng click, cánh cửa đã bị khóa từ bên trong.

“Komekko, lết cái mông ra ngoài này ngay hoặc là em sẽ không được ăn tối!”

“Em sẽ ra khi nào ở bên trong này không còn thức ăn.”

Vậy ra đó là chiến thuật. Không phải tự nhiên mà cô bé trốn vào nhà bếp.

“Komekko, dừng ngay mấy điều vô nghĩa này lại! Bọn chị sẽ không có bữa tối nếu như em không mở cửa. Bây giờ bọn chị phải bắt đầu nấu ăn, vậy nên mở cửa ngay – Komekko, em đang ăn cái gì ở trong đó!? Dừng có hành động tùy tiện! Hoặc không, chị sẽ phá cửa xông vào!”

“Không cần phải phá cửa chỉ vì hai chị em có chút xích mích.”

Từ khi chúng tôi sẽ không ai được ăn tối nếu như Komekko tiếp tục trú ngụ ở trong đó, tôi bắt đầu giúp Megumin thuyết phục em ấy.

“Tuy nhiên, Kazuma, nếu bây giờ chúng ta không dạy lại con bé, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ phải hối hận. Chúng ta sẽ không thể làm gì khi mọi thứ đã trở nên quá trễ.”

Chính xác. Tu sĩ của giáo phái Axis cũng đã nói về chuyện làm thế nào mà em ấy vâng lời đi theo cô ta đến nhà thờ chì vì cô ta nhắc đến thức ăn khi họ lần đầu gặp mặt.

“Thật sự thuyết phục nhất là khi nó đến từ người đã sửa chữa được việc ‘quá muộn’ của mình.”

“Oi, nếu anh muốn đánh nhau, em sẽ chơi hết mình với anh!”

“Cho chị ta một bài học đi, onii-san!”

“Komekko! Xúi giục người khác đánh nhau khi mà em đang trốn bên trong đó thật sự rất là đáng khinh đấy! Coi nào, bước ra ngoài ngay!”

Tôi nên nói quan hệ chị em của họ là tốt hay xấu đây?

...Thật là, chỉ khi nào tình cảm giữa hai chị em quá tốt thì họ mới cãi nhau, đúng không nhỉ?

“Em tìm thấy một miếng chocolate lớn ở trong tủ!”

Giọng nói vui vẻ của Komekko vang lên từ trong bếp.

Biểu cảm của Megumin thay đổi ngay lập tức.

“Komekko! Thứ đó không phải để ăn, đó là thứ là chị đặc biệt chuẩn bị cho.... Komekko, em có hiểu không! Chị sẽ không giận nữa, nên em hãy ra ngoài đi! Chúng ta làm lành nào!”

Tôi lắng nghe đoạn hội thoại của cặp chị em tốt này.

“Em sẽ ra sau khi em ăn xong nó.”

“komekko--!”

Tôi lần nữa lại được trải nghiệm việc có em gái tuyệt vời đến chừng nào.

Các bạn chắc cũng để ý việc mình sử dụng từ ‘onee-san đó’ và “Aqua cùng đồng bọn”

Mình làm vậy cốt để nói lên rằng trong chap này Lucy lẽ tân của hội mạo hiểm giả đáng sợ đến nhường nào cũng như “Aqua và đồng bọn” để cho hay rằng trong chap này họ cũng ăn hại chẳng khác gì Aqua.

Ghi chú

ảo tưởng về khả năng của mình Nó hơi dài nên bạn nào muốn biết chi tiết thì vào link này nhé <https://peterhung.org/education/hieu-ung-dunning-kruger-hieu-ung-cua-nguoi-ngoai-cuoc/>

Chương 5:

Cùng bắt đầu lại với những Mạo Hiểm Giả!

Phần 1

Ngày hôm sau.

“Komekko! Komekko em đang ở đâu!?”

Tôi bị đánh thức vào buổi sớm bởi tiếng hét om sòm của Meumin.

“Giờ này mà còn có chuyện gì xảy ra vậy? Em đang hét lên vì điều gì?”

Kể từ khi con bé đó đến đây, tôi đã phải thường xuyên dậy sớm.

Dường như cô bé vẫn còn nhiệm vụ báo cáo những việc mình đã thấy cho gia đình mình. Vì thế nên tôi không thể tỏ ra bất cứ dấu hiệu thoái hóa nào.

“Chào buổi sáng, Kazuma. Em đang đi tìm Komekko. Đứa trẻ này thật sự làm em cảm thấy áp lực. Con bé chắc hẳn đã không thèm quan tâm đến bữa sáng và đi mất sau khi lấy vài món ăn từ nhà bếp.”

“Anh nên nói thế nào nhỉ? Em gái em thật sự là một đứa trẻ điên cuồng.”

Lớn lên với chị gái người đã trở thành chuyên gia của món tôm hùm đất, không khó để tưởng tượng tại sao cô bé lại trở nên như vậy.

“Em không nhớ mình từng hành xử như một đứa điên cuồng. Con bé định trở nên giống ai đây?”

Tuy tôi rất muốn trả lời rằng “còn ai ngoài em?”, may thay vẫn đủ khả năng kiểm soát để dán kín miệng mình lại.

“Mặt khác, từ khi con bé chưa bao giờ đi ra khỏi Làng Hồng Ma, Axel hẳn phải khiến con bé tò mò. Con bé sẽ sớm quay lại nếu như nó chỉ đi dạo quanh thị trấn.”

“Hợp lý đấy. Bản thân em còn bị thành phố này làm choán ngợp ngay ngày đầu tiên, nên em mới có thể có quan hệ v.....”

Vẫn còn lo lắng, Megumin thở dài.

Dù gì thì, ít nhất thành phố này cũng an toàn.

Có lẽ sẽ không có gì phải lo lắng kể cả khi để một bé gái đi ra ngoài một mình.

Vì vậy, chúng tôi sẽ bắt đầu ăn sáng trước.

“—Nói đi, Megumin, Komekko đi đâu rồi? Chị không thấy con bé từ tối qua, đang tính tìm con bé để trả thù.”

Aqua nói trong khi đang xách theo bộ cò ở dưới nách của cô ta, giống như một đứa trẻ đang đi tìm bạn chơi cùng.

“Cô thua cả một đứa nhóc? Như là một người trưởng thành, cô không thấy một chút xấu hổ nào à?”

Gần đây Aqua đã trở nên vô cùng thân thiết với Komekko.

“Đừng có ngốc, Kazuma, bộ anh chưa nghe đến hai từ ‘nuơng tay’ sao? Khi cô bé chỉ là một đứa con nít, tôi nghĩ tôi nên tỏ ra bao dung với cô bé. Nhưng không may, tôi đã bị sự kiêu ngạo của chính mình làm cho thất bại. Tôi bắt đầu trò chơi với mảnh này – mảnh yếu nhất, Mạo Hiểm Giả.” Cho ai thắc mắc về việc tại sao mạo hiểm giả lại là mảnh yếu nhất. Aqua đang nói về chức nghiệp Mạo Hiểm Giả chứ không phải về những Mạo Hiểm Giả. Và đó cũng là chức nghiệp của Kazuma người mang chức nghiệp Mạo Hiểm Giả đồng thời cũng là một Mạo Hiểm Giả

“Đó đúng là hơi quá nuơng tay.”

Ngạc nhiên thay, có lẽ vì cô ta thích trẻ con, Darkness cũng đã khá thân thiết với Komekko suốt ngày vừa rồi. Cô ta sốt ruột chèn vào.

“ Mặc dù, đã khá lâu cô bé chưa quay về, có khi nào cô bé đang chơi với mấy đứa trẻ quanh đây hoặc là lại đi xin xỏ đồ ăn ở Guild?”

“Rất có thể, Mặc dù, tôi không nghĩ là cô bé có thể trở nên thân thiết với lũ trẻ cùng tuổi với mình, vì thế hầu như không có chỗ nào khác để cô bé đến ngoại trừ Guild. Sau cùng, không phải họ đã nói là sẽ chuẩn bị một cái bánh lớn cho cô bé sao?”

Bỏ nhà đi đến Guild Mạo Hiểm Giả nơi có đầy những tên già đầu thò lỗ ở cái tuổi đó, tương lai của con bé sẽ rất sáng lạng đây.

Ai cũng nghĩ cô bé sẽ bám chặt lấy chị mình khi ở một thành phố xa lạ, nhưng Komekko cho thấy mình có khả năng tự lập và hoàn toàn tách ra khỏi chị mình.

Con nhóc này sở hữu tiềm năng vượt qua Megumin để trở thành nhân vật đáng sợ nhất.

“Mặc dù, đúng là phải cảm ơn sự hiện diện của Komekko đã khiến những Mạo Hiểm Giả có thêm được ý chí để thực hiện toàn bộ ‘nhiệm vụ sầu riêng’. Họ đã đúng khi mời cô bé đến để ăn vặt. Nó là lý do duy nhất.”

Như Darkness đã nói, tỉ lệ thành công của các nhiệm vụ ở Axel đang ở trong trạng thái tốt nhất.... Tất cả kết quả đã nói lên điều đó.

Thế mới nói, tôi có cảm giác sau khi Komekko rời đi, mọi thứ chắc chắn sẽ trở về lại tình trạng ban đầu.

“Vậy thì, hãy tiến đến Guild sau khi chúng ta ăn xong.”

Megumin nói không ngừng nghỉ, người mà mặt khác vẫn chưa thể nhận ra được “sự độc lập” từ cô em gái nhỏ của mình.

--khi vừa xuất hiện tại Guild Mạo Hiểm Giả, chúng tôi được chào mừng với một khung cảnh đầy bối rối.

“Đây, thử món này đi, onee-san đã tự mình làm nó đó.”

Chúng tôi có thể hiểu vì sau Komekko đến đây.

Cho dù, chúng tôi không thể hiểu tại sao các onee-san từ tiệm succubus lại háo hức làm đồ ăn vặt cho cô bé.

“Ở đây này, cô bé cũng thử nó đi.”

“Cảm ơn chị!”

Hiện tại Komekko đang bận rộn nếm thử những món ăn vặt mà cô bé nhận được từ những onee-san người mà xuất hiện một cách bí ẩn.

Tôi ra hiệu cho một onee-san quen thuộc đến gần hơn, và nhẹ nhàng trao đổi.

“Cô là onee-san trong cửa tiệm tôi thường xuyên tới, đúng không? Nhưng đây là Guild Mạo Hiểm Giả! Máy người đang định làm gì ở đây!?”

“Ara! Tại sao, đây không phải là khách hàng nổi tiếng của chúng tôi à? Chúng tôi đã nhận được bài học của mình, đương nhiên chúng tôi biết ở đây khá là nguy hiểm...”

Khi cô ta nói, onee-san succubus đưa ra ánh nhìn như một người mẹ lên Komekko, và ngấm nhìn cô bé ăn.

“Chúng tôi không biết tại sao, nhưng chúng tôi chỉ không thể bỏ cô bé lại một mình. Nó giống như cô bé sở hữu một thiên phú tà ác cao một cách bất thường. Cô bé chắc chắn sẽ trở thành một người vô cùng quang trọng.... nếu như chúng tôi có thể lấy được lòng cô bé từ sớm.....”

Nghe được những lời kì lạ được phát ra một cách thờ ơ, tôi không thể giúp đỡ mà chỉ biết liếc nhìn Komekko.

Các Succubi chăm chú nhìn Komekko một cách chu đáo quá thực khiến tôi cảm thấy tò mò.

Cái cảm giác thất bại này là gì?

Tôi cũng muốn có tài năng của một con quý xấu xa trái ngược với may mắn hoặc kinh doanh mà tôi có.

Trong khi đó, Aqua đang nhìn chăm chăm vào các succubi từ phía sau cây cột.

Thực ra, một thời gian trước, Aqua đã gây ra một mớ hỗn loạn khi cô ta được biết về tiệm succubus.

Tôi nóng máu lên khi biết được cô ta đã cố gắng làm hại các succubi. Kể từ khi đó, cô ta đã cố gắng kiềm chế không bùng nổ, giờ đây cô ta lại khiến tôi lo lắng thêm lần nữa.

Có thể cô ta cũng sợ là mình sẽ trở thành kẻ thù truyền kiếp của tất cả các nam Mạo Hiểm Giả vì phạm tội diệt chủng succubus.

Nói chung, cô ta không nên gây ra bất kì rắc rối gì vào khoảng thời gian này.....

“Vì vậy, kể từ khi Aqua đã ban phước cho chúng tôi với sự có mặt của cô, chúng tôi xin phép cáo lui.”

“Khách hàng-san, Làm ơn hãy để mắt đến Aqua-sama và Vanir-sama giúp chúng tôi! Vì vậy, Komekko, chị đoán khi khác chúng ta sẽ gặp lại?”

Đặc biệt nghi ngại bởi ánh mắt của Aqua, những succubi quay lại nhìn Komekko sau khi lén lút nhìn trộm Aqua rồi miễn cưỡng rời khỏi Guild Mạo Hiểm Giả.

“..Nói đi, Kazuma, chính xác thì quan hệ giữa anh với những người này là gì? Đây là lần đầu tiên em nhìn thấy một người xinh đẹp như vậy trong số những người bạn của anh...”

“Họ là nhân viên của một quán cà phê được quản lý bởi những quý cô xinh đẹp. Cho dù những món ăn của họ khá cơ bản, nhưng họ lại rất là nổi tiếng, điều đó làm anh bối rối. Tuy nhiên, tại sao họ lại bị thu hút bởi em gái em?”

Megumin tỏ ra bối rối trong những Mạo Hiểm Giả vẫn còn cúi đầu chào em ấy.

“Xin chào, Megumin-san”

“Megumin-san, Về cơ bản chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ trong hai ngày vừa qua, toàn bộ những nhiệm vụ đáng chú ý đã liên tiếp được xử lý.”

Nói về những Mạo Hiểm Giả, họ đã quen với việc gọi Megumin bằng “Megumin-san”

“Thật sao. Vậy tôi không phải quá lo lắng với việc bị ép thực hiện những nhiệm vụ khó nhằn. Tất cả mọi người đã làm việc vất vả, và gần đây tôi cũng đang chịu rất nhiều áp lực.”

Megumin để lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Sau đó Komekko mỉm cười quay lại nói với Megumin.

“Onee-chan, Những mạo hiểm giả ở thành phố này thật mạnh mẽ!”

“Đúng vậy, đúng vậy. Sau cùng, họ đều đến từ thành phố mà chị đang sống.”

Nghe được đoạn đối thoại này, mọi người xung quay quay mặt đi một cách xấu hổ.

Bằng việc nhìn cách họ cư xử, có vẻ như họ cũng có một chút thích thú với việc này.

“Chị gái tóc xanh cũng vô cùng mạnh mẽ!”

“Đúng vậy. Như đã mong đợi từ việc trở thành bạn của chị. Cô ấy đã thanh tẩy được bóng ma đã lưu lại dương thế trong một thời gian dài. Mặc dù Aqua thường tỏ ra ngu ngốc. Chị khuyên em nên nhìn chị ấy bằng một ánh mắt tích cực hơn.”

Nghe thấy Komekko và Mengumin thảo luận, Aqua cũng đã trở nên hoàn toàn tự mãn, Không tỏ ra một tí xấu hổ nào trên khuôn mặt.

“Và, onii-san cũng rất mạnh!”

“Mhm, anh ta dù sao cũng là đội trưởng của tổ đội chị. Không thể nào anh ta không *manh mẽ*... Mặc dù vậy, Chị vẫn thắc mắc có thực là anh ta đã chiến thắng dựa trên những chiến thuật mà mình sử dụng....”

Sheesh, có phải con nhỏ này đang cố bôi nhọ cuộc diễu hành chiến thắng một cách hoàn hảo của tôi chống lại công chúa tĩnh lặng?

“...Eh? Uh-um, còn về khoảnh khắc tỏa sáng của tôi....?”

“Cô làm đéch gì có cái nào, đúng không?”

Cảm thấy tổn thương, Darkness tự hờn dỗi chính mình—

“Thấy không, Komekko? Bạn chị rất mạnh mẽ, đúng không? Những mạo hiểm giả ở thanh phố này cũng rất ngẫu đúng không? Khi em quay về lại làng... hãy chắc chắn là em sẽ nói về tất cả bọn chị”

Megumin mỉm cười một cách xấu hổ với những Mạo Hiểm Giả trong khi nói,

“Nè, Kazuma, công chúa tĩnh lặng đã đúng phải không? Tôi còn không hữu dụng bằng con ốc sên làm từ Adamantite?”

“Làm ơn đừng việc tự đặt áp lực lên bản thân mình chỉ vì thua một cái cây, quên nó đi.”

Khi tôi một mình an ủi Darkness đang suy sụp

“Chỉ có onee-chan là không mạnh”

Komekko đã thả một quả bom.

“...K-Komekko, em vừa nói gì vậy? Em nói là chị, onee-chan hùng mạnh của em, Không hề mạnh?”

Megumin hỏi trong khi run rẩy.

Im lặng bao trùm toàn bộ Guild

“Mhm, em có một yên cầu cho chị, onee-san ngực to.”

“Komekko, chị mong em đừng gọi chị là ‘onee-chan ngực to’ nếu có thể.”

‘Onee-san đó’ được trao cho một biệt danh đáng kinh ngạc, Komekko tiếp tục nói —

“Làm ơn hay cho bọn em một nhiệm vụ có thể khiến onee-chan không mạnh của em trở nên mạnh mẽ.”

Không biết có phải em ấy đang tỏ ra tử tế với chị của mình hay không với cái yêu cầu đáng ngờ này.

“Komekko, về nhà thôi! Tài năng thật sự của chị chỉ có thể tung ra vào thời điểm then chốt. Vậy nên bình thường, chị khá là mờ nhạt. Đi thôi, tối nay chị sẽ làm một buổi trình diễn pháo hoa explosion sau khi chúng ta về nhà.”

Megumin mờ nhạt tỏ ra xấu hổ khi em ấy lúng túng cố gấn dặt tay Komekko.

Komekko vẫn chăm chú nhìn cô lễ tân kể cả khi đang bị kéo đi bởi chị mình.

“Humm... nói một cách công bằng, ở đây không còn nhiều nhiệm vụ lớn nữa. Những nhiệm vụ còn lại đa số là thảo phạt ếch khổng lồ... sau cùng, thành phố này được biết đến bởi việc chăn nuôi. Cùng với thịt cóc cũng rất ngon, nên nó không bao giờ thiếu nhu cầu. Vì vậy, đây là nhiệm vụ đáng tin cậy nhất, và luôn luôn diễn ra.”

“Nó sẽ chứng minh được”

Komekko trả lời ngay lập tức, mặc kệ onee-chan của cô bé đang tỏ ra bối rối.

“Nó sẽ chứng minh được? Nhưng ếch khổng lồ là những con quái vật yếu nhớt, chúng chỉ được xem như là thức ăn...”

“Nó sẽ chứng minh được”

Megumin kéo con bé về bên mình khi Komekko nhận nhiệm vụ một cách vô trách nhiệm.

“Tại sao em lại đi nhận nhiệm vụ!? Em thậm chí nhận nhiệm vụ thảo phạt ếch khổng lồ thứ mà không hề khó một chút nào. Em chọn nó chỉ vì thịt ếch, đúng không? Được thôi, vậy thì onee-chan sẽ để em chứng kiến sức mạnh thật sự của mình! Mang ra đây, chắc chắn vẫn phải còn ít nhất một nhiệm vụ lớn, đúng không? Dem nó ra đây, liều ăn nhiều. Mọi người chú ý, hôm nay tôi đang cảm thấy sức mạnh dân trào một

cách không thể tin được. Vì vậy, mang bất kì cái gì cô có ra đây cho tôi, mang thứ như tiêu diệt Quý Tướng hay diệt rồng!”

Khi mà Megumin tuyên bố một cách phấn khích. onee-san đó tỏ ra bối rối.

“Như là Quý Tướng hoặc rồng..... à? Nếu giống như vậy thì, chúng tôi thực sự vẫn còn một ‘nhiệm vụ sầu riêng’ còn sót lại...”

Onee-san đó đang đấu tranh tinh thần về việc liệu có nên mang nó ra.

“Này, đừng làm nhục Megumin-san!”

“Đúng vậy, cô ấy rõ ràng đã nói là mình muốn làm nó, nó chưa đủ à?”

“Yeah Yeah, họ không phải là một nhóm thích do dự, vậy lúc này cô còn chờ gì nữa?”

Đột nhiên, những mạo hiểm giả xung quanh chúng tôi lên tiếng.

Nghe thấy những gì họ nói, Megumin tỏ ra một chút rụt rè.

“Như những Mạo Hiểm Giả đã nói, tôi xác nhận là “tôi sẽ làm nó” nên nó ổn thôi. Tôi sẽ hủy diệt bất kì quái vật nào mà Axel có thể ném vào tôi. Hay cô đang ám chỉ rằng con quái vật đó còn mạnh mẽ hơn cả Quý Tướng?”

Những mạo hiểm giả khác bắt đầu phát ra tiếng boooo. Như để trả lời Megumin, ‘onee-san đó’ lắc đầu.

Nó là một điều hợp lý. Quái vật xuất hiện gần thị trấn khởi đầu không thể nào mạnh mẽ hơn Quý Tướng.

“Onee-chan chắc hẳn là vô cùng mạnh mẽ!!”

Đôi mắt của Komekko sáng rực lên trong sự mong đợi cho thời khắc vinh quang của chị mình. Chịu đựng cuộc tấn công của em ấy, 'onee-san đó' đưa tờ nhiệm vụ cho Megumin với nụ cười cay đắng.

"Đã hiểu. Trong trường hợp này, tôi sẽ để 'nhiệm vụ sào riêng' cuối cùng cho Megumin-san"

Megumin nhận lấy tờ nhiệm vụ và lấp đầy sảnh Guild với một chất giọng bùng nổ.

"Tên ta là Megumin, đại pháp sư tinh nhuệ của Axel, bậc thầy của phép Explosion! Trong bất kì trận đấu tay đôi nào, tất cả sẽ phải chịu thua trước sức mạnh do phép Explosion của ta, hãy để nó là Quý Tướng hay những con Rồng!"

"Ooohohohoho!"

"Tiến lên, Megumin-san! Tiến lên!"

"Oho! Vậy chúng tôi cũng sẽ giúp cô một tay!"

Đắm mình trong tiếng reo hò của những Mạo Hiểm Giả, đôi mắt của em ấy trở nên hào hứng trong sắc đỏ, Megumin nhanh nhẹn hất áo choàng của mình và tạo dáng cực ngẫu.....

"Nhiệm vụ cuối cùng... đó là chinh phục một con quái vật duy nhất, Nhưng một bộ đôi bao gồm Griffon và Manticore đã liên tục tranh giành lãnh thổ trong nhiều năm...."

Nghe lời giải thích của 'onee-san đó', cả hội bỗng nhiên rơi vào im lặng. Megumin cũng vậy, đóng băng khi tạo dáng tạo dáng giữa chừng.

Phần 2

Griffon và Manticore

Hai con thú kiêu diễm đã làm tổ ở gần Axel khoảng 2 năm về trước.

Manticore không phải là con quái vật được sinh ra một cách tự nhiên mà đó được tạo ra từ phép thuật.

Không ai biết liệu có phải nó được thả ra do một trò đùa độc ác của tên phú thủy nào đó không, hay là nó đã tự mình trốn thoát khỏi một tàn tích nào đó.

Tuy nhiên, con Manticore với xuất thân bí ẩn vào một ngày đã làm tổ gần Axel.

Theo sau đó, như quay ngược lại thời gian, một con Griffon cũng đã được nhìn thấy ở khu vực vừa được báo cáo.

Khi con người lần đầu chạm trán với Griffon, đôi cánh của nó đã bị thương nặng và toàn bộ cơ thể nó đang ở trong một tình cảnh thảm khốc.

Sau khi nhìn thấy nó bị thương nặng đến mức đó, Guild Mạo Hiểm Giả đã cấm mọi người đi vào khu vực này. Bằng cách cấm tiếp cận con Griffon bị thương, họ mong rằng vết thương của nó sẽ trở nặng vì thiếu sự chăm sóc y tế.

Hơn nữa, họ đã cách ly khu vực này—nếu họ may mắn, con Manticore đang sống ở đây sẽ đánh nhau với nó đến chết....

Tuy nhiên, con Griffon đã khiến cho Guild bị thất vọng nặng nề. Kêu thúc với việc nó chiến đấu ngang ngửa với con quái vật cùng phòng Manticore. Làm đe dọa toàn vùng ngoại ô của Axel.

Rắc rối đến từ một con thú giò lại được nhân đôi. Từ khi đó, Guild đã chính thức đề ra nhiệm vụ chinh phục. Tuy nhiên, để ngăn chặn thông tin bị rò rỉ, họ đặt phần thưởng khá thấp. Cuối cùng, nhiệm vụ này đã không bao giờ được nhận.

--Hiện tại, chúng tôi đang cùng những Mạo Hiểm Giả tiến đến lãnh địa của hai con quái vật này.

Tôi đi theo họ một cách nửa vờ ở tít sau cùng. Rồi Aqua nói,

“Manticore và Griffon. Giờ cậu nhắc đến nó tôi mới để ý, đúng là mình từng nhìn thấy nhiệm vụ giống thế này.

Con mắt này đang định nói gì vậy?

“Cô không nhớ à? Khi chúng ta ngập trong nợ nần, chúng ta thậm chí đã suy nghĩ đến việc nhận cái nhiệm vụ này à.”

Chính xác, hồi đó chúng tôi vẫn còn là những tân binh.

Lo lắng về tình hình tài chính của cả bọn, cô ta đã đưa cho tôi cái nhiệm vụ mà mọi người lãng tránh như dịch tả này.

“Lúc nào nhi? Tôi là một người phụ nữ vị tha và dễ quên. Tôi không nhìn lại những vấn đề trong quá khứ.”

“Những từ ngữ tuyệt vời như vậy không nên được phát ra từ một người giống như cô.”

Trong tất cả những ‘nhiệm vụ sâu riêng’, kể cả Guild cũng không có lòng tin là nhiệm vụ này sẽ được hoàn thành.

Dù sao thì, cũng đã hơn một năm trôi qua kể từ lúc chúng tôi lần đầu định thực hiện nhiệm vụ này.

Thế nên, nó khá giống với việc chúng tôi đang phục thù cho quá khứ vậy.

Hoàn cảnh của chúng tôi bây giờ đã khác. Chúng tôi không còn bị kéo theo số phận nghiệt ngã nữa.

Đây là thời gian để tôi chứng tỏ tôi đã tiến lên và trở thành một Mạo Hiểm Giả kỳ cựu chứ không còn là một tân binh.

“Đúng là chúng ta đã đi qua một đoạn đường dài. Quay về lúc chúng ta mới thành lập tổ đội, chúng ta còn không thể mơ đến việc nhận những nhiệm vụ như thế này.”

“Ờ, cái hồi chúng ta cứ đâm đầu vào làm nhiệm vụ để trả nợ. Em còn không thể tin tưởng bản thân mình, nhưng so sánh với cuộc sống sang chảnh của chúng ta hiện giờ, khoảng thời gian mà chúng ta ngày nào cũng phải xoắn đít lên lo trả nợ, lúc đó có vẻ thỏa mãn hơn...”

Megumin nói một cách hoài cổ.

“Cái đó được gọi là ‘*Rosy retrospection*’. Hầu hết mọi người cứ tự tưởng tôn vinh quá khứ.” Được dịch từ tiếng Anh-

Rosy retrospection đề cập đến hiện tượng tâm lý của con người đôi khi đánh giá quá khứ một cách không tương xứng tích cực hơn so với họ đánh giá hiện tại. Người La Mã thỉnh thoảng nhắc đến hiện tượng này

với cụm từ tiếng Latin "memoria Praeteritorum bonorum", dịch ra tiếng Anh đại khái là "quá khứ luôn được ghi nhớ tốt".

Trong khi megumin chìm đắm trong hồi tưởng, là một người đàn ông đã trải qua sự nghèo khổ và đói kém, tôi mong là mình sẽ tránh xa một cuộc sống như vậy

"Đừng có nói kiêu đó, Kazuma. nó không giống như tôi hề liên quan tới Megumin. Chúng ta hồi đó đúng là những tân binh, bị tra tấn bởi tất cả các loại quái vật, kể cả ếch khổng lồ. Nhưng nhìn lại, những ký ức đó đúng là rất..."

Khuôn mặt Darkness bỗng dung đỏ chót khi nhắc về quá khứ. Giống như cô ta đã nhớ ra việc gì đó vô cùng quang trọng.

Và một Mạo Hiểm Giả đứng bên cạnh Darkness nói với cô ta,

"nah, mấy người chả thay đổi chút nào. Đúng là mấy người đã tiêu diệt được vài Quý Tướng và những con quái khó nhằn, mới lúc trước Aqua còn khóc như mưa chỉ vì con neroid mà cô ta đã đuổi theo vào trong con hẻm quất lại cô ta." Neroid là cái con dùng để làm đồ uống, những thứ mà trong anime có bọt sủi lên nhìn như bia ấy. Và nó cũng giống như bắp cải là một sinh vật sống.

"Oi, Không phải tôi đã nói với anh là không được lan truyền mấy câu chuyện như vậy à!? Anh nghĩ tại sao tôi lại phải dùng những đồng tiền quý giá của mình để mua kem đái anh!? Nó dùng để hồi lộ cho việc anh giữ kín miện! Bởi vì anh đã phá vỡ thỏa thuận, tốt nhất là anh nên trả lại cây kem đó cho tôi!"

Aqua nổi khùng với Mạo Hiêm Giả đã tiết lộ cái sự vô duyên của mình.

“Tôi đã giúp cô đối phó với con neroid. Tôi sẽ lấy cây kem đó coi như là việc bày tỏ lòng biết ơn.”

Để đáp lại việc bị bôi nhọ bởi tên Mạo Hiêm Giả, Aqua nói trả đũa “nếu như anh bị thương và cần đến phép hồi phục của tôi, anh cũng sẽ phải trả tiền cho tôi.”

Tất cả bọn tôi từng là người nhút nhát với cộng đồng, nhưng giờ chúng tôi đã có thể chém gió một cách bình thường với những Mạo Hiêm Giả như thế này.

Mỗi ngày trôi qua trên thế giới đều là những ngày dài bận rộn.

Mặc dù tôi không đồng quan điểm với Megumin và Darkness, nhưng khoảng thời gian mà nợ dí đến đít, hỗn loạn, và liên tục bận rộn cũng không đến nỗi tệ.

...Không, thay vào đó tôi đã nhận ra là thế giới kì lạ này cũng không quá khủng khiếp.

Từ trên núi tôi nhìn xuống phía thành phố Axel. Khung cảnh rộng mở, hạnh phúc phía trước vô tình đã truyền cảm hứng cho tôi.

Ara, sau tất cả những chuyện đã trải qua, ai có thể nói là tôi cuối cùng rồi cũng đã trở nên yêu quý thế giới này?

Khi tôi đang suy ngẫm cùng với nụ cười tự giễu.....

Tôi nhận ra một cái bóng mờ mờ ở phía trên.

Tôi nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn—

Ở đó, một cái đầu được cạo nhẵn của một con thú với đôi cánh khổng lồ.

Sinh vật khổng lồ đó với cái đầu của một con kền kền và thân hình của một con sư tử.

Sau đó, con quái vật thần bí hung tợn đó—Griffon—lao vào chúng tôi. Ở mấy truyện khác Griffon là quái vật đầu chim ưng thân sư tử. Còn ở đây tác giả ghi là kền kền lênh cho nên mới có cái đầu hói đó

Phần 3

“Con Griffon đã xuất hiện--!”

Kể cả những Mạo Hiểm Giả can đảm nhất những người mang tinh thần thép muốn giúp đỡ Megumin đánh bại nhiệm vụ khó khăn nhất cũng bị sốc một cách nặng nề bởi việc con Griffon khổng lồ thành linh xuất hiện.

“Kazuma! nó còn to hơn tôi tưởng! Với cái mỏ tuyệt vời này có khi nào nó có quan hệ với Zell đại đế không?”

“Cô không thể ngừng thốt ra mấy điều *v-ô—n-g-h-ĩ-a* đó được à! M-Megumin niệm chú đi! Để con manticore chưa xuất hiện sang một bên xử lý con Griffon trước! Thứ này hiện giờ là ưu tiên lớn nhất!”

“Đ-đ-đ-đ-được rồi! Để đó cho em!”

Và đương nhiên, những mạo hiểm giả không phải là người duy nhất bị sốc.

Megumin bắt đầu niệm chú, Nghe được em ấy, những mạo hiểm giả lấy lại được sự tỉnh táo và bắt đầu chuẩn bị vũ khí.

“Được rồi, tôi sẽ trở thành khiên thịt! Đây sẽ là thời khắc mà tôi tỏa sáng. Tôi phải thuyết phục được Komekko nói rằng ‘Onee-san mặc giáp cũng vô cùng mạnh mẽ’! Kể cả khi chúng ta đang chiến đấu với con Griffon! Chúng ta có số lượng, nếu như đồng lòng, chúng ta chắc chắn sẽ chiếm được ưu thế!”

Chỉ có một mình Darkness lao đến con Griffon một cách không sợ hãi.

Như được tiếp sức bởi sự dũng cảm của cô ta, những mạo hiểm giả ở hàng đầu cũng kéo lên phía sau. Những pháp sư cũng bắt đầu niệm chú phép thuật của họ.

Tuy nhiên, Canh thời điểm một cách chuẩn xác, một bóng đen phóng ra ngay giữa nhóm đang chiến đấu với con Griffon và chúng tôi những người phía sau ngay khi Darkness xông lên.

“Ara, không còn đường nào nữa. Mặc dù con Griffon vô cùng phiền toái, nếu như không có nó, con người các ngươi sẽ xâm chiếm ngọn núi này.”

Sinh vật mang cái đầu người và thân hình sư tử, với cái đuôi của bò cạp và đôi cánh của loài dơi.

Con quỷ vật ghê tởm cứ như quái vật Frankenstein, Manticore.

Darkness và những Mạo Hiểm Giả với chức nghiệp chiến binh bị kẹp ở giữa, cô lập giữa hai con quái vật bí ẩn. Việc chia cắt đột ngột này khiến những pháp sư rơi vào hỗn loạn.

Ngay khi Darkness vừa rút kiếm ra con Manticore cất tiếng “Ta sẽ lo việc này” con quái vật chỉ thoáng liếc qua cô ta rồi sau đó.....

Nhảy lên không trung một cách nhanh chóng chỉ với việc vỗ cánh và chuẩn bị cho việc--!

‘N-nó đang tiến đến đây! Ê, Megumin, tên khốn đó đến để ngăn em lại! Ngừng niệm cú ngay. Nếu chúng ta không giữ khoảng cách, nó sẽ xé xác chúng ta!’

“C-c-c-chờ một chút, Kazuma! Đừng có lắ em! Manticore này rất thông minh. Nó đã chú ý đến những phép thuật nguy hiểm, nên nó đã ưu tiên chúng ta. A-ah, nó đ-đang tới!”

Không thể nào, Kể cả khi chúng tôi kêu gọi giúp đỡ, những Mạo Hiểm Giả còn lại cũng đã bị trói chặt với việc đánh lạc hướng con Griffon và bảo vệ Darkness.

Tuy nhiên, tôi không phải là dạng người dễ hoảng loạn!

Tôi lôi cây cung sau lưng mình ra và nhắm một cách chuẩn xác.

“Ăn này! Snipe!”

Tôi kéo cung một cách nhanh chóng và phóng ra một mũi tên thẳng về phía con Manticore.

Sau đó mũi tên chắc chắn sẽ--!

“...Cái quái gì vậy?”

Mũi tên được tôi bắn ra đã bị phui qua một bên ngay giữa không trung bởi cái đuôi của con Manticore.

“Megumin--! Tên của anh đã bị làm cho chệch hướng, bây giờ thì sao!?”

“Đơn giản vì nó không đủ mạnh! Manticore là những con quái vật cấp cao mà không nên xuất hiện ở đây! Với nó, đòn tấn công của những Mạo Hiểm giả mới vào nghề chỉ là một sự phiền toái mà thôi!”

Megumin hét lên khi em ấy đang bắt đầu lại việc niệm chú.

Ta sẽ không để người phá hỏng việc niệm chú lần nữa---gah, chết tiệt!

“Aha! Người chắc chắn là một quý ông đầy xúc cảm, cậu bé! Oi, muốn xem ta có thể làm gì với cây roi thịt này không!?”

“Eh!?”

Con Manticore nói ra một thứ gì đó làm mọi giác quan của tôi trở nên báo động, sau đó nó quét cái đuôi bò cạp khổng lồ của mình rồi lao vào tôi.

Để bảo vệ Megumin, Tôi bước ra trước mặt em ấy và niệm chú.

“Create Earth!”

Không cần biết kẻ địch mạnh như thế nào, làm tổn thương cặp mắt của chúng chắc chắn sẽ giữ chân được chúng.

Sau khi con Manticore bị mù tạm thời, chúng tôi chỉ việc câu đủ thời gian để cho Megumin hoàn tất việc niệm chú—

“Đề đó cho tôi, Kazuma! Những con quái vật to lớn như Manticore và Griffon cần có ma thuật để bay! Điều đó nói lên rằng, nếu không có phép thuật, bọn chúng chắc chắn sẽ rơi xuống mặt đất!.”

Aqua đột ngột lên tiếng khi cô ta nhảy ra từ một nơi quái quỷ nào đó.

“Này chờ đã, chưa từng có chuyện gì tốt đẹp diễn đến với bất kì thứ gì cô làm! Để tôi làm combo mù mắt như bình thường....!”

Trước khi tôi kịp nói xong....

“Sacred Break Spell!”

Aqua giải phóng ánh sáng thần thánh và bắn thẳng vào con Manticore đang lơ lửng trên không trung.

Tôi đoán con Manticore đúng là đã sử dụng ma thuật để nổi lên, giống như những điều ma Aqua nói.

Mất đi khả năng bay lượn, con Manticore đang lao về phía tôi buộc phải tuân theo định luật vật lý và--!

“Whoooooooooaaaahhh!?”

“Owowowowowow!”

Con Manticore đang rơi thẳng về phía này, nó sẽ nghiền nát tôi.

Có thể bởi buff kháng của Aqua đã niệm lên người tôi hồi nãy, nên nó không đau lắm.

Nhưng....

“Không tệ, chàng trai! Người đúng là một thứ gì đó, như ta đã nói!”

“Không tệ cái đít! Người là đồng loại với Sylvia. Tại sao những con quái vật dung hợp đều như thế này!?”

Con Manticore nằm lên người tôi và đè chặt hai cánh tay của tôi xuống với đôi chân trước của nó....!

“Coi nào, cứ thử nhận một nhát từ cây roi thịt của ta...!? Gah, G-giờ đến cái quái gì!?”

Tôi kích hoạt Drain Touch và bắt đầu rút đi sinh lực và mana ra khỏi con Manticore

“Ai đó, làm ơn cứu tôi--! Tôi sắp sửa mất đi thứ quan trọng nhất của mình.”

Nói một cách cụ thể, một cái trinh khác của tôi. Nhưng trên hết, cuộc sống của tôi!

“!?”

Bị tấn công một cách lén lút từ phía sau bởi những tên trộm, con Manticore nhanh chóng lùi lại.

Sau khi rút lui, con Manticore không hèm chú ý đến những tên trộm thay vào đó nó nhìn tôi chăm chăm trong kính hãi.

Chiêu Drain Touch của tôi có lẽ là một đòn tấn công bất ngờ hơn nhiều.

Mặt khác những pháp sư đã giữ được khoảng cách với tôi và con manticore giờ đang nhắm phép thuật của họ vào con Griffon.

Tôi không có thời gian để kiểm tra xem bên kia đang xảy ra chuyện gì. Nhưng kể từ khi họ giảm đi sự chú ý lên bọn tôi, nghĩa là Toàn bộ chúng ta đang trong một tình cảnh khốc liệt.

Chiêu Drain Touch của tôi xem ra khá là tác dụng lên con Manticore và bây giờ khi nó đang bận tỏ ra thận trọng. Tôi nhân cơ hội này rút thanh kiếm của mình ra.

Tuy nhiên, tôi không có ý định lấy đầu nó.

Sỡ hữu chức nghiệp yếu nhất, tôi sẽ chiến thắng không phải bằng cách so găng với nó mà là câu giờ.

“Lên đi, tên khốn. Ngươi đã tỏ ra kỳ lạ được một lúc rồi đó. Ta thật sự có một nỗi ám ảnh đối với những kẻ như ngươi! Bây giờ, hãy xem cách ta vượt qua sợ hãi mà chặt ngươi ra!”

Tôi khoe khoang để chọc tức nó và cũng để làm rối đi sự tập trung của nó.

Sau cùng, tôi còn có những Mạo Hiểm Giả khác đang ở gần đây hỗ trợ cho tôi, chỉ khi tôi có thể câu cho họ đủ thời gian—

“Gah! Thêm một con Manticore! Nó là con cái, một con Manticore cái!”

“Có khi nào nó đã luôn theo sau chúng ta!? Manticore cái là con khỏe hơn! Làm thịt nó đi!”

Những mạo hiểm giả đang tiến về phía tôi đã thay đổi mục tiêu của mình sau khi thấy nó phục kích những pháp sư ở phía sau.

.....

“Chàng trai, ngươi khá cứng đấy. Ngươi muốn một trận solo? Solo!? Thật nam tính. Vậy thì, cho phép ta tiễn ngươi lên thiên đường bằng cách đâm vào sân sau nhé!”

“Tha cho tôi! Làm ơn tha cho tôi!!”

Điều đó chắc chắn là đang ngang nhiên yêu cầu một thứ rắc rối!

“Kazuma, em đã sẵn sàng! Đỡ nó cho em!”

Đã hoàn tất nhiệm vụ, Megumin thông báo từ phía sau.

Nhưng con Manticore vẫn còn quá gần. Để nổ tung nó, bọn tôi buộc phải giữ khoảng cách...!

“Đừng phí phép thuật đó lên con Manticore! Con Griffon mạnh hơn nhiều, kệ cái pháo rom này đi và bắn về phía đó!”

“Đ-dã hiểu! Đúng là em đã nghe về lời đồn nói rằng con Gifon có Level cao hơn!”

Tôi lần nữa hạ thấp con Manticore. Megumin, trong khi đang nén lại mana trên ngọn của trượng phép cũng giúp tôi sử dụng nó.

“Ohh? Người dám nói ta là kẻ yếu hơn sau bao nhiêu năm duy trì chiến đấu?”

Nhiệm vụ của tôi là câu giờ.

Hiện tại, đánh bại một con quái vật là đủ để đảo ngược thế cờ.....

“Lalatina!”

“Này, mọi chuyện có ổn không!?”

“Lalatina đang phải gánh chịu những đợt tấn công mạnh mẽ từ con Griffon! Không, chờ đã, cô ta có vẻ hạnh phúc thế nào đó. Cô ta có vẻ rất bình tĩnh và thanh thản....!”

...Hay có thể nói là. Khả năng chiến thắng của chúng tôi đã tăng lên?

Tôi trông cậy vào mấy người, mạo hiểm giả của Axel. Không phải các người phải rất là mạnh mẽ sao!?

Như thể lời cầu nguyện của tôi đã được hồi đáp, tôi nghe thấy giọng nói từ phía xa khi đang trong tình cảnh bế tắc với con Manticore.

“Đúng, Nó hoạt động rồi! Này Kazuma--! Chúng tôi sẽ đến giúp khi nào chúng tôi xong với con Manticore còn lại!”

Đương nhiên, con Manticore trước mặt tôi cũng nghe nó.

Con Manticore mất đi vẻ ngầu lòi và trở nên hoảng loạn.

“Oi. Nếu người muốn cứu vợ của mình thì tiến lên đi. Vị Đại pháp sư đang giữ lại ma pháp của mình đằng sau lưng ta là kẻ mạnh nhất Axel. Cứ tiếp tục đánh nhau ở đây, hay đi đến và cứu vợ người? Lựa chọn nằm ở phía người.”

Như thể trả lời, nó trưng ra một biểu cảm ngạc nhiên—

“Mọi thứ hôm nay thật không diễn ra một cách tốt đẹp! Ta sẽ để cho người yên. Điều ta muốn nói là, ta chọn đi giúp vợ mình...”

Nói xong điều đó, con Manticore nhanh chóng quay lại rồi phóng đi.

Những Mạo Hiểm Giả xung quanh con manticore cái đã hoàn toàn vô dụng khi đối đầu với tốc độ tối đa của con thú nói trên để rồi bị hất văng lên trời.

“Bọn chúng đã bắt được Lalatina!”

Nghe thấy điều đó, tôi nhìn vào nơi phát ra âm thanh và thấy con Griffon đang đứng lên với Darkness nằm trong miệng, chuẩn bị cất cánh.

Trong khi đó, Darkness, không ngừng dấn vào nó với hai bàn tay không, nhìn có vẻ như cô ta đã đánh rơi thanh trường kiếm của mình.

Nhưng đương nhiên, phản khán như vậy chỉ có một ít tác dụng lên cái mỏ cứng của nó.....

“Kazuma-san, hãy nhanh chóng làm gì đó đi! Darkness sắp bị gấp đi rồi! Nó làm tôi nhớ đến cái cách Zell đại để bắt sâu vào buổi sáng. Darkness, trong tình trạng hiện tại rất giống với con sâu sắp bị ăn thịt bởi Zell đại để!”

“Đừng có đưa cái cái tiên đoán đen tối đây tiêu cực đó vào thời điểm quan trọng này. Tại sao cô lúc nào cũng làm mấy thứ thừa thãi vậy hả!?”

Lúc chúng tôi còn đang nói, hai con Manticore đã phá vỡ vòng vây và phóng tới chỗ con Griffon trong khi những Mạo Hiểm Giả còn lại đang truy đuổi chúng.

Bọn chúng rất khá khi sử dụng con Griffon để cắt đuôi những Mạo Hiểm Giả và bảo vệ đường thoát của mình.

Thật là một chiến thuật xảo quyết kể cả khi nó chỉ là một loại quái vật có cái đầu của con người.

“Darkness, cố gắng lên! Megumin chuẩn bị giải phóng phép thuật!”

Tôi kéo căng dây cung của mình lần nữa và ngắm vào mắt con Griffon.

“Nhắm vào mục tiêu bự thế nào sẽ không thể có chuyện gì xảy ra! Lần này ta sẽ không sử dụng bất kì mảnh khóc nào!”

Tôi kích hoạt kỹ năng bắn tia và phóng mũi tên bay thẳng tới cầu mắt to lớn của con Griffon.

Nó chắc chắn đã bị đánh lạc hướng bởi sự cứng cáp của Darkness nên không thể phát hiện ra mũi tên đang bay tới.

“Eeeeeeeek!”

Với mũi tên cắm vào mắt phải của nó, con Griffon thét lên một tiếng chói tai.

Nhìn thấy mũi tên cắm chặt vào mắt con Griffon, Darkness đâm thẳng vào nó mà không hề có một chút khoan dung.

Có thể do không thể chịu được cơn đau, con Griffon ném Darkness đi người đang trưng ra vẻ “Người xứng đáng với điều đó” trên khuôn mặt mình.

“Megumin, tiến lên! Sử dụng sức mạnh của đại pháp sư mạnh nhất Axel, nổ tan xác ba đứa bọn chúng cùng lúc đi!”

Trước khi kịp nói xong, Megumin hướng trượng của mình về phía con Griffon.

“Sau khi chúng ta trở về Axel, Thời khắc vinh quang của em phải được nói rõ từng từ, từng từ một với em gái em. Tên ta là Megumin! Đại pháp sư tinh anh của Axel, Chủ nhân của phép Explosion! ...Ngay lúc này, hãy nếm thử đòn tấn công cuối cùng mà ta đã kìm nén suốt từ nãy đến giờ! E x p l o s i o n--!”

Do đó, Megumin giải phóng phép Explosion của mình.

Một quả cầu lửa có kích thước không thể tin được bùng ra từ trong dãy núi, nhấn chìm con Griffon cùng với hai con Manticore đang đi qua nó--!

Phần 4

“Tôi từ bỏ. Xem này, Kazuma, tôi quyết định mình sẽ tạm thời tránh việc nhận nhiệm vụ.”

Sau trận chiến dữ dội đó, bọn tôi đã hoàn thành việc chinh phục Griffon và Manticore

“Nói xem, Kazuma, tôi muốn hỏi. Chúng ta có thật sự tiến bộ? Chúng ta không hề trưởng thành thêm tí nào kể từ khi thành lập đội, đúng chưa?”

“Đừng có hỏi tôi. Đó cũng là điều mà tôi muốn biết đấy.”

Cống theo Megumin, tôi vai kề vai bước đi cùng với Darkness mình đầy thương tích và những Mạo Hiểm Giả khác, Cùng với nhau, chúng tôi quay trở về Axel.

Tôi nhìn chăm chú vào mặt trời đang lặn ở phía cuối con đường mà mình đang bước đi. Megumin nói khi còn đang ở trên lưng tôi,

“Em muốn xin lỗi Kazuma-san vì một chuyện.... em sẽ không bao giờ có ý nghĩ trở về với cuộc sống lúc trước thêm lần nào nữa.”

Anh đã nói gì với em?

“—Cảm ơn tất cả mọi người vì đã làm việc vất vả! Và đồng thời cũng xin chúc mừng! Với điều này, tất cả ‘nhiệm vụ sâu riêng’ của thành phố này đã được giải quyết! Như là một nhân viên của Guild Mạo Hiểm Giả, Tôi vô cùng cảm ơn tất cả mọi người!”

Nhìn thấy cảnh này, những Mạo Hiểm Giả đã đi cùng để giúp đỡ, nở một nụ cười thỏa mãn, giống như họ đã nếm được thành quả của công việc khó nhọc mà mình đã làm.

Và ở giữa hàng dài những nhân viên.

‘Onee-san đó’ được xem như là biểu tượng của Guild đây cô bé ra.

“Thật tuyệt vời! Mọi người thật vô cùng tuyệt vời!”

Dôi mắt của Komekko trở nên lấp lánh.

“Đúng vậy, bọn ta thật tuyệt vời, đúng không? đó là bởi vì chúng ta là những Mạo Hiểm Giả của Axel! Mặc dù, Chị của cô bé là người tuyệt vời nhất. Sau cùng, Megumin là người đã giết con Griffon và Manticore không lồ!”

Người đàn ông với khuôn mặt cứng rắn mang linh hồn của một chiến binh nở một nụ cười thoải mái. Anh ta đã không còn thêm chữ “san” vào phía sau tên của Megumin nhưng đã thực tâm khen ngợi em ấy.

Nghe được những lời thật sự đang tin cậy từ tên Mạo Hiểm Giả, hiện lên trên khuôn mặt của Komekko là một nụ cười vô cùng hạnh phúc mà mấy ngày qua chúng tôi chưa hề nhìn thấy.

“Onee-chan là người tuyệt vời nhất”

Ghi chú

Cho ai thắc mắc về việc tại sao mạo hiểm giả lại là mảnh yếu nhất. Aqua đang nói về chức nghiệp Mạo Hiểm Giả chứ không phải về những Mạo Hiểm Giả. Và đó cũng là chức nghiệp của Kazuma người mang chức nghiệp Mạo Hiểm Giả đồng thời cũng là một Mạo Hiểm Giả

Chương kết

Phần 1

Tối hôm đó.

Sau khi cả bọn dành thời gian để thực hiện chuyến đi vĩ đại, bọn tôi chia phần thưởng của nhiệm vụ Griffon cho tất cả mọi người, tiệc tùng hoành tráng ở Guild đến bây giờ.

Komekko chìm vào giấc ngủ trên đường về nhà sau khi quá no nê, Vậy nên Darkness đã cõng cô bé trên lưng hết quãng đường còn lại.. Hiện giờ cô bé đang ngủ trên giường của Megumin.

Leo núi rồi tham gia vào một trận chiến dữ dội.

Trong khi còn đang mệt mỏi, cuối cùng cũng tôi cũng có thể thưởng thức cảm giác hiếm hoi của việc đạt được một thành tựu to lớn.

Trượt xuống tấm ra trải giường, tôi đã chuẩn bị nhắm mắt lại và ôm lấy giấc ngủ ngon lành được lấp đầy bởi rượu thì—

“Kazuma, anh còn thức không? nếu anh còn, em có thể làm phiền anh một chút chứ?”

Giọng của Megumin đến từ cánh cửa.

“Anh vẫn còn thức. Chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.”

“Không.... em đã tốn rất nhiều nỗ lực để sang đây, đừng có ngủ nhanh như vậy!”

Megumin vừa mở cửa vừa phàn nàn.

Tôi không ngồi dậy mà chỉ chui đầu ra khỏi tấm ra giường.

“Giờ này em còn ở đây làm gì? Hiếm khi nào Komekko mới ngủ lại, em có chắc là mình không muốn ngủ cùng em ấy? Mặc dù anh không biết khi nào ba mẹ em sẽ đến đón con bé, con bé sẽ không thể ở đây mãi mãi, đúng không?”

Cá nhân tôi thì thấy sẽ không có vấn đề gì để em ấy sống ở đây.

Không phải vì tôi muốn đụng đến một bé loli.

Ký ức sống động của thời gian sống cùng Iris ở thủ đô vẫn còn luẩn quẩn trong tâm trí tôi.

Đúng rồi, Iris đã nói với tôi là viết thư cho em ấy khi và tôi nhớ được những chuyện đã xảy ra.

Kể cả khi tôi đi đến Guild vào ngày mai, ở đó cũng chỉ còn nhiệm vụ giết cóc. Thế nên tốt nhất là tôi nên viết lá thư đó.

Megumin lặng lẽ cười khúc khích khi tôi bắt đầu lập kế hoạch.

“Không, um... thật ra, mới hồi nãy Yunyun đã đến gặp em.”

Cũng đã khá nhiều ngày trôi qua kể từ lần cuối chúng tôi thấy nhỏ đó. Em ấy đã đi đâu nhỉ?

Funifura và Dodonko cũng nói là họ không thể tìm thấy em ấy. Có thật là em ấy đã đi trốn không?

“Rồi sau đó? Chuyện gì đã xảy ra với Yunyun? Có phải em ấy đã đến đây để chơi với Komekko?”

“Không. Cô ấy đến đây để chuyển lá thư đến từ Làng Hồng Ma, đó là Quân Đội Quý Vương hiện đang chiếm đóng tại làng đã hoàn toàn bị đẩy lùi.”

Thật là một chủng tộc hiếu chiến.

Như đã mong đợi từ tộc pháp sư mạnh nhất, Hồng Ma Tộc.

Chỉ trong vài ngày. Sao họ không giữ tài năng của mình để làm điều gì đó thiết thực hơn nhỉ?

“Nó là tin tốt nhỉ? Mặc dù, nó cũng có nghĩa là ....”

“Đúng vậy, em nghe được là ngày mai mẹ sẽ đến đón Komekko.”

Megumin trưng ra một nụ cười cô đơn.

“Vậy thì em có thêm lý do để ngủ với em ấy tối nay. Em có chắc là em muốn ngủ ở đây không?”

“Nó ổn, không sao đâu. Con bé rất cứng cỏi. Hay phải nói là, em sợ em mới là người sẽ tổn thương hơn nếu phải ở cùng con bé thêm chút nữa.”

Nói về điều đó, em ấy thật sự có một chút siscon.

Sau đó, Megumin cúi đầu xuống.

“Kazuma, em cảm ơn anh vì tất cả những điều anh đã làm để giúp em trong những ngày vừa qua, Em thật sự, thật sự vô cùng biết ơn.”

Em ấy đột ngột cảm ơn tôi.

“Đừng tỏ ra xa lạ như vậy. Mhm, kể cả khi anh nghĩ anh gần như đã đánh mất đi một thứ quan trọng bởi vì sự lười biếng và suy thoái của mình, nó làm anh cảm thấy hạnh phúc bởi vì biết được mọi thứ sẽ ra sao khi nó bắt đầu.”

Tôi nở một nụ cười gượng gạo trong khi nói. Megumin cũng cười khúc khích như để đáp trả.

“Đúng vậy, Trấn chiến mà chúng ta có hôm nay có vẻ giống với một trận mà chúng ta đã tham gia khá lâu..... nói xem. Nó cũng là một dấu hiệu cho việc phát triển của chúng ta, đúng không?”

Darkness đã hỏi tôi một câu tương tự trên đường trở về Guild. Tuy nhiên tôi đã không đồng tình với nó.

Thành thật mà nói, Kể từ lần cuối tôi LV up, chỉ số của tôi được nâng cao một cách chậm chạp.

Nó có thể là do chỉ số của tôi đã gần đạt đến tối đa—đó là sự thật quá bi thảm mà tôi không muốn chấp nhận.

Tôi không có một Cheats nào, vì thế nó thật sự không phải là chuyện đùa kể từ khi chỉ số của tôi sẽ không hề thay đổi kể cả khi tôi lên lv.

Không hiểu được cảm giác đau đớn và phiền muộn của nôi. Thay vào đó Megumin vẫn vui vẻ nói chuyện với tôi.

“Nhân tiện, anh có còn nhớ? Về lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên?”

Em ấy hỏi tôi với một giọng đầy tình cảm.

“Đương nhiên anh nhớ. Em nói với anh một cái tên kì lạ và khó chịu khi chúng ta hoàn toàn là người xa lạ, rồi đột nhiên ngã sấp mặt xuống sàn nhà. Trên hết, điều tiếp theo em nói với anh là chuyện gì đó liên quan tới việc em đã không có gì để ăn suốt 3 ngày. Làm sao có người có thể quên được một trải nghiệm như vậy?”

“Oi, Em phải nói với anh bao nhiêu lần nữa. Nếu như anh có vấn đề với tên của em thì hãy nói thẳng ra.”

Nhìn thấy ánh đỏ lóe lên trong đôi mắt của Megumin khi em ấy từ từ tiếp cận tôi, tôi cũng cảm thấy một làn sóng hoài niệm khi những kí ức về câu nói đùa mà chúng tôi đã từng chia sẻ quay trở lại.

Có lẽ khuôn mặt tôi khá tệ trong việc che giấu suy nghĩ đó, hay cũng có thể là Megumin không thực sự nổi giận với tôi.... nhưng em ấy cười khúc khích, tôi cũng vậy...

“Kazuma, thực ra em đã biến đến anh từ trước đó nữa kìa.”

Megumin đột nhiên nói một thứ gì đó quan trọng.

“Có lẽ Kazuma và Aqua không biết về điều này, nhưng sự thật thì em đã cảm thấy quen thuộc với hai người trước khi tham gia vào ổ đội.”

“Hả.”

Có phải điều đó ngụ ý rằng tôi và Aqua nổi bật đến mức đó à.

“...Để em giải thích. Nó bởi vì hai người lúc nào cũng ồn ào. Luôn đắm đầu vào rắc rối, lúc nào cũng khóc lóc hoặc giận dữ. Như khi làm việc tại vườn nho của Guild, làm việc tại cửa hàng tạp hóa. Hai người

đã kiểm soát để bị la mắng khắp mọi nơi. Và đó là lý do vì sao em nhớ đến hai người.”

“Oi. Vậy là em đang nói là bọn anh cơ bản không hề để lại bất kì ấn tượng gì tốt đẹp?”

Sau đó Megumin mìm cười hạnh phúc.

“Tuy nhiên, mặc kệ tất cả mọi thứ, hai người trông vẫn như đang tận hưởng cuộc sống của chính mình. Đó là lý do thật sự mà em chọn tham gia tổ đội của anh. Vào lúc đó, em vốn nghĩ về tất cả những niềm vui mà mình sẽ nhận được khi đi mạo hiểm cùng anh.”

Khi em ấy đặt vấn đề theo kiểu đó, tôi không thể tiếp tục giận dỗi.

Một lần nữa em ấy mìm cười khúc khích thật hạnh phúc.

“Kazuma Kazuma,”

“Giờ là gì? Anh đang rất rất buồn ngủ, vậy nên em có thể ngừng làm phiền anh không? Đống cùn này đang phá hỏng khả năng tinh táo của anh.”

Để đáp lại con giận dữ nhỏ nhen của tôi, em ấy –

“Giờ là lúc để chúng ta tiến thêm bước nữa trong mối quan hệ của mình, ở giữa bạn bè và người yêu”

--Ném cho tôi một quả bóng nhanh kéo theo cả sự tuyệt vọng.

Phần 2

“— Xin lỗi vì đã làm cậu khó xử Kazuma-san, cảm ơn vì đã chăm sóc cho mấy đứa con gái của tôi.”

“Không không không, nó không là gì hết. Cháu nên cảm ơn con gái của cô vì đã chăm sóc cho cháu....”

Sáng hôm sau.

Tôi không nhận được bất kì kết thúc có hậu nào sau lời tuyên bố đơn phương của em ấy. thay vào đó, em ấy chúc tôi ngủ ngon và quay trở về phòng mình.

Và khi chúng tôi gặp nhau vào buổi sáng, em ấy chào tôi như thể chưa chuyện gì đã xảy ra.

Kể cả khi tôi nghĩ là mình đã hiểu được là bọn tôi không nên làm những việc liều lĩnh khi Komekko đang ở trong nhà, em ấy đang chơi trò gì, bỏ đi ngay khi nói những chuyện như vậy?

Cảm ơn em ấy mà tối qua tôi không thể ngủ được.

Gia đình họ đúng là ác quỷ. Cả hai chị em đều quỷ quyết như nhau.

“khi cậu nói ‘cảm ơn con gái của cô đã chăm sóc cho tôi’, từ ‘chăm sóc’ mà cậu nói có nghĩa gì? Tôi nghĩ mình không thể không quan tâm việc đó có nghĩa là gì. Sau cùng, con gái của tôi cũng đã đến tuổi tìm kiếm một mối quan hệ lãng mạn...”

Mẹ của Megumin bắt đầu nói những điều kì lạ.

Vì một vài lý do, khi nghe được câu ‘đến tuổi tìm kiếm một mối quan hệ lãng mạn’, Darkness run rẩy khi cô ấy nói lời tạm biệt với Komekko ngay tại cửa.

Tôi đoán là một quý tộc, cô ta phải tự biết việc mọi người nghĩ khi cô ta đến “độ tuổi không ai thèm” – Nếu như cô ta không cưới sớm..

“Chăm sóc khi đánh nhau và thám hiểm. Nó không ám chỉ bất kì thứ gì kì lạ cả.”

“Tôi biết, tôi biết. Tôi đã nghe được tất cả từ con gái mình. Tôi hiểu cậu rất rõ Kazuma-san. Mọi thứ sẽ ổn khi cậu vẫn chịu trách nhiệm cho hành động của mình.”

Nghe thấy điều đó từ, Yuiyui tôi quay mặt qua và nhìn chăm chăm vào em ấy. Tuy nhiên em ấy lắc đầu trong hoảng loạn.

Vậy có nghĩa là... người “con gái” mà cô ta đang nói đến là...

Dưới việc nhận được ánh nhìn từ tôi và Megumin, Komekko lấy quyển sổ ghi nhớ của cô bé ra.

Đó là quyển sổ ghi nhớ mà cô bé dùng để ghi lại mọi thứ diễn ra xung quanh tôi....

“Onee-san tóc xanh thật tuyệt, chị ấy đâm vào một con ma chỉ với đôi tay trần, onee-san mặc giáp cũng rất tuyệt, chị ấy bị ăn bởi một con chim khổng lồ, bạn trai của onee-chan cũng vô cùng tuyệt, anh ấy đã giết một người phụ nữ với thuốc diệt cỏ. Onee-san cũng siêu siêu tuyệt, vẫn chưa hiểu tại sao.”

Eh.

Phần cuối cùng có nghĩa là gì nhỉ? Kể cả khi Megumin giải thích sức mạnh của mình không biết bao nhiêu lần với cô bé. Cô bé có vẻ vẫn không hề hiểu được bất cứ thứ gì.

Tại thời điểm này, Megumin đã bị nổi buồn áp đảo và em ấy đã gục xuống thảm với bốn chi. Yuiyui sau đó lấy quyển sổ và tiếp tục đọc.

“Onee-chan không ở với tôi tối nay, tôi nghĩ chị ấy đã đến phòng bạn trai, khi tôi đến đó để kiểm tra, tôi nghe chị ấy nói thứ gì đó như là ở giữa bạn bè và người yêu.”

“Komekko! Vậy là em vẫn còn thức suốt khoảng thời gian đó à! Sao em dám nghe trộm chị!? Em bắt đầu nghe trộm từ đoạn nào!?”

Megumin đột ngột nhảy dựng lên khỏi thảm, hét lên với khuôn mặt đỏ ửng.

Mẹ của em ấy trả lời với một nụ cười dịu dàng.

“Không cần phải giấu nó. Là một người mẹ. Mẹ vẫn thỏa mãn chừng nào con còn hạnh phúc.”

Megumin một lần nữa rơi xuống thảm, lăn qua lăn lại trong khi đang ôm đầu.

Yuiyui không còn chú ý đến em ấy nữa.

“Vậy thì, Kazuma-san, chúng tôi sẽ tạm biệt ở đây... Ở trong một tờ ghi nhớ khác, tôi nghĩ mình đã nghe thấy những lời đồn trước đó, tôi đã không tin biệt thự của cậu trông sang trọng như thế này. Với điều đó, tôi có thể tin tưởng và sẵn sàng giao con mình cho cậu”

Nói xong điều đó, Yuitui bắt đầu niệm chú, chắc chắn đó là phép teleportation.

“Tạm biệt onii-san, em muốn ăn thịt cóc thêm lần nữa vào lần sau em đến chơi.”

“Yuiyui, người đã tạo ra tôi! Người thật sự không còn chủ đề nào tốt hơn để đưa ra thảo luận trong cuộc hội ngộ quý giá này, với đứa con gái mà người yêu quý!?”

Megumin hỏi một cách tuyệt vọng

“Nhanh chóng có một đứa con đi”

Thật khó để tưởng tượng, ai lại đi nói điều đó với một đứa tuổi teen.

“Này, Mẹ.....!”

Trước khi Megumin kịp phản pháo, Yuiyui ôm lấy Komekko....

“Tất cả hãy sống một cách tuyệt vời. Tôi đã nghĩ ra tên cho đứa cháu của mình.”

...Và như một cơn gió—

“Teleport!”

Họ biến mất mà không để lại một chút dấu vết.

“—Chào buổi sáng! Này, sáng nay tôi thật sự thèm ăn thịt gà đấy...eh? Komekko đi đâu vậy?”

Sau khi tiễn Yuiyui đi.

Bởi vì cuộc chia tay đã xảy ra quá khác thường, chúng tôi vẫn bị mắc kẹt trong cảm xúc của mình. Và lúc này, người có thể hiểu được mọi thứ ngoại trừ tình huống—Aqua—cuối cùng cũng thức dậy.

“Cô định ngủ đến khi nào? Komekko đi rồi.”

“Eh!? Tại sao!? Không phải bọn tôi đã đồng ý là hôm nay sẽ đi bắt mấy con neroid sao?”

Không phải cô đã khóc vì bọn chúng cách đây không lâu à?

Neroid là loài sinh mật vô cùng yếu ớt. Hay tôi phải nói, kể cả con nít cũng có thể đối đầu với nó..... Tuy nhiên tôi không nghĩ cô ta hiểu nó theo nghĩa đen.

Sau khi tỉnh lại nhờ câu nói của Aqua, Megumin nói—

“Em thật sự xin lỗi cho mọi rắc rối em đem đến lần này..... thật sự xin lỗi vì phải để mọi người đối phó với mẹ và em gái em...”

“Giờ nghĩ đến nó, không phải mọi việc xảy ra bởi vì hình tượng anh dũng của em trước mặt gia đình mình à?”

Đối mặt với lời buộc tội của tôi, Megumin lúng túng đưa mắt nhìn ra chỗ khác.

“Bởi vì tôi đang vui, hãy bỏ nó qua một bên. Chúng ta có thể mời em ấy đến đây bất kì lúc nào. Lần sau bọn tôi chắc chắn sẽ cùng nhau đi bắt neroid.”

Aqua nói một cách vui vẻ.

“Oi, Kazuma.... về những việc mà mẹ của Megumin nói lúc nãy...”

Sau khi Darkness bần chồn và đấu tranh để quyết định là cô ta có nên nói hay không. Cô ta đã thu xếp đủ can đảm để cuối cùng cũng nói ra điều đó.

Chúng tôi vẫn còn đứng ở ngoài cửa sau khi Komekko rời đi. Nhưng không thể tin được, ai đó đã gõ cửa.

Vì nghĩ Komekko có thể để quên thứ gì đó, chúng tôi mở cửa và tìm thấy một cô bé sở hữu một đôi mắt xanh cùng với mái tóc vàng óng.

Bằng bề ngoài của cô bé, cô bé chắc chắn nhỏ tuổi hơn Komekko...đúng không?

Khuôn mặt cô bé nhìn sao thấy quen quen.

Cô bé cẩn thận nhìn lên chúng tôi, rồi đặt sự tập trung vào Darkness đang đứng bên cạnh.

“Mommy — —!”

Cô bé hào hứng hét lên điều đó trước khi ôm lấy Darkness thật chặt—

Ngoại truyện 1:

Vì lợi ích của Iris-sama

Việc gì đã dẫn đến điều này?

“VẬY THÌ, HÃY BẮT ĐẦU, DUSTINESS-DONO. KỂ CẢ KHI NGÀI LÀ ĐỐI THỦ CỦA TÔI... KHÔNG, BỎI VÌ NGÀI LÀ ĐỐI THỦ CỦA TÔI VẬY NÊN TÔI SẼ KHÔNG NƯƠNG TAY!”

“ĐỒNG Ý, SHINFORNEA-DONO. THANH KIẾM CỦA SHINFORNEA. CÁI KHIÊN CỦA DUSTINESS. CÙNG VỚI NHAU CHÚNG TA LÀ HAI GIA TỘC ĐÃ BẢO VỆ VƯƠNG QUỐC NÀY QUA BAO NHIÊU NĂM. HÃY ĐỂ CHÚNG TA QUYẾT ĐỊNH AI LÀ NGƯỜI TRÊN CƠ NGAY TẠI ĐÂY, NGAY BÂY GIỜ!”

Chúng tôi hiện tại đang ở sân tập của Thủ Đô.

Người giáo dục và người bảo vệ của Iris, Claire và Darkness, hiện đang đối đầu với nhau trong khi tay lăm lăm thanh kiếm.

Người đang được nhắc đến, Iris, nhìn vào việc này với sự phấn khích.

Đương nhiên là có lý do cho việc này.

Mọi chuyện bắt đầu khi tất cả chúng tôi đang vui vẻ thưởng thức buổi trà chiều.

Sau khi nghe được sử thi anh hùng của Iris, tôi đã khen ngợi cô bé với tất cả tấm lòng, nhưng—

.

.

“—Lúc đó thật sự quá phi thường. Không phải nó là rất đáng kinh ngạc! Tôi nghĩ cô em gái bé nhỏ của mình là người mạnh mẽ nhất thế giới!”

“Onii-sama, anh lúc nào cũng như vậy khi nói về em, nhưng anh cũng đừng quên, ở quốc gia này có rất nhiều người tài giỏi. Đặc biệt, Claire và Lalatina là những tùy tùng đáng tự hào của em.”

Claire và Darkness trở nên rụt rè sau khi nghe lời khen ngợi của Iris.

Tôi đã nghe nói về kỹ năng của Claire, nhưng tôi quen thuộc với những người có khuynh hướng vô dụng hơn.

Có lẽ nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của tôi, Darkness, người mà đang thả hồn lên mây, bắt đầu một cuộc hội thoại bất ngờ trong nỗ lực khiến tôi im lặng.

“kể cả khi em nói như vậy, chị sợ là mình vẫn không thể thắng nổi Kazuma.”

Cô ta nhanh chóng nịnh bợ, theo một nghĩa nào đó, giống như là nhét tiền vào miệng ai đó.

“Giờ cô nhắc đến nó, Kazuma-dono chắc chắn là người cũng sẽ khiến tôi cảm thấy khó nhọc. Nói về điều đó, tôi sẽ phải do dự khi gọi cái cách mà anh ta đánh nhau là ‘Chiến đấu’.”

Claire, người từng bị tôi lột quần xịp, đồng ý với một nụ cười thẳng thắn.

“Onii-sama, Anh từng đấu với Lalatina sao?”

“Mhm, đã từng. Chà, anh là người đã đánh bại tên anh hùng với thanh quý kiếm, vì vậy nó là chuyện đương nhiên khi họ thua anh, đúng không? Không việc gì phải xấu hổ cả.”

Đó có thể là một chút tự phụ của tôi, nhưng Darkness và Claire vẫn giữ im lặng.

“Anh thật là một người bí ẩn, onii-sama. Level của anh không quá cao và chỉ số của anh toàn bộ đều thấp, nhưng vì lí do nào đó mà anh vẫn có thể xoay sở để chiến thắng. Em không biết bất kì ai thần bí như anh.”

“Đúng vậy. Nó chắc chắn đúng. Nghe này Iris, có rất nhiều thứ trên thế giới này không thể xác định chỉ bằng những con số. Cái thật sự quan trọng là nó.” Tôi nói trong khi đấm vào ngực mình.

“Ngực!?”

“Trái tim.”

Tôi vặn lại Iris, người thỉnh thoảng trở thành nhân vật đầu rỗng.

“Oh. Nhân tiện Onii-sama, người nào khiến anh cảm thấy khó khăn để xử lý hơn, Lalatina hay Claire?” Iris hỏi một cách hứng thú.

Bị kích thích bởi những điều này, Iris đúng là một công chúa quân sự.

“Hmm, nếu anh phải chọn, thì nó chắc chắn là Darkness. Trong tất cả, cô ta thực sự quá cứng cỏi và nhiều thể lực. Nói một cách ẩn dụ, cô ta khá giống với một barbarian.”

“Oh. Tôi có thể đề nghị anh thay đổi cách dùng từ không? Hay anh thích trải nghiệm sự ‘cứng cỏi’ của tôi trước?”

Lờ đi Darkness, người đang nắm chặt tay mình một cách hung hăng.

“Còn với Claire, cô ta thừa nhận thất bại của mình ngay khi anh thó mất pantsu của cô ta vậy nên anh không thật sự có thể nói được nhiều điều. Nhân tiện, hai người từng đánh nhau lần nào chưa?”

Darkness và Claire nhìn chăm chăm vào nhau.

Nhìn thấy điều này, Iris giải thích.

“Lalatina sống ở Axel, cho nên không có cơ hội để cho họ..... nhưng nói về điều đó, một phần nhỏ trong em muốn xem cách hai người họ đấu với nhau.”

Trước mong muốn của Iris, hai hầu cận trung thành lập tức đứng dậy—

.

“—KIEEEEEHHH-!”

Clairre hét lên như con chim đang cháy hoặc một thứ gì đó tương tự và đánh vào áo giáp của Darkness.

Đánh giá từ vết xước trên bộ giáp của cô ta, Darkness có vẻ đã tìm ra ý tưởng để chống lại sức tấn công của Claire. Darkness hoàn toàn bỏ qua việc phòng thủ và vung thanh đại kiếm của mình với tất cả sức mạnh tạo ra một vòng cung rộng.

Có lẽ vì trùng hợp, thanh kiếm làm suột đầu mũi của Claire, và rồi mặt cô ta trở nên trắng bệch.

“Dustiness-dono, ngài có hiểu đây là một trận đấu tập chứ không phải là đánh thật không.”

“Có chuyện gì với nó sao? Không cần phải lo. Sau tất cả, chúng ta có Aqua người có thể dùng phép hồi sinh nếu như có chuyện gì xảy ra, vậy nên đừng nhân nhượng! Hãy lao vào tấn công tôi với mong muốn giết tôi! Giờ, chúng ta hãy tiếp tục cuộc chiến một cách nhanh chóng! Tôi rất mong đợi những đợt tấn công sắc bén hơn nữa! Cho tôi thấy sức mạnh của gia tộc được ví như những thanh kiếm!”

“Điều gì đã xảy ra với ngài Dustiness-dono!? Lý do gì khiến ngài trở thành một người chưa bao giờ được nhìn thấy như vậy?”

Hai người tiếp tục chiến đấu một cách dữ dội kể cả khi họ đang nói chuyện

“Onii-sama, trong mắt anh, người nào tốt hơn?”

“Em đang hỏi ý kiến cá nhân của anh?”

“Vì đã quen thuộc với cô ta, anh chắc sẽ ưu ái Darkness. Nghĩ lại lần nữa, Claire cũng không quá tệ, nhưng theo một số cách nhất định, cô ta không tạo ra được chút áp lực nào cho Darkness.”

Có lẽ bởi vì cô ta nghe lỏm được cuộc hội thoại của bọn tôi, tôi nhìn thấy một nụ cười hạnh phúc xuất hiện trên gương mặt của Darkness.

“Xin lỗi về điều này, Shinfornea-dono, nhưng xem ra anh ta đặt khá nhiều lòng tin vào tôi, vì vậy, thật đáng tiếc, đã đến lúc tôi ngừng chơi đùa. Hãy làm cho xong nào.”

Mặc kệ việc Claire đang tỏ ra lúng túng, Darkness vứt thanh kiếm sang một bên, làm một tư thế chiến đấu nghiêm túc.

“Anh dường như đánh giá cao Lalatina, Onii-sama. Sự khác biệt của họ có lớn thế không?” Iris hỏi khi tôi đang quan sát đoạn cao trào của trận chiến tuyệt vọng giữa hai người họ.

“Đầu tiên, Claire quá mảnh khảnh, nếu như em hiểu anh đang nói gì. Theo khẩu vị cá nhân, anh thích ngoại hình của Darkness hơn. Thứ hai, tóc dài dành được nhiều điểm hơn trong danh sách của anh. Không... tóc ngắn cũng không quá tệ, em biết không? Nhưng sự thật, Darkness có thân hình đẹp hơn và ngực cũng lớn hơn, vậy nên nó sẽ công bằng khi cuối cùng cô ta dành được chiến thắng.”

“Onii-sama, Anh đang nói về cái gì vậy!? Em đang nói về việc anh nghĩ ai mạnh hơn, chứ không phải ai hợp khẩu vị của anh hơn!”

Ngoại truyện 2:

Kỹ năng mạnh nhất

Cái ngày chúng tôi trở lại thủ đô—

“Vì vậy, tôi sẽ nói điều này. Trước phép explosion của tôi, một con rồng không khác gì một con thần lằn...!” Sau đó, Iris giao tiếp bằng ánh mắt với tôi như thể nói với tôi rằng ‘Em để con mồi này lại cho anh’.”

“Thật là!”

Một buổi tiệc diệc tổ chức cho chúng tôi sau khi hộ tống Iris trở về Lâu Đài.

Chủ đề nóng bỏng nhất hiện tại đương nhiên chính là Iris.

Để được nghe về Iris, rất nhiều quý tộc và những người có liên quan đến lâu đài tập trung lại để tham gia bữa tiệc.

“vào thời điểm đó, tôi nói với bản thân. Không phải là mọi thứ sẽ trở nên vô cùng tốt đẹp nếu như tôi để cho Iris tự mình đạt thành tựu to lớn này...? Khi chắc chắn là phép Explosion của tôi có thể tiêu diệt con rồng đó một cách dễ dàng, phép explosion của tôi chỉ đơn giản là quá mạnh. Nếu tôi tấn công nó với ma thuật mạnh mẽ của mình, không nghi ngờ là sẽ chẳng còn lại gì từ cái xác vô cùng giá trị của con rồng.”

Những quý tộc tập trung xung quanh Megumin, người đang nói một cách lưu loát câu chuyện về sự hào hiệp của mình.

“Mục đích của việc chúng tôi đi du hành là để có thể nhận được số tiền cần thiết trong việc chiến đấu với quân đội quý vương. Nếu như

đối thủ của tôi chỉ là một con rồng, vậy thì tôi, một thành viên của Hồng Ma Tộc, có thể đánh bại nó mà không tốn một giọt mồ hôi. Tuy nhiên, tôi hỏi tất cả mọi người, nó có nghĩa lý gì khi làm việc đó!? Và rồi tôi đã tìm được câu trả lời, tôi quyết định là mình chỉ hành động một khi Iris bỏ lỡ cơ hội của cô ấy, Vậy nên tôi đã chuẩn bị phép thuật của mình và kiên nhẫn khóa mục tiêu.”

“Thật tuyệt vời!”

“Như đã mong đợi sự thông thái của Hồng Ma Tộc. Khôn ngoan đến mức có thể suy nghĩ thật nhiều yếu tố ngay lập tức, đúng là tráng lệ”

Megumin đã chém gió trong một khoảng thời gian. Nếu tôi phải cho nó một con số, tôi sẽ nói là em ấy đã phóng đại câu chuyện lên gấp chín lần.

Sự thật là , Megumin đã trở nên thực sự bối rối khi con rồng xuất hiện, nhưng.....

“Tiếp đến, chuyện gì đã xảy ra, Megumin-dono? Làm thế nào mà con rồng bị đánh bại? Làm ơn hãy tiếp tục!”

Những quý tộc mỗi người cầm một ly rượu, người có lẽ đang phấn khích vì hơi men, nhiệt tình nhắc Megumin tiếp tục.

Megumin, người tỏ ra một biểu cảm nghiêm túc, gật đầu đáp lại.

“‘Sacred · Explode’. Khi Iris hét nó lên, toàn bộ ngọn núi được bọc lại trong ánh sáng...! Rồi trước khi tôi biết điều gì đã xảy ra, con rồng đã chết.” em ấy giải thích một cách thẳng thừng.

“Đó là Iris-sama của chúng ta! Tài năng của ngài ấy còn nột bật ngay giữa hoàng thất!”

“Không phải tốt nhất là để cho chính Iris-sama đơn độc tiêu tiến lên diệt quý vương sao?”

“Trước đó, ngài phải thuyết phục được Đức Vua. Chắc là ngài biết ông ấy bao bọc Iris-sama như thế nào nhỉ?”

“Tuy nhiên, nếu không vì lá bài tẩy cuối cùng của chúng ta, Iris-sama, hiện diện ở tại thủ đô mà chúng ta có thể đưa một nửa đội quân của mình ra ngoài tiền tuyến mà không phải lo lắng sao...?”

“Để nó qua một bên, sức mạnh đó là có thể mong đợi khi nó là kỹ năng mạnh nhất thế giới. Sự an toàn của Belzerg hoàn toàn được đảm bảo!”

Sự chú ý của khán giả nhanh chóng chuyển từ Megumin sang Iris.

Megumin, Người tin chắc rằng phép explosion là mạnh nhất, làm một vẻ mặt không hài lòng khi em ấy nghe đoạn đối thoại. Đột nhiên, trong khoảnh khắc em ấy nhận ra một thứ có thể vượt qua được chuyện này.

“‘Sacred · Explode’. Cái tên đó không gọi cho các vị điều gì à?”
Megumin nói với vẻ mặt đầy tự tin và chiến thắng.”

“Nó nhắc tôi nhớ đến....? Cái tên ‘Sacred · Explode’ làm tôi nhớ đến một kiếm kỹ huyền thoại chỉ có những người tài giỏi nhất trong gia đình hoàng gia, trang bị thánh kiếm mới có thể sử dụng.” Một trong những quý tộc nói ra trong khi gật gù.

“không, chờ đã.”

Một người đàn ông khác hét lên như thế ông ta bất chợt nhận ra điều gì đó.

“‘Sacred · Explode’... không phải cái tên ‘Explode’ nghe khá giống với ‘Explosion’? Có thể nào cả hai có một mối quan hệ nào đó... Ah, chắc không đâu nhỉ...”

Xấu hổ bởi những gì mình nói, người đàn ông định để nó trôi qua như là một trò đùa.

“Chính là nó!”

Megumin rụt rè chỉ vào người đàn ông đó.

“Ngài có một cái nhìn thật sâu sắc. Đúng vậy ‘Sacred · Explode’ và ‘Explosion’ có cái tên khá giống nhau, đúng không? Mọi người có hiểu điều này nghĩa là gì không?”

“Thật thì, anh không nghĩ việc có cái tên hơi giống nhau có bất kì ý nghĩa gì đặc biệt.”

“Tạm thời im lặng đi. Kazuma.”

Tôi bị la bởi Megumin ngay cái lúc tôi nhảy vào cuộc trò chuyện.

“Để tôi nói với mọi người điều này. Phép explosion, gần như là đòn tấn công cuối cùng của loài ,ược nghiên cứu và phát triển bởi một pháp sư vĩ đại, người đã cống hiến cả cuộc đời mình để chiến đấu với những sinh vật vượt quá tầm hiểu biết của con người. Nếu một con rồng sẽ trở về với đất mẹ chỉ bằng một đòn, vậy chuyện gì sẽ xảy ra với quý và thần? Kể cả những tồn tại vĩ đại đó cũng sẽ bị tổn thương bởi phép hủy diệt vô song này.”

Nghe thấy điều đó, những khán giả nuốt nước bọt xuống.

“‘Explosion’ và ‘Explode’. Một là phép thuật tối thượng và cái còn lại là tuyệt kỹ tối thượng. Tại thời điểm này, nó sẽ khá kì lạ nếu như mọi người không thể nhìn thấy sự liên kết, đặc biệt sau khi tôi đã đến như vậy... Phải, người đã tạo ra tuyệt kỹ tối thượng này đã mang lòng tôn kính với phép thuật tối thượng nên đã phát minh ra kỹ năng đó thông qua quá trình tham khảo!”

“N-Như vậy sao?”

“Không, nhưng cái tên đúng là khá giống nhau...”

“Nói một cách đơn giản, kỹ năng này được tách ra từ ‘explosion’. Nên nó cũng không sai nếu nói rằng con rồng này đã bị đánh bại bởi một ‘explosion’ phiên bản nhỏ?”

“Em đang nói cái quái gì vậy?”

“Im đi, Kazuma.”

Khi tôi phản ứng thẳng thừng với những lời nói không thể tin được của Megumin, những quý tộc đã bắt đầu thảo luận chủ đề mới phát hiện này.

Tôi tiến đến chỗ của Megumin—

“Oi, không phải em đã ném mọi người vào tình trạng lộn xộn này bởi bài phát biểu của em à? Em sẽ làm gì nếu như những học giả bắt đầu nghiên cứu chủ đề này.”

“Anh đang phàn nàn về kết luận kỹ năng mạnh nhất là gì sao? Để bắt đầu, sự thật khi explosion được xem là kỹ năng yếu hơn, nó khiến em vô cùng khó chịu. Em không nghĩ mình đã làm bất kì gì sai.”

Điều này khá là thách thức với em ấy.

“Nhớ đến lần đầu chúng ta đến thăm lâu đài? Em đã quá kiêu ngạo và gọi mình là pháp sư vĩ đại, nhưng khi mọi người muốn em trình diễn những phép thuật cao cấp, tất cả những gì em có thể làm là đứng đó tỏ ra bối rối. Em không nghĩ việc đó sẽ tái diễn à? Khoan, em không có nói mấy thứ điên khùng đó ở những nơi khác đúng không?”

Megumin đưa ánh mắt đi chỗ khác.

“...K-,Không, không hề.”

“Nè, đừng nói với anh.... lần này em đã làm cái quái gì? Có phải là ở Axel? Hay ở làng Hồng Ma? Anh thấy rồi, vậy là ở làng đúng không!? Giờ nghĩ về nó, em đã gửi những bức thư đầy cộc về nhà đúng không!? Vậy lần này em đã nói cái quái gì với họ hả!?”

--Chúng tôi cuối cùng cũng biết được Megumin đã viết gì sau khi quay trở lại Axel.

Ngoại truyện 3:

Về sự nguy hiểm của kỹ năng đó

“Kazuma-san, Kazuma-san. Có cái tên ở đó thì như thế nào? Thử đọc những gì hắn ta nói xem “

Sau khi hộ tống Iris quay về, chúng tôi ở lại lâu đài trong nhiều ngày.

Những ngày này khắp nơi đây ấp những bữa tiệc chúc mừng, nhờ vào việc Iris đánh bại con rồng và lòng hiếu khách cho chúng tôi.

“Ý cô nói là lão quý tộc già đằng kia? Được rồi, để đó cho tôi.”

Trong những bữa tiệc đó, tôi và Aqua không có nhiều thứ để làm ngoài việc ăn với uống, vì vậy bọn tôi chỉ đứng và quan sát họ.

Đó là sau khi tôi chú ý vào một trong những kỹ năng của mình.

Điều đang được nói tới là, tôi có thể sử dụng kỹ năng đọc môi mà mình mới học gần đây để trình diễn.

“Gì thế nhỉ....? chúng ta đã hết sốt nấm cho món rồng-bò sát mà tôi yêu thích....? Nếu nó còn ở đây, bữa ăn này sẽ trở nên hoàn hảo....”

Người đàn ông đó làm tôi có cảm giác là ông ta chỉ mơ đến thức ăn.

“Tôi thấy, tôi thấy rồi. Này, không phải sử dụng kỹ năng đó khá vui à? Tôi nên học nó nếu mình có thể.”

“Cô không sai, để tôi nói với cô điều này. Khi mà mọi người đều đang cười khúc khích ở phía cô đang nhìn, cô phải cực kỳ, cực kỳ cẩn thận. Kể cả khi người cô đang sử dụng kỹ năng lên mình không muốn cô nghe về cuộc nói chuyện kỳ lạ của họ, Cô vẫn có thể đọc nó chỉ trong

khoảnh khắc. Một khoảng thời gian trước, tôi đã dùng kỹ năng này lên một vài nữ Mạo Hiểm Giả khi họ đang cười về phía tôi, vì nghĩ là họ đang có hứng thú với tôi, để rồi cuối cùng tôi đã phải nhận một tổn thương bất ngờ. Mặc dù vậy, tôi cuối cùng phải tự mình đối mặt với họ. Chết tiệt, tôi cố chấp cho đến khi nào họ xin lỗi. Tôi còn để họ tiếp tục cho đến khi mình cảm thấy thỏa mãn.”

Nhân tiện, tôi cũng đã khiến họ phải nói mười điều tốt về mình trước khi tôi để họ đi.

“Cậu đúng là tên xấu xa nhất đấy biết không? Chà, vậy còn về những người ở phía kia? Cậu có thấy oji-san phát ra hào quang xấu xa giống như cậu không? Tôi không biết họ đang làm cái gì, nhưng xét về việc họ tập trung lại gần bức tường và thì thầm việc gì đó, tôi nghĩ họ không có ý đồ tốt. Gọi nó là bản năng phát hiện điều xấu của nữ thần nếu như cậu thích, nhưng tôi nghĩ họ đang mưu tính điều gì đó xấu xa!”

Aqua chỉ vào nhóm hai tên quý tộc, những kẻ có vẻ ngoài nhìn không mấy thân thiện, bàn luận về việc gì đó trong góc của căn phòng.

“Hmmm... Thú vị lắm. Được rồi, tôi sẽ thử!”

“Nè, tôi khá chắc là họ đang mưu tính việc gì đó! Cậu biết không, giống như ăn cắp đồ lót của những nữ hầu trong lâu đài!”

Lắng nghe những gì Aqua nói, tôi bắt đầu đọc đoạn đối thoại của họ.

“Vậy, lời đồn là sự thật? Tên bộ trưởng của Elroad thật sự là một con cò của Quân Đội Quý Vương?Mhm, đúng là việc đó không có gì đáng nghi. Sự kiện này sẽ khiến những thỏa thuận bí mật của chúng ta với

tên bộ trưởng bị phát hiện. Nếu như chúng ta không nhanh chóng tiêu hủy các chứng cứ.....”

Đọc được đoạn trao đổi đó, tôi nhanh chóng tìm kiếm xung quanh.

Không giống như có bất kì ai đã thấy hay nghe bất kì điều gì họ nói. Cõ lẽ tôi là người rõ nhất.

“Chúng ta nên làm gì, tôi nghĩ họ chỉ đang định chơi khăm ai đó, nhưng có vẻ chúng ta lại đụng phải chuyện lớn nữa rồi.”

“Này, tôi không thấy hay nghe bất kì chuyện gì, nhưng không phải chúng ta nên báo cáo mọi việc với Iris, Darkness, hay nhân vật lớn nào đó sao? Khi chúng ta xong việc chúng ta có thể thoát ra khỏi vụ này.”

Tôi gật đầu đồng ý với đề nghị của Aqua mà không nói lời nào. Gần đây, kỹ năng nhận thấy sự nguy hiểm của cô ta đang dần dần phát triển.

Điều đó nói rằng, tốt nhất là tôi nên phong ấn kỹ năng này lại.

Với cái đà này, tôi sẽ vô tình lướt qua một vài bí mật quốc gia và dẫn đến kết quả là khiến bản thân bị xóa sổ.

Nhanh chóng nhận ra sự nguy hiểm của kỹ năng này, tôi thề với bản thân mình là sẽ không bao giờ sử dụng kỹ năng này lần nữa —

“Này, nhìn xem, ở đằng kia kìa. Ai đó đang tán tỉnh Darkness ở đằng kia.”

“Cái gì?”

Aqua chỉ về hướng ghế VIP, nơi mà một Darkness diện mộ bộ đồ khá đẹp đang bị một quý tộc trẻ tấn công.

Bị kích động mà không biết lý do. Tôi kích hoạt kỹ năng đọc môi cái mà mới vừa tôi đã thề sẽ không bao giờ sử dụng nó thêm lần nào nữa.

“Kazuma, tôi biết, anh sẽ đọc được những gì họ đang nói đúng không? Nói cho tôi nghe với, được chứ?”

Aqua, người đang tràn đầy tò mò nắm lấy vai rồi bắt đầu lắc tôi.

“Được rồi, để nghe xem. Đây là những gì họ đang nói. ‘Tôi biết là đã được một thời gian, Lalatina-sama. Ooh... đây là gì! Từ lần cuối chúng ta gặp mặt, ngài đã trở nên vô cùng xinh đẹp! Ngoại hình của ngài khiến tôi lạc lối! Ngài là....phải, ngài giống như là một bông ambrosia chết chóc ở sâu trong những dãy núi.... ‘Xin lỗi, tôi không làm được nữa, nó thật quá xấu hổ. Nói đến điều đó, tôi không biết hoa Ambrosia chết chóc nghĩa là gì, nó có phải là lời khen không.’”

“Tên đó đang nói về một vấn đề quan trọng đấy? Còn về Darkness thì sao? Cô ấy nói gì?”

“Ngài đang nói gì vậy, Bá tước Befrantz? Tôi nghe nói ngài đã bị bắt phải đi ra chiến trường và hiện tại ngài đang trong việc rèn luyện sự dũng cảm của mình. Ngài là....phải rồi, sự can đảm của ngài còn lớn cả vua goblin...”

“Kazuma-san, Kazuma-san. Đây là yêu cầu cá nhân của tôi, nhưng nghe cậu nói với khọng nữ khiến tôi nổi da gà đấy, cậu đừng nói ngay đi, được không?”

Nó làm tôi xấu hổ đấy, vậy nên cô có thể đừng nói lại một cách bình tĩnh không?

“Đằng nào đi nữa, tôi đã hiểu khá khá về cách mà kỹ năng đọc môi hoạt động. Nay Kazuma, tôi sẽ thử đọc xem họ đang nói gì, vậy nên hãy cho tôi một câu trả lời chính xác sau khi tôi đọc xong được chứ?”

Aqua lớn giọng tuyên bố.

Mọi người xung quanh quay lại nhìn Aqua.

Khi họ đã biết Aqua là một người có khả năng trình diễn xuất sắc, họ nhìn về phía cô ta với một biểu cảm tràn đầy mong đợi.

Chà, đọc môi cũng khá giống như một kỹ năng biểu diễn, thế nên cô ta có thể bất ngờ làm tốt nó. Tôi sau đó tôi bắt đầu đọc những điều mà Darkness và tên nhóc đó đang nói.

‘Nhân tiện, Dustiness-sama, ngài có phiền nếu chúng ta thảo luận về tiềm năng của việc đính hôn?’

‘bằng việc có thể, Dustiness-sama, ngài có phiền nếu chúng ta thảo luận về tiềm năng của việc đính hôn?’

Gần đúng, nhưng không hoàn toàn.

Nghe thấy ‘Dustiness-sama’ được nhắc đến, những khán giả xung quanh dường như đã hiểu được Aqua đang làm gì.

‘Bá tước Befrantz, Gia tộc Dustiness sẽ lịch sự từ chối lời cầu hôn của ngài...’

“Mạnh mẽ nhận ra Dustiness là một người vợ vô cùng yêu thích quần lót...”

“Được rồi, mọi người đang nhìn vậy nên dừng lại đi! Dừng có bắt đầu những lời đồn kỳ lạ về Darkness thêm lần nữa!”

Ngày hôm sau. Hóa ra nỗ lực ngăn chặn cô ta một cách vội vã là vô ích. Nhà của Darkness đã nhận được những món quà kì lạ đầy màu sắc trong một ngày, và cô Darkness rắc rối đó, người cuối cùng cũng hiểu ra tại sao mình lại nhận phải nhiều cuộc quấy rối tình dục bí ẩn đó, sớm thôi sẽ đến để hỏi ý kiến của tôi—

AFTERWORD

THE DEMON-ISH KOMEKKO AT PLAY...!

Ohhh man, I gotta tell everybody!
I GOTTA TELL THE ENTIRE GUILD...!

Wait, Aqua, listen to me!

W-W-WELL, I GUESS IT'S PRACTICALLY A NOBLE'S DUTY TO HAVE CHILDREN EARLY!

Megumin, I can explain...! Please hear what I have to say!

Another fetish?
THIS ONE LOOKS LIKE BAD NEWS...

Th-th-that's *not* what this is!

**KONOSUBA:
GOD'S BLESSING
ON THIS WONDERFUL WORLD!**

12

COMING SOON!!